Sangu Mandanna

AŞIRI GİZLİ CADILAR CEMİYETİ

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

Steve'e, çünkü sana bunlardan birini
ithaf etmemin üzerinden çok zaman geçti

BİRİNCİ BÖLÜM

Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti, her üç ayda bir, ayın üçüncü perşembesinde toplanırdı ama hiç değişmeyen tek şey buydu. Hiçbir zaman aynı yerde ikinci kez toplanmazlardı. Mesela, son toplantı Belinda Nkala'nın ön tarafa bakan odasında gerçekleşmişti ve işin içinde taze pişmiş çörekler de vardı; ondan öncekiyse Agatha Jones'un bahçesindeki ihtişamlı güneş ışığının altındaydı. Bu soğuk ve nemli ekim akşamındaki toplantıysa şans eseri Outer Hebrides'teki terk edilmiş bir iskelede gerçekleşti.

Bir iskelede. Outer Hebrides'te. *Ekim* ayında.

Tabii ki Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti denmiyordu onlara. Hatta hiçbir şey denmiyordu, ki Mika Moon'un kendilerine bir isim bulmaya karar vermesinin nedeni de buydu. İlk başta Sıradışı Cadılar Ligi ve Çok Gizli Cadıya Benzer Cadılar Cemiyeti gibi birkaç alternatif üzerinde durdu. İkincisine daha bir meyilliydi.

Saçma sapan isimler daha çok grubun yaşını başını almış ve kurallara aşırı bağlı lideri Primrose'u kızdırmak içindi. Büyük olasılıkla Primrose kendini bu mevkiye geçtiğimiz yüz yıllık sürecin bir noktasında getirmişti. (Mika bu kısmı biraz abartıyor olabilirdi ama Primrose'un aslında kaç yaşında olduğunu söylemek de imkânsızdı. Kimseye söylemezdi yaşını.)

Şimdiyse montuna olabildiğince sımsıkı sarılmış olan Mika, diğer yirmi cadı iskelede ona katılırken topuklarının üzerinde sabırsızca yalpalıyordu. Bunun da neredeyse hiç değişmeyen bir diğer şey olduğunu düşündü: Sayıları. Mika, kesinlikle *cemiyet olmayan şey*'e son katılanlardan biriydi ve neredeyse on yıldır ekibin bir parçasıydı. Yeni birini aralarına almayalı epey uzun zaman olmuştu. Bu, bütün Britanya'da sadece yirmi bir yetişkin cadı olduğu anlamına gelmiyordu; cadılar tabii ki çok yaygın değildi ama Mika dışarıda başkalarının da olduğunu biliyordu. Yeni cadılar bulmayı ve *cemiyet olmayan o şey*'e davet etmeyi kendine vazife edinen Primrose, yıllar içinde bazılarının onu geri çevirdiğinden bahsetmişti.

Mika, herhangi birinin Primrose'un ısrarlarına (katı yürekli biri buna üst tabaka zorbalığı diyebilirdi) dayanabildiğine inanmakta zorlanıyordu. Yine de iskeledeki bu küçük, sınırsıklam olmuş grubun onlardan geriye kalan son üyeler olmadığını bilmek rahatlatıcıydı.

Sayıları önemli olduğundan da değildi. Bu toplantılar herhangi birinin bir diğeriyle konuşması gereken yegâne zaman dilimiydi. Primrose Beatrice Everly herhangi birine hayatını nasıl yaşayacağını söylemeyi aklının ucundan bile geçirmiş değildi (kendi öyle diyordu) ama Kurallar'ın herkesi güvende tutacağına ve o Kurallar'a gerçekten de uyulması gerektiğine dair sarsılmaz bir düşüncesi vardı. Tek bir yerde toplanmış fazla kontrolsüz büyü, demişti, dikkat çeker. Hepsinin iyiliği için ayrı yaşamlar sürmeleri gerekiyordu. Hiçbirinin birbiriyle bağı olamazdı. Birbirine gelip gitme, mesajlaşma, e-posta... Kısacası bir cadı üzerinden diğerinin izinin sürülebileceği hiçbir şey olmayacaktı.

(Primrose elbette Kuralları'nın istisnasıydı. Mika; grubun en yaşlısı, en güçlüsü ve en otoriteri olmanın çeşitli ayrıcalıklarından biri olarak görüyordu bunu.)

Sonuç olarak gruptaki herhangi bir topluluk ve akrabalık hissi üç ayda bir gelen bu kısa saatlere sığdırılmalıydı, ki bu da gerçekten oldukça şaibeli bir topluluk hissine neden oluyordu.

Soğuk, çamur grisi gökyüzünden istikrarlı bir biçimde yağmur dökülmeye devam ederken Primrose boğazını temizledi. "Nasılız bakalım, canlarım?"

Mika, "Islak," diye belirtme arzusuna direnemedi.

"Katkını not ediyorum, teşekkürler miniğim," dedi Primrose soğukkanlılığını koruyarak.

"Kitap kulübüymüşüz gibi davranıyoruz, Primrose," diye yanıtladı Mika çileden çıkarak. "Issız yerlerde gizlenmemize gerek yok! Neden merkezi ısıtması olan bir yerde kahve yudumlamak için buluşamıyoruz ki?"

"Ben, kendi adıma, güvenliğimizin rahatımızdan daha değerli olduğunu düşünüyorum," dedi Primrose ve ardından doğruca zayıf yerinden vurdu. "Ama senin zamanını geçirmek için tercih ettiğin aşırı nizamsız tarzı düşününce, tatlım, senin benzer hisler içinde olmamana şaşırdığımı söyleyemem."

Mika iç geçirdi. Gafil avlanmıştı.

Otuz bir yaşındaydı ve daha çok eğri büğrü ihtiyarlardan oluşan bir grupta nispeten genç bir cadıydı. Her cadının yaşının yazdığı elverişli bir kâğıt olmayabilirdi elinde ama içlerinde yalnızca Hilda Kim, Sophie Clarke ve kendisinin kırkın altında kaldığından neredeyse emindi. O nedenle belki de Primrose gözünü gerçekte olduğundan çok daha fazla korkutmalıydı. Ama işin aslı, Primrose'u buradaki diğer cadıların çoğundan daha iyi tanıyordu ve aralarında Mika'nın hatırlayamadığı dönemlerden beri karmaşık bir ilişki olmuştu.

Aslında sorun, cadıların her zaman yetimlerden çıkmalarıydı. Primrose'a göre bunun nedeni geçmişte ters gitmiş bir büyüydü. Mika ise bu hikâyenin Primrose'un hayal gücünün uydurması olduğundan emindi ama aynı zamanda daha iyi bir açıklaması da yoktu çünkü gerçek ortadaydı: Bir cadı doğduğunda, çok geçmeden yetim kalırdı. Cadının dünyanın neresinde doğduğunun bir önemi yoktu ve ölüm nedeni tehlikesiz hastalıktan gündelik kazalara herhangi bir şey olabilirdi ama kaçınılmazdı. Kimi cadılar dedeleri ve nineleri ya da başka akra-

baları tarafından büyütülür ve zaman içinde kendi büyülerinin varlığını keşfederlerdi. Her şey hesaba katıldığında, büyü işleri konusunda felakete yol açacak kadar dikkatsiz olmadıkları sürece son derece normal bir yaşam sürebilirlerdi.

Ancak Mika gibi bazı cadılar, cadıların kızlarıydı. Ve o cadılardan –yine Mika gibi– bazıları aynı zamanda cadıların *torunları* olurdu. Bunun alışılmadık bir durum olduğu muhakkaktı; çoğu cadı, sırf başlarının uçurulmamasına önem verdiklerinden çocuk yapmazdı; ama arada oluyordu işte.

Dolayısıyla yetim bir çocuğun yetim çocuğunun yetim çocuğu olan Mika Moon doksanların başında kendini Hindistan'daki çok çalışan bir sosyal hizmet uzmanının bakımına terk edilmiş bulduğunda, Primrose onu bulmuş, İngiltere'ye getirmiş ve kurallara son derece bağlı dadılarla birlikte son derece uygun, rahat bir eve yerleştirmişti.

Mika bunların hiçbirini hatırlamıyordu tabii; sadece her cinsiyetten, etnisiteden ve mizaçtan dadıların ve eğitmenlerin bakımında büyüdüğünü, her birinin ancak büyülü bir şeyler görür gibi olana dek (ki çok uzun sürmezdi bu) orada kalmasına izin verildiğini ve yerlerine yenilerinin geldiğini hatırlıyordu. Dolayısıyla Mika yediğinin önünde yemediğinin arkasında olduğunu, sıcak bir yatağı ve okuyabileceği bir sürü kitabı olduğunu ama arkadaşlık yahut sevgi bakımından çok az şeyi olduğunu hatırlıyordu.

Tabii ara sıra, çoğunlukla da yeni bir bakıcı almak ya da Mika'ya Kurallar'ı hatırlatmak için ziyarete gelen Primrose'u da hatırlıyordu. Dolayısıyla Mika'nın Primrose'a karşı hisleri karmaşıktı. Primrose'un onu güvende tutmasına minnettardı ama bir yandan hayatında bu kadar istikrarsız ve otokrat bir figür olmasına da içerliyordu. Yetişkinliğe erer ermez bakıcılar ve eğitmenler çekip gitti ve Mika, Primrose'un, kalması için yaptığı teklifi reddetti. Evden taşındı ve son on üç yılda Primrose'u sadece üç ayda bir, ayın üçüncü perşembesinde gördü.

Mika her ne kadar kendini Primrose'un onayladığı hiçbir

şeyi yapmamış gibi hissetse de Primrose'un özellikle *onaylamadığı* bir şey de yapmamıştı. En azından geçen sene sosyal medya hesaplarına videolar yüklemeye başlayana kadar.

Cadılık videoları.

Dolayısıyla şu an aralan bu yüzden bozuktu.

Primrose şimdilik bunu aşmış gibiydi. "Sıkıntı yaşayan herhangi biri var mı?" diye sordu topluluğa.

"Nişanlıma büyümle ilgili gerçeği söylememek çok zor," dedi Hilda Kim. "Kendimle ilgili çok fazla şeyi ondan saklıyormuşum gibi geliyor ve bundan nefret ediyorum."

Topluluğun iyiliği için fedakârlık yapmanın herkesin görevi olduğunu düşünen Primrose, "*Evlenmemek* her zaman bir seçenek," dedi. Hilda tam ağzını açmışken Primrose, "Sen buna kafa yorarken, tatlım," diye araya girince Hilda her ne diyecekse dile getirmemenin daha iyi olduğunu düşünerek ağzını tekrar kapadı ve Primrose, "*Gerçek* bir sıkıntısı olan biri var mı? Çok fazla soru soran meraklı komşular? Kontrol edilemeyen büyü patlamaları?" diye devam etti.

Bir dizi omuz silkildi ve başlar iki yana sallandı. Primrose o keskin bakışlarını bir cadıdan diğerine çevirirken Mika'da biraz fazla oyalandı. Kimse bir şey demeyince sanki birilerini dikkatsizliğinden dolayı paylamayı umuyormuş da eli böğründe kalmış gibi baktı.

"Peki," diye devam etti elinde birden devasa bir büyü defteri belirirken, "yeni büyüler paylaşmak isteyen var mı?"

Birkaç büyü vardı: daha dinlendirici bir uyku için bir büyü, bir kedinin kürkünü geçici olarak pembeye çeviren bir iksir (sadece kedi kürkünü ve sadece pembeye), kayıp bir şeyi bulmak için bir büyü ve gözlerin altındaki koyu halkaları ânında yok eden bir büyü. (Ejderhaların altın istiflediği gibi büyü istifleyen Primrose bu sonuncuyu duyunca bunu ilk bulan kendisi olmadığı için inanılmaz gıcık olmuş gibiydi.)

Toplantının büyü kısmı da tamamlanınca Primrose boğazını temizledi. "Son olarak, paylaşmak istediğiniz bir haber var mı?"

"Dedikodu vaktinin geldiğini söylesen de olur, Primrose," dedi Mika neşeyle. "Büyüden sonra ne geldiğini hepimiz biliyoruz."

"Cadılar *dedikodu* yapmaz," dedi Primrose burnundan soluyarak.

Fakat bunun doğru olmadığı aşikârdı zira bir sonraki durakları dedikodu oldu.

"Eski kocam geçen hafta yeniden bir araya gelmek istediğini söyledi," dedi kırklı yaşlarını süren ve hiçbir zaman hiç kimsenin saçmalıklarına ayıracak vakti olmayan Belinda Nkala. "Onu reddedince de bana onsuz bir hiç olduğumun gün gibi ortada olduğunu söyledi. Sonra da çekip gitti," diye ekledi sükûnetle. "Ama korkarım birkaç hafta boyunca kasıklarında açıklanamaz bir kaşıntıdan mustarip olacak."

Cadılardan birkaçı güldü ancak Primrose'un dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Peki *sen* son zamanlarda böyle küçük numaralar yapıyor musun, Mika?"

"Of ama, Tanrı aşkına Primrose, bunun benimle ne alakası var?"

"Mantıksız bir soru değil, bir tanem. Sen risk almayı seversin."

"Milyonuncu kez söylüyorum," dedi aşırı rahatsız olan Mika, "ben yalnızca cadıymış *gibi yaptığım* videolar yayınlıyorum. Sadece bir performans." Primrose kaşlarını kaldırdı. Mika da hemen kendi kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. "Yüzlerce insan yapıyor aynı şeyi, biliyorsun. Bütün o cadı estetiği çok popüler!"

"Cadı akımı," dedi Hilda bilgece bir baş onayıyla. "Kırevi akımı ya da peri akımı kadar popüler olmasa da onlara yaklaşıyor."

Herkes dönüp ona baktı.

"Perilerin gerçek olduğunu bilmiyordum!" diye bağırdı Agatha Jones. Neredeyse Primrose kadar yaşlıydı, beyanlarının önemini kaçırmamaları için bütün gençlere bağırılması gerektiğine inanıyordu. "Yok artık!"

"Gördün mü, Primrose?" dedi Mika bu müdahaleye aldırmadan. "İnsanlar sürekli kendilerine cadı diyor. Kendimi, seni

ya da herhangi birini riske attığım yok. Videolarımı izleyen hiç kimse benim *gerçekten* cadı olduğumu düşünmüyor."

Tam da o sırada, sekiz yüz kilometre ötede, Norfolk kırsalının rüzgârlı bir köşesindeki sessiz, büyük bir evde gökkuşağı renklerinde görkemli bir şal takmış ve kocaman pofuduk terlikler giymiş zayıf, yaşlı bir adamın tam tersini iddia etmesi de Mika'nın talihsizliğiydi.

"Kesinlikle hayır!"

Bunu söyleyen çatık kaşlı kütüphaneci Jamie'ydi, şallı ve pofuduk terlikli zayıf, yaşlı adam değil. Onun adı Ian'dı. Kütüphanedeki üçüncü şahıssa ellili yaşlarındaki tombul, dolgun yanaklı kâhya Lucie'ydi, kendisi bu tartışmanın nereye varacağını bilirmiş gibi iç çekti. (Biliyordu ve haklıydı.)

Ian şalının ucunu düzeltip seksen küsur yıllık yaşamı boyunca pek çok küçük tiyatrodaki seyircileri büyülemiş olan o pes sesiyle, "Zorluk çıkarma, hayatım. Sana yakışmıyor," diye yanıtladı.

Jamie bu eleştiriden hiç etkilenmedi. "*O şeyi*" –tam burada bir parmağını Ian'ın telefon ekranındaki canlı, ışıltılı yüze bastırdı– "eve getirmeyi ciddi ciddi düşünüyor olamazsın?"

"Neden olmasın?" diye sordu Ian.

"Eh, öncelikle, gerçek bir cadı olmasının imkânı yok," dedi Jamie sinirle. Bu alışılmadık değildi. Jamie söylediği çoğu şeyi sinirle söylerdi. "Hangi cadı milyonlarca izleyicisi olan bir platformda büyüsüyle gösteriş yapar ki?"

Mika orada olup bunu duysa çok memnun olurdu ama görünüşe bakılırsa çifte blöfü Ian'ın gözünü boyamaya yetmemişti.

"O gerçek bir cadı," diye diretti.

"Bunu nasıl anlayabilirsin ki?"

"Mükemmel gözlem becerilerim vardır. Videonun şu kısmını bir izle bak." Ian, bir bebeğin karşısında lolipop sallar gibi telefonunu oynattı. "Bir dakikacık. Tek istediğim bu."

Jamie'nin bakışları ısrarla yer değiştirmedi ama kollarını göğsünde kavuşturup Ian'ın omzunun üzerinden bakmak için masasına yaslandı. Ian neşeyle ekrana tıkladı ve video oynamaya başladı.

Ekrandaki kadın yirmili yaşlarının sonunda gibi görünüyordu ve ışıl ışıl bakan, neşeyle gülümseyen çoğu insan gibi güzeldi. Jamie gözlerini kısarak Ian'ın dikkatini çeken şeyi yakalamaya çalıştı. Kadınla ilgili sıradışı görünen hiçbir şey yoktu. Saçları oldukça koyu kahverengiydi, uzundu ve bukleleri çıplak omuzlarına dökülüyordu. Kahverengi gözleri bir güvercininki gibi kocamandı ve kalın, siyah kirpiklerle çevriliydi, muhtemelen kendini daha uhrevi göstermek için kullanılmış bir tür ışıltılı pudrayla kaplanmış canlı yüzündeki o gözleri neşeyle kırpıştırıyordu. Beyaz olmadığı açıktı ama onun ötesinde etnik kimliğini saptamak kolay değildi: Şeftaliyi andıran, esmerimsi, altınımsı bir teni vardı ama belki o da ışıltıdandı. Videonun üst köşesindeki @MikaMoon ismi de herhangi bir cevap vermiyordu.

"İşin sırrı," diyordu kadın hınzır gülümsemesiyle, "ay ışığını gece yarısını tam iki dakika geçerken toplamakta." Kadın İngiliz aksanıyla konuşuyordu ama Jamie ülkenin hangi kısmı olduğunu saptayamıyordu. Bir tas gümüş rengi sıvı vardı kadının elinde. "Topladığınız ay ışığından bir çay kaşığı kadar alın," diye devam etti, kâsenin iki yanına çarptıkça tatlı bir çınlama çıkaran cam bir kaşıkla gümüş rengi sıvıyı karıştırıyordu, "ve kazanınıza ekleyin."

Kaşıktaki sözüm ona ay ışığını bir kazana boşaltırken kazanın içinden küçük kıvılcımlar yükseliyor, silinip gitmeden önce havada ateşböcekleri gibi uçuşuyordu.

"İşte elinizde!" dedi kadın muzaffer bir edayla. "Yaralı bir kalp için mükemmel iksir."

Ian videoyu duraklattı. Jamie şaşkınlıkla ona baktı. "Kazanı eklediği özel efektlerden mi etkilenmem gerekiyordu? Yoksa yaralı kalp saçmalığından mı?"

Ian ofladı. "Kazan mı? Hayır, kazan benim umurumda değil.

Ben *onunla* ilgileniyorum. Görmüyor musun? Büyüsü resmen üzerinde *işildiyor.*"

Lucie ilk kez söze girdi. "Sahne sesini kullanıyorsun, hayatım," dedi duyarlı bir sesle, Ian'ın eline vurarak. "Jamie'de hiç işe yaramaz. Ama," diye devam etti bu kez Jamie'ye dönerek, "Ian'a kulak vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Biliyorsun ki bu tür şeylere yatkınlığı var. Kadının cadı olduğunu söylüyorsa muhtemelen haklıdır."

"Gördün mü?" dedi Ian, daha ziyade kendinden memnun görünerek. "Bu kadın mükemmel olurdu!"

"Ian!" Jamie inanamıyordu. "Kadın cadı *olsa bile* yüzü internetin her yerinde cirit atıyor! Bunun riski..."

Ian gözlerini o kadar dramatik devirdi ki resmen kafasının arkasında kayboldular. "On dört bin takipçisi var," dedi Ian. "*Ben* daha meşhurum ama *benim* burada olmamı dert etmiyorsun. Tabii ki," diye ekledi hızla, Jamie ona aksini söyleme fırsatını kullanmasın diye, "buraya gelip kalmaya karar verirse çekimlerinde ne Nowhere Malikânesi'nin ne kızların yer alabileceğini açıkça belirteceğiz."

"Peki bu orman cininin dahil olmak *isteyeceğini* düşünmenin sebebi ne?"

"Sorana kadar bilemeyiz."

Lucie ayağa kalktı, belli ki bıkmıştı. "Bu meseleyi halletmenin tek yolu oylama," dedi.

Ian omuz silkti. "O zaman kocama da ihtiyacımız olacak, değil mi?"

"Ken şimdiye kadar kızları çoktan yatırmıştır," dedi Lucie. "Ben gidip onu çağırayım."

"Beraberlik bozucu bende," diye hatırlattı Jamie.

"O ancak beraberlik olursa işe yarar, canım," dedi Ian.

Kütüphanenin kapısı Lucie'nin ardından kapandı. Jamie dişlerini sıkarak eski ahşap rafların arasında aşağı yukarı dolanmaya, kitapları ait oldukları yerlere koymaya başladı. Nowhere Malikânesi'ndeki kütüphane, elli yıl kadar önce ana eve bir ek-

leme olarak inşa edilmişti ve koca pencereleri, ikinci kata çıkan döner merdivenleri, içini tıka basa dolduran kitaplar, elyazmaları ve kürelerle çok güzeldi. Bir taraftaki pencereler kumulların ardındaki denize bakıyordu ve diğer taraftan baktığınızda da ağaçları, salıncak setini ve ön bahçedeki lavantaları görebiliyordunuz.

Jamie'nin dünyada en sevdiği yer kesinlikle orasıydı ama o sırada bunun tadını pek çıkaracak durumda değildi. Bütün o sırların ortaya dökülüşünü ve hepsinin hayatının altüst oluşunu zihninde canlandırmakla meşguldü.

Kütüphanenin ön tarafına döndüğünde Ian tam da az önce bıraktığı yerde videoyu tekrar izliyordu.

"Keşke benim gördüğümü görebilsen," dedi Ian hafif efkârlı bir sesle. "Etrafı büyü dolu, sanki alev almış gibi. Tıpkı kızlar gibi."

Jamie, Ian'ı çok severdi ama Tanrı aşkına, adam sanki bir şiir kitabından fırlamıştı ve herkes onu tekrar oraya gönderecek sağduyudan yoksun gibiydi.

"Kızların hiçbiri bana alev almış gibi görünmediğinden, Ian," diye yanıtladı iğneleyici bir tavırla, "bunun pek faydası yok. Ayrıca dediğim gibi cadı *olsa bile* önemi yok. Bu işe yeni birini dahil etmek çok riskli."

Ian bir elini Jamie'nin elinin üzerine koyup sıkıca tuttu. "Başka fikirlerimiz yok, James. Zamanımız tükeniyor."

"Edward yakında..."

"Mesele sadece Edward değil," diye araya girdi Ian. "Şu anda kesinlikle en büyük problemimiz o, evet ama sonra neler olacağını da düşünüyorum. Ondan sonra. Bu diğer kızların yaşamlarıyla da ilgili. Tanrı onunla olsun, Lilian bu işi gerçekten içinden çıkılmaz bir hâle getirdi. O güzel, değerli çocuklar için istediğimiz yaşam gerçekten bu mu? Okula gidemiyorlar. Nowhere Malikânesi'nden neredeyse hiç çıkmıyorlar. Birbirlerinden başka hiçbir şeyleri yok."

"Biz de varız."

"Biz de varız." Ian'ın gözlerindeki o hiç sönmeyen pırıltı bir anlığına kayboldu. Jamie'nin masasındaki kitap yığınına yaslanmış bir fotoğrafı işaret etti. "Şu hâlimize bak. Niyetimiz ne kadar iyi olursa olsun kızlara ihtiyaçları olan her şeyi veremiyoruz. Ben seksen iki yaşındayım. Kendini saklamak ne demektir biliyorum. Toplumun en ucunda yaşamak nasıl bir şeydir biliyorum. Kızlar bir yanlarını her zaman sır olarak saklamak zorunda kalabilirler ama yine de onların çıkıp *yaşamalarını* istiyorum. Bunun nasıl bir şey olduğunu, onlar gibi görünmenin ve onlar gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilen ve onlara hayatlarının geri kalanında cesurca ve güvenli bir biçimde, bir rotada yürümeyi öğretebilecek birine ihtiyaçları var."

"Biliyorum," dedi Jamie tersler gibi. "*Biliyorum*, Ian. Ama bu Edward *sonrası*na kadar bekleyebilir. Ayrıca bu farazi cadının bize yardım edeceğine inanmak büyük bir kumar. Buna değecek mi emin değilim."

"Daha iyi bir fikrin yoksa *peşine düşmemeyi* göze alamayacağımız bir şans bu."

Lucie peşinde Ken'le birlikte kütüphaneye döndüğünde oylamaya gerek kalmamıştı. Karar verilmesi gereken tek şey Mika Moon'u Nowhere Malikânesi'ne gelmeye nasıl ikna edecekleriydi. (Ian ona *CADI ARANIYOR* sözleriyle başlayan bir mesaj göndermek istiyordu. Bunun doğru havayı yaratacağını hissediyordu. Diğerleri ona katılmadı.)

Ta uzaklarda, İskoçya'da, Mika yağmurlu bir iskelede titremeye devam ederken ona doğru ilerleyen yıkım güllesinden tamamen habersizdi.

İKİNCİ BÖLÜM

CADI ARANIYOR.

İki hafta sonra, Mika'nın açık sarı heçbeki Süpürgesapı'nın direksiyonuna parmaklarını gergin gergin vurmasına neden olan şey bu iki kelimeydi. Onu Norfolk'a, East Anglia Üniversitesi'nde iki yıl öğrenim görmesinden beri ayak basmadığı bu bölgesine buyur eden tabelayı az önce ardında bırakmıştı ve ön camının alt köşesine sıkıştırılmış navigasyon sistemi hâlâ bir saatlik yolu olduğunu söylüyordu.

CADI ARANIYOR. Üç genç cadı için yatılı eğitmen aranıyor. Çelik gibi sinirleri olmalı. Öğretmenlik deneyimi gerekmemektedir. Cadılık zorunludur.

Aslında on dört bin takipçi o kadar da çok sayılmazdı ama Mika'nın sosyal medya hesaplarının her gün tuhaf, müdahaleci ya da doğrudan doğruya saldırgan mesajlarla dolmasına yetiyordu. Gelen kutusuna şöyle bir bakıp yeni mesajların ön izlemelerine göz atarken bile hangilerinin okunmaya değer olduğunu hangilerinin olmadığını anlayabilirdi.

Sanki kraliyet ailesine yeni katılan bir bebeğin doğumunu duyurur gibi hepsi büyük harflerle yazılmış *CADI ARANIYOR* sözleriyle başlayan mesaj kesinlikle doğruca çöpe gitmeliydi.

Mika sırf meraktan mesajın üzerine tıklarken bile, bunun muhtemelen gönderen kişiyle sapıkça bir cadı seksine katılma daveti gibi bir şey olduğunu biliyordu.

Eh, durumun bundan da tuhaf olduğunu fark ettiğindeki şaşkınlığı varın siz düşünün.

İstemese de eğlenceli bulmuştu mesajı. Yapmaması gerektiğini bile bile cevap gönderdi.

Yaratıcılık konusunda tam not ama korkarım sinirlerim marşmolovdan yapılma.

Aslına bakarsan, diye bir cevap geldi neredeyse ânında, **o kadar çaresiz durumdayız ki sinirlerin ne durumda olursa olsun razıyız.**

Ve sonra, Mika daha dudak bile bükemeden ya da uygulamadan çıkamadan ya da yapmak isteyebileceği herhangi bir şeyi yapamadan yeni bir mesaj geldi. Tek kelimeden oluşuyordu.

Lütfen.

Mika'nın Brighton'daki dairesinden kalkıp Nowhere Malikânesi gibi acayip tekinsiz bir adı olan yere doğru yola koyulması da birkaç soru daha sorup pek gerçek cevaplar alamamasından sonra gerçekleşti.

Hepsi, internetteki biri yol yordam bildiği içindi.

Hem o yüzden hem de son işinden eylülde ayrılması, altı aylık kirasının birikmiş olması gibi faktörler yüzündendi ki ne kadar alışılmadık görünse de bu gerçek, meşru ve hiç de sapıkça olmayan bir teklifti; yaşayacak yeni bir yere ve bununla birlikte maaşlı bir işe ihtiyacı vardı.

Ayrıca belki, sadece belki, o büyü –aklından hiç çıkmayan o şarkı– kendisini biraz dürtmüş olabilirdi de.

"Dört yüz metre sonra sola dönün," dedi navigasyon.

Artık o büyük, kalabalık yolları ardında bırakmıştı ve yer yer birahaneler, okullar ve her biri Catfield ya da Hickling gibi tuhaf ve dibine kadar İngiliz isimli eski kulübelerle dolu küçük kasaba ve köylerden geçen kırsal bir yoldaydı. Çok geçmeden onlar da silinip gitti ve geriye yalnızca Norfolk Boards'un akarsuları ve göletleri, içinde koyunların, ineklerin ve atların gezindiği uçsuz

bucaksız ekilebilir arazileri ve ufukta kıyıyla birleşen fundalık kumulları kalmıştı. Kasım güneşinin yumuşak altın sarısı darbeleriyle çizilmiş bu pastoral dünya neredeyse inanılmayacak kadar mükemmeldi.

Süpürgesapı haritadaki şu gizemli Nowhere Malikânesi'ni temsil eden noktaya adım adım yaklaştıkça ekilebilir araziler yerlerini yavaş yavaş uzun, çoğunlukla çıplak ağaçlarla dolu koruluklara ve dar yolun iki yanına dizilmiş sarı yaprak örtülerine bıraktı.

"Hedefinize ulaştınız."

Mika kaşlarını çatarak arabayı yavaşlattı. Ağaçlardan, yapraklardan ve yoldan başka bir şey göremiyordu. Kandırılmış mıydı? İzlediği tüm korku filmlerindeki o iri gözlü genç kızların başına gelen onun da başına gelecek miydi? Bir korulukta cinayete kurban gitmek üzere miydi? Reddedercesine cık cıkladı.

Onu davet eden gizemli şahsın gönderdiği son mesajları bir kez daha kontrol etti.

Evi bulmakta sıkıntı yaşayabilirsin. Çok dikkatli bak.

Peki madem.

Arkasında hiç araba olmadığından emin olduktan sonra yavaşça geri geri gitti, yol üzerinde herhangi bir şeyi kaçırmadığından emin olmak için tüm camlardan teker teker baktı.

İşte. Bir şey kaçırmıştı: Ağaçların kısmen gizlediği çalıların arasında sıkışıp kalmış sıradan demir kapılar. Kapının arasından bir ahırı ve kulübeyi geçerek solgun göğün enginliğine karşı duran büyük, üçgen çatılı bir evin önünde son bulan taşlı bir araç yolu olduğunu görebiliyordu.

Mika sağa döndü ve Süpürgesapı'nı yavaşça araç yoluna sürdü, üç çocuğun varlığından şüpheleniyordu ve içlerinden herhangi biri aniden araç yoluna doğru koşabilirdi. Ama o kapılardan geçerken etrafındaki havada mutlak bir çatırtı olduğuna şüphe yoktu.

Büyü.

Olamazdı öyle bir şey. Olabilir miydi?

Tedirginliğe kapılan Mika acaba geri dönüp kaçmak için çok mu geç diye düşündü. Temkinli bir tavırla araç yolunun sonundaki eve baktı ama henüz karar verememişken kendini ahırla kulübenin yanında buldu. Kulübenin ön camından birisi ona deli gibi el sallıyordu.

Süpürgesapı'nı araç yolunun olabildiğince, kulübeyi çevreleyen alçak taş duvara temas etmeyecek şekilde soluna yanaştırdı, motoru durdurdu ve gergin hareketlerle arabadan indi. Kulübe çok sevimliydi: Kıpkırmızı kapısı, gerçek sazlardan çatısı ve kocaman döşeme taşlarından yapılmış yolun iki yanında uzanan, titizlikle bakılmış ön bahçesiyle tam masallardan fırlamış bir kusursuzluk örneğiydi. Bahçenin bir köşesinde küçük bir sebze yatağı vardı, bir avuç olgunlaşmış kabak toplanmayı bekliyordu ve Mika onların arasında diz çökmüş ihtiyar bir adam gördü.

Mika yola adım atarken adam da doğrulup güneşe karşı gözlerini kıstı. Keldi, Japondu ve yetmişlerindeydi; bir kot ve üzerine bahçıvan önlüğü geçirilmiş çizgili bir kazak giymişti, yaşından dolayı hafif kamburlaşmış geniş omuzları ve karşılık vermemeyi imkânsızlaştıran sıcak bir gülümsemesi vardı.

"Sen Mika olmalısın," dedi elini uzatmadan önce önlüğünü çıkarıp ellerini silerek. "Hoş geldin."

"Teşekkürler," dedi Mika adamın elini sıkarak. Adamın eli nasırlıydı, tam da bahçe işleriyle fazlasıyla meşgul olmuş bir adamın elleriydi. "Sen Ian mısın?"

Adam bu soruya güldü. Cevap vermesine kalmadan kulübenin ön kapısı sertçe açıldı ve pofuduk terlikli bir kasırga fırladı dışarı.

"Ian *bu*," dedi adam ve Mika'nın omzuna halden anlarım der gibi hafifçe vurdu. "İyi şanslar."

Az önceki kasırganın, aşırı coşkun bir enerjisi olan yaşlı, beyaz bir adam olduğu çıktı ortaya. Mika daha ona bakarken yorulmuştu. Adam uzun boylu ve zayıftı, fırça gibi beyaz saçları, ışıltılı mavi gözleri ve uzun boynuna sardığı çizgili bir gökkuşağı şalı vardı. Şalla pofuduk terliklerin arasındaysa hiç beklen-

medik bir biçimde oldukça sıradan siyah pantolon ve siyah bir kazak vardı.

"Ian Kubo-Hawthorn, hizmetinizdeyim," dedi kasırga. Mika'yı neredeyse tüm kemiklerini kıracak kadar sımsıkı kucaklarken resmen mutluluk saçıyordu. Sesi pes ve melodikti, Shakespeare oynayanlarla ve BBC spikerleriyle özdeşleştirdiği bir canlılığı vardı. "Belki de beni duymuşsundur, ha?"

"Ian," dedi diğer adam.

"Haklısın, tabii canım," dedi Ian hemen. Sözler ışık hızında dökülmüştü ağzından. "Şimdi sırası değil. Görüyorum ki Ken'le tanışmışsın," diye devam etti Mika'ya dönüp başparmağıyla diğer adamı işaret ederek. "Ben onun kocasıyım. Ya da o benim kocam. Hangimiz kocayız emin değilim."

"Sanırım ikiniz de," dedi Mika.

"Ian ve ben burada, kulübede yaşıyoruz," dedi Ken. O sakin, olgun sesi Ian'ınkiyle neredeyse komik denecek bir zıtlık içindeydi.

"Bize biraz mahremiyet sağlıyor," dedi Ian göz kırparak. "Ana evde neredeyse hiç mahremiyetimiz yoktu, emin ol. Ama *sen*," diye ekledi telaşla, sanki evi Mika için çekici kılması gerektiğini yeni hatırlamış gibi, "bizimle kalmaya karar verirsen ana evde kesinlikle aradığın mahremiyeti fazlasıyla bulacaksın."

Mika iki adama bakarak cesurca tebessümünü bastırmaya çalıştı ve oldukça tereddütsüz bir sesle, "Korkarım *herhangi* bir karar vermeden önce bazı cevaplara ihtiyacım olacak. Mesajlarda acayip gizemliydin. Sanırım kasıtlıydı."

"İnsanın yazılı olarak belirtmek istemeyeceği bazı şeyler olabiliyor," dedi Ian hiç pişmanlık duymadan. Gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Ama bu konuşmayı yapabilmemiz için bunca yolu gelmene çok minnettarız, canım. Sana ne kadar ihtiyacımız olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Gerçekten de yatılı bir eğitmene mi ihtiyacınız var?"

"Evet," diye yanıtladı Ken, Ian'ın cevap vermesine müsaade

etmeden. Muhtemelen Mika'nın ona inanmasının daha kuvvetli bir ihtimal olduğunu tahmin etmişti (ve yanılmıyordu). "Bizimle ana eve gel de nedenini gör." Önlüğünü taş duvarın üzerine bırakarak araç yolu üzerinde ilerlemeye başladı.

"Biz evdeyken arabayı buraya park etsem olur mu?"

"Evet, tabii ki," dedi Ian. "Biz normalde arabalarımızı ahıra park ediyoruz, taşınırsan sen de oraya bırakabilirsin ama şimdilik burası iyi."

Mike tekrar ana girişe, tuhaf, alışılmadık bir büyü çatırtısı hissettiği yere baktı. Havadaki altın tozu ışıltısını uyduruyor muydu?

"Mika?"

Hızla başını çevirdi, Süpürgesapı'nı kilitledi ve araç yolunun pürüzsüz taşları üzerinde diğer iki adamın peşine düştü.

Ian omzunun üzerinden başparmağıyla arkayı işaret etti. "Giriş kapısında dikkatini çeken bir şey mi oldu?"

"Pek sayılmaz," dedi Mika ânında.

Ian keyiflenmiş gibi, "Hımm," dedi.

Mika onlara yetişirken Ken ona döndü. "Lillian Nowhere hakkında bir şeyler biliyor musun?"

Mika başını iki yana salladı. "Bilmeli miyim?"

"Hayır, muhtemelen bilmemelisin. Lillian bir arkeolog ve Nowhere Malikânesi'nin sahibi."

"Ha, onunla mı görüşeceğim?"

"Hayır, Lillian şu an buralarda değil," dedi Ian. "Genelde olmaz. Evden haftalarca uzaklaşır, sonra gelir ve aylarca gider, ardından birkaç haftalığına geri gelir ve bu böyle sürer gider. Bu sefer de Güney Amerika'da bir keşif gezisinde. Ev ve çocuklar da bu yüzden bizim gözetimimizde."

"Senin ve Ken'in gözetiminde mi?" Mika kaşlarını çattı. Üç çocuk büyük evde tek başlarına yaşarken bu iki adamın kulübede yaşadıklarına inanmakta zorlanıyordu.

"Bizim ve Lucie ile Jamie'nin gözetiminde," dedi Ken. "Lucie, Lillian'ın neredeyse otuz yıllık kâhyası ve arkadaşı. Jamie

de çocuklar ilk geldiğinde kütüphanede çalışıyordu." Ken eliyle evin sağ tarafındaki geniş uzantıyı gösterdi. "Ama şimdi çocukların hemen hemen tek ebeveyni gibi bir şey. Ian'la bana gelince, ben yirmi yıldan uzun süredir Lillian'ın bahçıvanıyım. Lillian'la Ian da Ian'ın hâlâ oyunculuk yaptığı günlerde bir bağış yemeğinde tanıştılar. Beni işe aldı ve kulübeyi neredeyse yok pahasına bize sattı."

Ian, Mika'ya güvence vermek istercesine, "Bunların hepsi az sonra sana anlatacağımız hikâyeyle alakalı," dedi.

Ortalarda olmayan bir arkeolog, bir kâhya, bir kütüphaneci, bir bahçıvan, emekli bir aktör ve üç beklenmedik cadı. Arka plan hikâyeleri içinde Mika'nın duyduğu en tuhafı buydu.

"Peki çocuklar tam olarak kim?" diye sordu Mika. "Yani herhangi birinizle alakaları ne?"

"Yasal olarak Lillian'ın evlat edindiği çocuklar," dedi Ian. Sonra duraksadı. Devam etmeden önce dudakları kederli bir ifadeyle çarpıldı. "Ama o kadar sık uzaklara gidiyor ki çocukları aslında Jamie ve biz, hepimiz büyüttük sayılır."

Ken konuşmaya devam ederken evin önünde durmuşlardı. Mika başını kaldırıp baktı. Eski, iki katlı bir yapıydı, eğimli çatısı ve pencereleri vardı; duvarlar sıcak, kahverengiye çalan gri tuğlalardan yapılmış ve çiçek açan sarmaşıklarla kaplanmıştı. Bir de neşeyle dumanı tüten bir bacası vardı. Saçakların altında kalan soluk beyaz kapının iki tarafında geniş cumbalı pencereler vardı ve ikisi de ikinci katın pencereleri gibi eğimliydi. Evin önündeyse ileri doğru uzanan yolun her iki tarafında göz alabildiğine bahçeler vardı. Onlar da tıpkı kulübenin küçük bahçesi gibi çok güzeldi: meşe ağaçları, lavantalar, yeni kesilmiş yeşil çimler, bir salıncak seti ve tamamen çitle çevrelenmiş sebze bahçesi. Açıkçası cennetten bir köşe gibi görünüyordu.

"Çok güzel," diyebildi Mika yalnızca.

"Hemen taşınılacak kadar güzel mi?"

"Ian."

Mika bir kez daha gülümsemesini bastırıp kendini tuttu.

"Hâlâ almam gereken cevaplar var. Bana neden ihtiyacınız olduğunu tam olarak açıklamadınız."

"Hadi içeri girelim," dedi Ken ön kapıyı iterek açarken.

Mika'nın gözleri bir an için bahçede oyalandı. Giriş kapısındaki sihri kafasından uydurmamıştı. Burada büyü *vardı*, hissedebiliyordu ve bunun tek sebebi *onun* burada olması değildi.

Üç genç cadı burada bir arada yaşıyor olamazdı gerçekten de, değil mi?

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Ian ona, topuklarının üzerinde heyecanla yaylanırken.

Mika onun sorusuna soruyla karşılık verdi.

"Lavantalar nasıl hâlâ çiçek açıyor?"

Ian, sanki onun bambaşka bir şey söylemesini umarmış gibi hayal kırıklığına uğramıştı ama Ken gülümsedi. "Korkarım benimle hiçbir ilgisi yok. Burada mevsime uymayan bazı tuhaflıklar göreceksin."

Çünkü burada epey büyü var.

Ama bunu söyleyemezdi. Belki burada gerçekten de cadılar vardı. Ya da belki tamamen farklı bir şey, çenelerini kapalı tutmayı beceremeyen aldırışsız, saf cadıları yakalamak için tasarlanmış gotik bir tuzak gibi kötücül bir şey. Bu çok mu beklenmedikti? Evet. Peki imkânsız mıydı? Hayır. Her halükârda bildiği bir şey vardı: O, Ian ve Ken konunun etrafında dans edip duruyor, her biri diğerinin ne kadar bildiğini kestirmeye çalışıyordu ve ilk çatlağı veren o olmayacaktı.

O yüzden de mevsimsiz açmış lavantalara ilgisini kaybetmiş gibi davranarak en ışıltılı gülümsemesini takındı ve "İçeri girelim mi o zaman?" dedi.

Mika'nın çocukların varlığına dair birtakım şüpheleri olmuştu zamanında, internetteki insanlar gerçeğe bağlı kalmalarıyla tanınmazdı; pek fakat evin içine girince o şüphelerinin çoğu ıskartaya çıktı. İçerisi neşeli koltuklar, battaniyeler, bitkiler ve kitaplarla doluydu. Krem rengine boyanmış duvarlarda ara ara bir pastel boya çizgisi ya da parmak boyası lekesi görülüyordu;

okul öncesinden yetişkinlere dek uzanan çeşitli numaralarda tenis ayakkabıları, bale ayakkabıları ve lastik çizmeler, koridorun hemen girişinde düzensiz bir yığın oluşturmuştu; pencerelerden birinde bir çocuğun burnunu sık sık oraya bastırdığını gösteren belirgin bir leke vardı ve elbette her yere oyuncaklar dağılmıştı.

Evi temiz ve sıcak tutmak için epey bir iş gerektiği açıktı. Yeni radyatörler neşeyle tıngırdıyordu ve kocaman ön odada yanan bir şömine vardı. Parlak renkli minderler ve konforlu kilimler yumuşacık kanepelere ve koltuklara canlılık katıyordu. Merdivenler, masalar ve yer döşemeleri hep cilalı, sağlam tahtalardan yapılmaydı ve her koridorda, evin arka kısmına doğru ilerlerken önünden geçtikleri her odada saksı içinde bitkiler vardı. Evin arka kısmında rüstik, güneş ışığı alan bir mutfakta durdular.

Mutfakta iki kişi vardı: Ellilerinde görünen kısa boylu, toplu beyaz bir kadın, ki Mika onun Lucie olduğunu tahmin ediyordu ve otuzlarının ortasında görünen çatık kaşlı adam da Jamie olmalıydı. Eleştirel bir gözle tepsi içindeki saksı bitkilerini inceleyen kadın onlar girerken dönüp baktı ama adam mutfağın diğer ucundaki açık Fransız balkon kapılarının önünde kaldı. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve asık suratı arka bahçeye dönüktü.

"Mükemmel zamanlama! Yemeğe başlayabilirsin," dedi kadın Ian'a.

Ian mutfak boyunca zıplayarak ilerlerken, "Mika, Lucie'yle tanış," dedi. "Ben fırını önden ısıtırken birileri ısıtıcıya su koyabilir mi?"

Ken, Mika'ya kısık sesle, "Ian evdeki en iyi aşçı," dedi. "Ama böyle dediğimi ona söyleme. Kendini bir şey zanneder."

Lucie'nin pembe yanakları vardı, gözlerinin etrafında belirgin kırışıklıklar toplanmıştı, kahverengi saçlarının dipleri kırlaşmıştı ve başının tepesinde gelişigüzel yapılmış gibi görünen kâğıttan bir taç vardı. Isıtıcının düğmesine basarken Mika'ya sıcak bir tebessümle baktı. "Seninle tanışmak çok hoş, Mika," dedi. "Tanrım, gülüşün videolarındakinden bile güzel!"

"Aynen, değil mi?" dedi Ian. Öylesine gururlu söylemişti ki bunu Mika'nın gülümsemesine onun eli değmiş sanırdınız.

Mika güldü, ardından Fransız kapıların oradaki adama hitaben, "Sen de Jamie olmalısın. Merhaba," dedi.

Adam döndü, ince omuzları isteksizce kıpırdadı. Ian kadar uzun değildi, Mika onun 1.80 civarında olduğunu tahmin etti, zira ondan bir baş kadar uzundu. Zihninde, küçük düşürücü *feci yakışıklı* ifadesi beliriverdi ama bu düşünceyi vaktinde defedemedi. Adamın kaşları koyu ve dümdüzdü, yüzü tamamen sert, keskin satıhlardan oluşuyordu ve rengi koyu kumralla kahverengi arasında bir yerlerde dolaşan kısa, dağınık saçlarıyla aynı rengin bir gölgesi gibi görünen bir sakalı, huzursuz edecek denli keskin gri gözleri vardı. Adamın asık suratı hesaba katılınca Mika onun göründüğü kadar iyi olmayışının apaçık bir kabalık olduğunu düşündü.

"Jamie Kelley," dedi adam. Pürüzlü bir sesi vardı, zımparalanmış gibi pürüzlü bir ses. Ayrıca hafif bir İrlanda aksanı mı duymuştu? "Merhaba." Son derece kibar ama dostane olmayan bir yanıt. Hatta dostaneliğin *yanından bile* geçmiyordu. Diğerlerinden yayılan o doğal sıcaklığın ve coşkunun zerresi yoktu adamda.

Mika bunu şahsi algılamayı reddederek adama gülümsedi. "Belfast'te mi yaşadın daha önce?"

Adam, "Evet," dedi ama kızın gülümsemesine karşılık vermedi.

Mika sorduğu soruların cevabını almaya fazlasıyla hazır bir hâlde Ken'e döndü tekrar. "Muhtemelen şunu belirtmem gerekir ki daha önce çocuklarla çalışma konusundaki tek tecrübem, bir trende bebeğin birinin burun deliğinden bezelye çıkarmaktı ama sanırım beni burada istemenizin nedeni böyle bir şey değil."

"Çocuklarının eğitiminin büyük kısmını biz hallediyoruz," diye açıkladı Ken. "Evde eğitim görüyorlar. İnternet üzerinden birkaç dersleri var ama çoğunlukla onları kendimiz eğitiyoruz. Jamie onlara edebiyat ve tarih öğretiyor; Ian tiyatro, yemek pişirme ve ağaçlara tırmanma gibi akılsızca şeyler öğretiyor; Lucie

matematik dersi veriyor ve ben de Japonca, fen bilgisi, bahçe işleri ve işte elimden ne gelirse onları öğretiyorum."

Mika şaşkınlıkla bir ona bir diğerine baktı. Olağanüstü derecede normal geliyordu her şey. "Görünüşe bakılırsa geriye bir şey kalmıyor. Neden yatılı bir eğitmen arıyorsunuz ki?"

Sanki herkes topluca nefesini tutmuş gibi bir duraksama oldu, ardından Ian, "Onlara *büyü* öğretmek için elbette," dedi.

İlk diyaloğa girdiklerinde adam bir cadı istediğini özellikle belirttiği için şaşırmaması gerektiğini düşündü Mika. "Büyü," dedi ağır ağır. "Onlara büyü öğretmemi istiyorsunuz."

"Eh, sonuçta *sen* bir cadısın, öyle değil mi?" dedi Ian, sanki bundan daha bariz bir şey olamazmış gibi. "Onlar da öyle. Dolayısıyla sana ihtiyaçları var."

"Kızların ne olmak istediklerine karar verip ardından eğitimini aldıkları müfredat dışı bir aktivite falan mı bu?" diye sordu Mika. "Onlar cadı olmak istediklerine karar verdi ve siz de onlarla eğlenmek için internete cadılıkla alakalı içerikler yükleyen birini buldunuz?"

Yine bir sessizlik oldu. Lucie ve Ken tereddütlü görünürken Jamie gözlerini kısmıştı. Hiç renk vermeyen tek kişi Ian'dı. Dilini şaklattı. "Mika Moon," derken sesi öyle bir büyükbaba tonunda çıkmıştı ki Mika nazikçe, kibarca laf yiyeceğinden zerre şüphe etmedi. "Senin hesabın cadılıkla ilgili videolar yayınlayan yüzlerce hesaptan biri. Şüphesiz gayet sevimli olan diğer hesaplardan hiçbirini istemiyorum. *Seni* istiyorum. Sence neden?"

"Yakınlarda olmamdan mı?"

"@GümüşKaşıklar Suffolk'ta yaşıyor," dedi Ian. "Brighton'dan *çok daha* yakın. Senin on dört bin takipçin varken onun elli üç bin takipçisi var. Ama yine de, sen de fark etmişsindir burada olan o değil."

Mika hafif bir huzursuzluk kıpırtısı hissetti ama otuz bir yılının önemli bir kısmını tam olarak böyle durumları nasıl ustalıkla idare edeceğini öğrenmekle geçirmişti, o yüzden de duruşunu bozmadı. "Sadece emin olmak için soruyorum," dedi sanki bu

namıyormuş gibi gözlerini kocaman açarak. "Videolarımı izlediniz ve benim *gerçek* bir cadı olduğumu mu düşünüyorsunuz? *Gerçek* büyüsü olan?"

Tanrım, öyle olmasın lütfen. Primrose onun kafasını keserdi.

"Evet," dedi Ian rahatça. Ona doğru bir adım atarak gözlerinin içine bakması için yüzünü kaldırdı. Kızın gözlerini tarayan gözleri içten ve nazikti, ona güvenmesi için yalvarır gibiydi. "Mika. Lütfen."

Yine o *lütfen*. Siktir.

"Peki," dedi Mika bir adım gerileyip strateji değiştirerek. "Peki, var sayalım ki cadılar gerçekten var. Sen şimdi bu evde yaşayan üç çocuğun cadı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sana *tam olarak* bunu söylüyoruz."

"Mümkün değil," dedi Mika.

Öncelikle cadılar pek yaygın değildi. *Üçü* şöyle dursun, birine rastlamak bile zordu. Ayrıca üç cadının bir arada yaşamasına kesinlikle müsaade *edilmezdi*. Primrose elbette var olan bütün cadıların efendisi ya da sahibi değildi ama yaşlı, güçlü ve en önemlisi de *ikna edici*ydi. Üç genç cadının aynı evin içinde bir arada yetiştirilmesine hayatta izin vermezdi.

Tabii onlardan haberi yoksa işler değişirdi.

"Ian," dedi Lucie tereddütle. "Bence..."

"Of, pes ediyorum!" diye araya girdi Ian ellerini havada savurarak. "Bu meselenin etrafında top çevirmek fazlasıyla yorucu. Mika, anladığım kadarıyla *biz* sana gerçeği söyleyene kadar sen bize güvenip gerçeği söylemeyeceksin. Pekâlâ. Sen kazandın."

"Ian..."

"Bu evde yaşayan üç çocuk var," dedi Ian kararlılıkla. Doğruca Mika'nın gözlerinin içine bakıyordu. "Çocukların hepsi cadı. Jamie, Ken, Lucie ve ben onların cadı olduklarını biliyoruz. Cadılardan haberimiz var. Lillian bize anlattı. Çünkü *o da* cadı."

"*Ian*," diye itiraz etti Lucie.

"Bir dakika," dedi Mika. Cidden afallamıştı. "*Lillian* cadı mı? Bu evin sahibi olan kadın? Hiç eve gelmeyen arkeolog?"

"Ta kendisi."

"Size cadılardan bahseden de *o*, öyle mi?"

Ian coşkuyla başını sallayarak onayladı. "Anladın mı şimdi?"

Mika neye çattığını anlamaya çalışırken düşünceleri birbirine girdi. Tutarlı görünüyordu, öyle değil mi? Burada o kadar çok büyü vardı ki *mutlaka* bir cadının evi olmalıydı; ya da mevcut durumda birkaç cadının. Peki giriş kapısında hissettiği o büyü? Ya gerçekten içinde çocukların saklandığı evin ve bahçelerin etrafına yerleştirilmiş bir dizi koruyucu tılsımın, koruma kalkanlarının varlığını hissettiyse? Mika da Primrose'un koruma kalkanlı evinde; tılsımların ve kazaların komşular, gelip geçenler ve hatta diğer cadılar tarafından fark edilmeyeceği bir yerde büyümüştü. Ya Primrose'un bu çocukların varlığından haberdar olmamasının nedeni Nowhere Malikânesi'nin koruma kalkanlarıysa?

Primrose, *Lillian*'ın varlığından haberdar mıydı? Biliyor olmalıydı. Lillian büyük ihtimalle bir noktada Primrose'un, Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti adını *taşımayan* gruba katılma davetini kesinlikle reddeden o cadılardan biriydi.

Mika yanıt vermeyince Ian, "Bana inanmıyorsun," diye tahminde bulundu.

"İnanmıyor *değilim*," diye yanıtladı Mika temkinli bir sesle.

Jamie kaba bir ifadeyle, "Buraya gel," dedi.

Onun ses tonundan etkilenmeyen Mika mutfak boyunca ilerleyerek açık Fransız kapıların yanında ona katıldı. Jamie yine dışarı bakıyordu. Mika onun bakışlarını takip ederek etrafında kalın bir çalı çiti bulunan ve ardında da dalgalı kumulların göründüğü geniş, güzel arka bahçeye baktı. Devasa ayçiçeklerinden canlı bir yama, çalı dizisini bölüyordu, hemen yanındaysa muhtemelen kumullara ve aşağıdaki deniz kıyısına açılan küçük, tahta bir kapı vardı.

Jamie kapıya bakmıyordu; bahçenin uzak ucundaki bir ağaç evde oynayan üç kıza bakıyordu. Mika onları daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı. En büyükleri, uzun kolları ve bacaklarıyla epey koyu kahverengi bir teni ve atkuyruğu yapılmış kalın

koyu saç bukleleri olan siyah bir çocuktu. En fazla on ya da on bir yaşındaydı. Kucağında bir kitapla oturuyordu. Diğer kızlar daha küçük görünüyordu; birinin şeftalimsi bir teni ve omuzlarına dökülen düz, parlak siyah saçları vardı; diğerinin açık kahverengi saçları dağınık bir örgü hâlindeydi ve kahverengiye çalan teni aşağı yukarı Mika'nınkiyle aynı tondaydı.

Mika'nın kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Ken ona Lillian'ın çocukları evlat edindiğini söylediğinde aynı dönemde aynı aileden evlat edinildiklerini düşünmüştü, ki bu da onların cadı olmasının imkânsızlığını kanıtlardı. Bir cadının ikizi olmadıkça –ki pek sık görülen bir durum sayılmazdı– biyolojik kız kardeşleri neredeyse hiçbir zaman cadı çıkmazdı. Bütün o yetimlik meselesinin kaçınılmaz sonucuydu bu.

Ama bu kızlar birbirleriyle akraba *değildi* ve dahası, Mika bu kadar uzaktan bile etraflarını saran büyünün altın tozu zerrelerini görebiliyordu. Güç ona şakıyor, kendi benzerine çağırıyordu sanki ve bu çağrıya direnebilmek için kendini kaskatı tutmak zorunda kaldı.

Tanrım. Onlar gerçekten de...

Jamie hâlâ sert ve şüpheci sesiyle, "En büyükleri Rosetta," diyerek Mika'nın karmaşık düşüncelerini böldü. "On yaşında. Lillian onu üç aylıkken Londra'da buldu. Annesiyle babasını öldüren yangından hemen sonra. Düz siyah saçlı olan Terracota. Sekiz yaşında. Lillian onu küçük bir Vietnam kasabasında bulduğunda bir yaşındaydı. Annesiyle babası kasabalarının yarısını yok eden ateşli bir hastalıktan ölmüş. Lillian oraya vardığında büyükannesi de aynı hastalıktan ölmek üzereymiş. En küçükleri Altamira ise yedi yaşında. Lillian onu birkaç günlükken Filistin'deki bir hastanenin enkazında buldu."

Mika'nın bu konuda, özellikle de Primrose'un onun için yaptıklarıyla çok benzer bir hikâye olduğu için karmaşık hisleri vardı ama şimdi bu konuşmayı yapmanın sırası değildi.

"Alışılmadık isimler," diye bir yorumda bulundu.

Diğerleri de kapıya yaklaştığından cevap veren Lucie oldu:

"Lillian her birini büyük arkeolojik keşiflerden ilhamla isimlendirdi."

"En azından birinin bulunduğu sırada zaten bir ismi olmalı," dedi Mika. Onun vardı. Ne olduğunu bilmiyordu ama Moon soyadıyla doğmadığını biliyordu. "Terracota'nın Lillian onu bulduğunda koca bir yılı devirmiş olduğunu söyledin."

"Ne oldukları düşünülünce herhangi birinin onların izini sürmesini istemedi."

"Onların cadı olduklarından nasıl bu kadar eminsiniz? Lillian öyle dedi diye mi?"

Ama kimsenin ona cevap vermesine gerek yoktu zira tam o anda, Mika ağaç evdeki üç kızı izlerken, en küçüklerinin ip merdivene doğru koştuğunu gördü. Çocuğun ayağı değdiği anda merdiven parlak yeşil alevlerle sarıldı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Hasiktir, daha neler!" dedi Mika.

"Endişeye lüzum yok," diye yanıt verdi Ian neşeyle. "Günde en az iki kez olan bir şey. Şimdiye kadar kimseye bir şey olmadı. Merdivene bile."

Az önce o üç küçük cadıdan birinin canı için korktuğundan değil de onca yer dururken lanet olası Norfolk'ta saklanan üç küçük cadının varlığına inanamadığından küfretmiş olan Mika, "Çünkü bu bir cadı ateşi," dedi. "Cadı ateşi yalnızca kazanlarda işler. Onun dışındaki her şey için tamamen zararsızdır lakin düzgünce söndürülmezse sonsuza kadar yanabilir. Lillian size bunu söylemedi mi?"

Ken iç geçirdi. "Korkarım Lillian bize çok az şey söyledi."

Hepsi izlerken çocuk yeşil alevlerden hiç etkilenmeden merdivenden indi. Her adımında o dağınık örgüleri hopluyordu. En alta ulaştı, yüksek meşe ağacının dibinde duran yırtık pırtık bir pelüş tavşanı aldı ve ardından hızla tekrar yanan merdivenden yukarı çıktı.

"Ateşi söndürmek için battaniyelerle boğmak zorunda kalıyoruz," diye devam etti heyecandan resmen titreyen Ian. "Acayip sıkıcı. Senin bildiğin daha iyi bir yol yoktur herhalde?"

Artık sırrını saklamanın pek bir mânâsı kalmadığı için Mika bir elini kaldırıp havada bir yaprak yakalamaya çalışırmış gibi parmaklarını şaklattı. Cadı ateşi kendinden daha güçlü ve otoriter bir varlığın çağrısını fark ederek uysalca hareket edip kendini ip merdivenden ayırdı ve Mika'nın kapalı elinin içinde bir duman bulutu gibi yok olup gitti.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Lucie.

Ian zafer kazanmış gibi, "İşte!" dedi. "Sana neden ihtiyacımız olduğunu anladın mı?"

"Nereden anladın?" diye sordu Mika. "Videolarımda beni ele verecek hiçbir şey olmaması gerek."

Ian kemikli omuzlarını kaldırıp indirdi. "Kendine has bir kıvılcımın var. Tıpkı kızlarda olduğu gibi."

Jamie, sanki Mika'nın yüzündeki endişeyi görmüş gibi, "Bir faydası olur mu bilmiyorum ama," diye araya girdi, "buradaki kimse bir şey fark etmedi."

Yine de... Belki de internet âleminden zarifçe çekilmenin vakti gelmişti.

Mika tekrar ağaç eve, çocukların hâlâ kendi uğraşlarına dalmış oldukları yere baktı. Cadı ateşinin herhangi bir battaniye olmadan sönmesiyle ilgilenmiyorlardı. Primrose bunu duyarsa isteri nöbeti geçirirdi. En iyi niyetlerle ve Kurallar'a (ya da kendi deyimiyle Daha Çok Kişinin İyiliğine) ömürlük adanmışlığıyla gelir, herhangi birinin yapacağı tüm itirazları ezip geçer ve bu çocuklara güvenli, rahat evler bulurdu.

Birbirlerinden çok ama çok uzakta.

"Tek bir yerde toplanan fazla büyü dikkat çeker," derdi. "Koruma kalkanları bile ancak bir yere kadar saklayabilir. Dikkat çekmekse, cadıların yüzyıllar içinde tekrar tekrar öğrendiği gibi tehlikelidir. Biz tek başımıza hayatta kalırız."

Ama Primrose çocuklardan haberdar değildi ve belli ki Lillian ipleri elinde tutuyordu, dolayısıyla bu bir tartışma konusu değildi.

Lucie, dudakları bir tebessümle kıvrılırken elindeki fincanı uzatarak, "Çay?" diye sordu Mika'ya. "Gel, otur."

"Ee," dedi Ian kendi sandalyesinde hevesle hoplayarak. "Kalacak mısın?"

Mika fincanını avuçlarının arasında tutarak sıcaklığın parmaklarına yayılmasına izin verdi. "Hâlâ anlamıyorum. Çocuklara büyüyü nasıl kullanacaklarını öğretmek için neden *bana* ihtiyacınız var? Lillian onlara öğretmiyor mu?"

"Lillian hiçbir zaman onlara bir şeyler öğretebilecek kadar uzun süre kalmıyor," dedi Ian burnundan soluyarak. Lucie itiraz eder gibi bir ses çıkardı. "Hayır, Lucie, bunun söylenmesi gerek. Gerçek şu ki Lillian her zaman peşinde olduğu keşiflere takıntılıdır. İşine duyduğu tutku müthiş ama bu çocuklara yaramıyor. Onu o kadar seyrek görüyorlar ki doğru düzgün tanımıyorlar bile. Üstelik bize yalnızca gerekli olduğunu düşündüğü şeyleri söylemek gibi korkunç bir alışkanlığı var, dolayısıyla çoğu zaman kızlara ihtiyaç duydukları cevapları veremiyoruz. Yani *sana* ihtiyacımız olduğunu söylüyorsam bana inanabilirsin, Mika."

Lucie, "Lillian evin ve arazinin çevresine koruma tılsımları koydu," diye ekledi pürüzlü bir sesle. Belli ki Ian'la aynı fikirdeydi ama bunu söylerken kendini sadakatsiz hissediyordu. "Ian onun tek taraflı bir portresini çizdi sana ama şunu bilmelisin ki bizi kendi hâlimize bırakmış değil. Her tarafı korumaya aldı. Davet edilmedikçe kimse Nowhere Malikânesi'ne gelemez ve gelmeye çalışsalar bile koruma kalkanları evi bulmalarını güçleştirir. Bütün postalarımız ön kapının oradaki büyük posta kutusuna geliyor. Tılsımlar ve kazalar gizli kalıyor. Kızlar burada güvende."

"Güvende ama kısıtlanmış hâldeler," dedi Ian.

"Çocukların sahip oldukları o yabani, devasa gücü nasıl kontrol edeceklerini öğrenmeleri gerek, Mika," dedi Ken sessizce. "Hayatlarında onların yaşadığı şeyi anlayan birine ihtiyaçları var."

Mika sözlerini dikkatle seçti. "Lillian'ı belli ki tanımıyorum

ama buraya neredeyse hiç gelmemesinin nedenlerinden biri de bunun riskli olduğunu bilmesi olabilir."

"Riskli mi? Nasıl?"

"Cadılar pek... Cadıların yapmaması gereken..." Mika tereddüt etti, bu beklenmedik yalan söylemek zorunda olmama hâli onun cesaretini kırmış gibiydi. Bir daha denedi. "Cadılar diğer cadılarla zaman geçirmez."

"Neden ki?"

"Büyü, onu kullanabilen insanlara çekilir. Bu aynı zamanda zararlı da olabilir. Aynı noktada çok fazla büyü toplandığında onu hizada tutmak için çok ama çok güçlü bir irade gerekir. Kaza ihtimali epey artar."

"İşte sana ihtiyaç duymamızın bir nedeni de bu," dedi Lucie, gözleri panikle irileşerek. "Kızların büyüsünü hizada tutacak o güçlü irade *seninki* değil mi? Altamira merdivene dokunduğunda neler olduğunu gördün. Kızlar sık sık böyle kazalara neden oluyor."

"Onları hizada tutacak kimse olmadığı için büyülerinin zapt edilemez olduğunu söylemiyor," dedi Jamie keskin bir tavırla. O sert, öfkeli gözleri Mika'nın üzerindeydi. "Bir arada oldukları için büyülerinin zapt edilemez olduğunu söylüyor."

Hepsi kaygılı bakışlarını Mika'ya çevirdi. Mika'nın kılı bile kıpırdamadı. "Doğru söylüyor," dedi. "Çocukken her cadı büyüyü kontrol etmekte güçlük çeker ama çok azımız Altamira'nın az önce yaptığı gibi çarpıcı bir kontrol kaybı yaşarız. Kızların kontrolü bu kadar sık kaybetmesinin nedeni bir arada olmaları."

Ian takdire şayan bir inatçılıkla, "O zaman desene seni tam zamanında bulmuşuz," dedi. "Kızlar bir aradalar, dolayısıyla bana öyle geliyor ki ya bırakacağız her şey eskiden olduğu gibi gitmeye devam edecek ya da onlara ihtiyaç duydukları kontrolü öğretecek güçlü, yetişkin bir cadı bulacağız."

"Ama bu durumda ben de aynı yerde bulunan yeni bir cadı olurum. Hatta bu eve daha da çok büyü çekerim ve hepsini kontrol altında tutmak daha da zorlaşır. Lillian'ın koruma kal-

kanları o kadar çok gücü kaldıramayabilir. Ben burada olursam hiçbirimiz daha güvende olmayız."

"Tam aksine, tatlım," dedi Ian. "Asıl güvenli olmayan, olduklan şeyden korkan ve güçleriyle bir arada nasıl yaşayacaklarına dair hiçbir fikri olmayan üç küçük kız. Bir merdiveni burada, kendi arka bahçemizde yeşil alevlerle tutuşturmaları sorun değil ama başka bir yerde kontrollerini kaybederlerse neler olacağını hayal edebiliyor musun? Sen istediğin yere gidebiliyor ve iyi kötü dilediğin gibi bir hayat sürebiliyorsun ama bu kızlar kazara bir şeyi ateşe verir ya da bir elektrik direğini kurbağaya çevirirler diye hiçbir yere gidemiyorlar!"

"Elektrik direkleri kurbağaya dönüştürülemez," dedi Mika.

"İşte bunu hiçbirimiz bilmiyoruz mesela," diye yanıtladı Ian ânında. "Çünkü cadı değiliz."

"Bunun çok ideal olmadığını biliyorum," dedi Mika nazikçe, "ama neredeyse hepimiz kendi büyümüzün icabına bakana kadar dünyanın geri kalanından ayrı, izole bir şekilde büyürüz. Üstelik büyünün icabına bakma işini de yetişkinliğe eriştiğimizde kendi kendimize hallederiz. Rosetta, Terracotta ve Altamira da farklı olmayacak."

Lucie'nin yüzü acımaya benzer bir duyguyla yumuşadı. "İnsan yaşamının en masum ve keyifli yıllarını geçirmek için pek hoş bir yöntemmiş gibi görünmüyor."

"Ayrıca kızların öyle bir zamanı yok," dedi Ken. "Edward şu anda en acil sorunumuz."

Mika fincanını bırakıp şaşkın bir ifadeyle masadaki dört yüze baktı. "Kim?"

Hayret dolu bir duraksama oldu. Sonra Ian yüzünde suçluluğu andıran bir ifadeyle, "Ee, şey, küçücük, *ufacık* bir şeyden bahsetmemiş olabilirim," dedi.

Jamie iç geçirdi. "Hay ben senin, Ian."

"Ona Edward'dan bahsetmedin mi?" diye sordu Lucie suçlar gibi.

"Ona Edward'dan bahsetseydim buraya gelmeyebilirdi!"

"*Ian*," dedi Ken. Mika, bunun bu evde sık tekrarlanan bir kelime olduğunu hissetti.

"Edward kim oluyor tam olarak?" diye sordu.

Jamie fincanına ters ters baktı. Lucie ve Ken de konuşmanın aldığı yönden pek memnun görünmüyordu ve ne diyeceklerini de bilmiyor gibiydiler. Mika'nın şaşkınlığı arttı. Bir dakikalık bir duraksamanın ardından Ian kederle iç geçirdi. "Edward Foxhaven, Lillian'ın avukatı. Güneşin Lillian'ın kızından doğduğuna inanıyor ama geri kalanımızdan nefret ediyor."

"Neden?"

Ian bir kaşını kaldırdı. "Biraz aykırı bir hane halkıyız."

"Onu en çok rahatsız eden kısım hangisi?" diye sordu Mika. "Sen ve Ken mi? Yabancı çocuklar mı?"

"Söylemesi zor," dedi Ian düşünerek. "Kuzey İrlanda kökeni düşünülünce Jamie de adaylar arasında sayılır."

"Lillian neden onun yerine başka birini tutmadı?"

"Durumu görmüyor ki. Herif acayip kibar, acayip *tatlı* bir şekilde yapıyor bunu. Eminim sen de bu tarz şeyler yaşamışsındır." Yaşamıştı. "Yine de Edward'ın bağnazlığı şimdiye kadar çok da önem arz etmemişti. Eve sadece iki kez falan gelmişti ve son geldiğinde çocuklar çok daha küçüktü. Ama şimdi biraz sıkıştık çünkü aralıkta buraya gelecek. Lillian'ın çalışma odasından birkaç hassas belgeyi alması gerekiyormuş."

Mika suratını buruşturdu. "Siz de buraya geldiğinde çocukların ip merdiveni ateşe verdiğini görmesinden korkuyorsunuz."

"Ya da o tür bir şeyler olmasından," dedi Ian. "Başka bir avukat olsa şansımızı dener ve bir şeyler ters giderse makul davranacaklarını umardık. Ama Edward bizden tiksiniyor. Kızların cadı olduğunu öğrenirse tehlike oluşturabilir."

"Bu belgeleri *siz* bulup onun ofisine götüremiyor musunuz?"

"Ne aradığını bilmiyoruz ki." Ian huysuzca bir ses çıkardı. "Dediğim gibi, Lillian bize mümkün olduğunca az şey söyler. Edward onun vasiyeti, yatırımları ve hisseleriyle ilgileniyor. Bu belgelerin çalışma odasında olduğunu ve ne olduklarını yalnız-

ca kendisinin ve Edward'ın bildiğini söylüyor. O yüzden korkarım bu konuda Lillian'ın sözüne güvenmekten başka seçeneğimiz yok. Bu da demek oluyor ki istesek de istemesek de Edward buraya gelecek."

"Kendi gelip bu belgeleri hazırlayamıyor mu?" diye sordu Mika. Lillian'ın bu rahat tavrı karşısında tamamen afallamıştı. "O zaman Edward'ın buraya gelmesine gerek kalmazdı."

"Bu sorunu çözerdi, öyle değil mi? Ne yazık ki Lillian'a göre öyle değil. Böylesine hassas bir dönemde kazıyı terk etmesinin mümkün olmadığını söylüyor."

"Kızları bir günlüğüne dışarı çıkarmamız da mümkün değil," dedi Lucie, Mika'nın sıradaki sorusunu doğru tahmin ederek. "Nowhere Malikânesi'nden en son ayrılışlarının üzerinden iki yıl geçti. Büyülerinin koruma kalkanlarının ardında onları riske atacak denli tahmin edilemez olmasının üzerinden de yani."

Ian ortamdaki ciddi havayı aniden dağıtarak neşeyle, "Ama tamamen kaybetmiş sayılmayız!" dedi. "Çünkü *sen* buradasın!"

Mika başını iki yana salladı. "Kızlara Edward'ın gelişinden önce büyülerini kontrol etmeyi öğretmemi umuyorsunuz ama bu *büyük* bir beklenti."

"Büyük ama gerekli."

"Tam olarak ne zaman geliyor?"

"Aralık ayının yirmi altısında," dedi Lucie. "Ona çeşitli bahaneler sunduk ve daha erken gelemeyeceği konusunda ısrar ettik ama o tarihten daha da ileri ötelemeyi reddetti."

"Eminim tatil günü yapacak daha iyi bir şeyi yoktur," diye homurdandı Ian.

Yirmi altısı Kış Gündönümü'nün beş gün sonrasıydı. "Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum," dedi Mika açık sözlülükle. "Ne kadar zaman var? Altı ya da yedi hafta mı? Altı hafta içinde makul bir başlangıç yapabilirler ama önemli meselelerin büyük kısmında ustalaşmak *yıllar* sürer. Altamira henüz yedi yaşında. Ben kontrolü kaybetmeme konusunda kendime güvenmeye başladığımda on beşimdeydim."

"Ama burada olursan," dedi Ken, "Edward evdeyken onların kontrol altında olmasına yardımcı olamaz mısın? Ya da onlar kontrolü kaybederse güçlerini kontrol altında tutamaz mısın?"

Mika yüzünü ekşitti. "Daha önce hiç böyle bir durumla karşı karşıya kalmadım. Kalan biri var mı onu da bilmiyorum. Hiçbir şey için söz veremem. Nowhere Malikânesi'ndeki bütün gücün dizginlerini ele almam mümkün *olabilir* ama mümkün olmazsa yaşanacak büyü patlaması daha önce gördüklerinizin hepsinden beter olur. Hepimiz için bir risk bu."

Kısa bir sessizlik ânı oldu. Mika, dışarıdaki çocuklardan gelen tiz bir kahkaha duydu.

Çayı soğumuştu.

"Bu konuda düşünmem gerek," dedi ayağa kalkarak. Bütün öğleden sonra onun için devasa bir şok olmuştu ve aklıselim düşünemiyordu.

"Gitmeden önce kızlarla tanışmak ister misin?" diye sordu Ken nazikçe.

"Hayır," dedi Mika hemen. "Geri dönmemeye karar verirsem onlarla tanışmam doğru olmaz."

Ama Süpürgesapı'na tekrar bindiğinde hemen uzaklaşamadı. Elleri direksiyonu sımsıkı sararken kendini Primrose'un gazabını (epey bir heybetli olacak) ya da kendini ifşa olmasının bu kadar mümkün olduğu (mümkünden de öteydi) bir duruma sokmanın ne kadar da tehlikeli olduğunu düşünürken değil, güvenli ve konforlu bir evde, bir dizi güvenli ve konforlu dadıyla büyüyen küçük bir kızı düşünürken buldu.

Zaman zaman geriye dönüp de çocukluğuna baktığında tüm o dadıları ve eğitmenleri hatırlamakta güçlük çekerdi. O kadar çok kişi gelip geçmişti ki kimi zaman isimlerini unuttuğunu fark ediyor, bir yüzü hatırlamakta zorlanıyor ya da bir anıyı yanlış kişiye atfediyordu.

Tüm berraklığıyla hatırladığı bir şey varsa o da yalnızlıktı. Birinin ona eşlik etmesini ne kadar istediğini hatırlıyordu. Bir ebeveyn, bir kız kardeş, bir arkadaş. Yanında olmak *istediği* için

orada olan biri, bunun için cömert bir ödeme alan biri değil. On sekizine girmenin ve dünyada kendi yolunu çizmenin, Normal Şeyler yapmanın ne kadar korkutucu ve heyecan verici olduğunu hatırlıyordu. Üniversiteye gitmiş (çoğu insan gibi), şamatalı bir gece gezmesinin ardından ilk kez seks yapmış (çoğu insan gibi), on bir farklı şehirde yaşamış (bunu biraz daha az insan yapmış olabilir), arkadaş edinmiş (sadece kısa bir süreliğine, ki muhtemelen çoğu insan için durum bu değildi), yani kısacası kendini oyalamıştı. Ama yine de o yalnızlık hissi bir türlü geçmemişti.

Belki de bu, büyümenin en yalnız kısmının, en net hatırladığı kısmının, hiç değişmeyen tek şey olması yüzündendi. Büyü. Çocukken büyüsünün varlığını tek başına keşfetmiş, ondan tek başına korkmuş ve sonra ona tek başına âşık olmuş, onu kullanmayı ve kontrol etmeyi tek başına öğrenmişti. Şimdi, yetişkinlikteki on üçüncü yılında bile büyünün neşesini ve mucizesini tek başına yaşamaya devam ediyordu.

İnternete cadılıkla ilgili yüklediği videolar dışında tabii ki. *O iş*, gerçek kimliğini birileriyle paylaşmaya en yaklaştığı andı.

Daha fazlasıyla büyümek için nelerden vazgeçmezdi ki?

Mika daha ne yaptığını bile düşünemeden arabadan inmiş ve kendini tekrar Nowhere Malikânesi'nin ön kapısında bulmuştu. Ian onu gözlüyor olmalıydı (açıkçası bunu yapmasa Mika hayal kırıklığına uğrardı) zira o daha çalmadan kapı açılıverdi.

"Bir ay içinde dairemden taşınmam gerek," dedi. "*Burada* kalacaksam eşyalarımın hepsini getirmeliyim."

Adam doğum günü partisindeki bir çocuk gibi ciyakladı. "Tabii ki! Ne olursa. Her şey. Hepsi!"

"Mesela bitkilerim."

"Bir sürü yerimiz var."

"Sonra köpeğim."

"Köpeklere bayılırız."

"Bir de balıklarım. Göletleriyle beraber."

Ian başını yana eğdi. "Sahici gölet mi?"

Mika bekledi.

"Elbette balıklarını ve göletlerini getirebilirsin," dedi. "Gerekirse koca bir göl bile getirebilirsin!"

"Tamam," dedi Mika, nasıl bir belaya bulaştığını düşünerek. "O zaman cuma günü gelirim."

"Sen Tanrıların bir lütfusun, Mika Moon."

"Hemen havaya girme, Ian Kubo-Hawthorn," diye yanıtladı Mika. "Bu ya umduğunuz gibi bir mucize olacak ya da mutlak bir felaket."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mika'nın, Primrose'un evinden ayrıldıktan sonra yaşadığı tüm mekânların (ki hiçbir yerde kesinlikte altı aydan uzun süre yaşamadığından çok ama çok fazla mekân vardı) tek ortak özelliği denizdi. Cornwall'da yaşlı, sevimli bir çiftten kiraladığı küçük barakadan Lancashire'da bulduğu harap kulübeye kadar her yerde pencereden baktığında gördüğü şeyin ona yol göstermesine izin vermişti. Okyanusu ucundan da olsa gören her yere evet demişti.

Kısacası denizi severdi.

(Eh, mantık çerçevesinde tabii. Ülkenin en uzak ucundaki buz gibi soğuk, yağmurlu bir iskele mi? Kalsın, ona o kadar da düşkün değildi.)

Şimdi su ısıtıcısının ötmesini beklerken dairesinin penceresinden denize bakıyordu. Nowhere Malikânesi Norfolk'taydı, burasıysa Brighton'dı ama deniz yine de dün orada gördüğü deniz gibiydi: delişmen, köpüklü ve mükemmel, ışıltılı bir metalik mavi.

Ağaç evli bir bahçenin ardından, küçük bir kulübenin panjurları arasından ya da berbat bir dairenin penceresinden görmesinin bir önemi yoktu. Deniz denizdi. Köpürür, coşardı ve aca-

yip huysuzdu ama Mika günün birinde uyandığında onun çekip gittiğini görmeyeceğine emindi. Mika'nın tüm sırlarını bilirdi. Onu tanırdı ve kalırdı.

Su ısıtıcı öttü ama Mika farkına varmadı. Aklı, Nowhere Malikânesi'ndeki tuhaflıklarla doluydu.

Bir önceki gece dairesine dönüp de telefonuna baktığında gelen kutusunda Ian'dan gelen bir e-posta görmüştü. Ekinde, iki haftalık deneme süreci için işe alındığını, bu sürenin ardından en az altı hafta daha tanımlanmamış eğitmenlik yapacağını, *oldukça* cömert bir ücret alacağını ve işvereninin Ian Kubo-Hawthorn olduğunu bildiren bir sözleşme yer alıyordu.

Lillian'a ondan bahsetmişler miydi? Umurunda olur muydu? Evi, arkadaşları ve ardında bıraktığı çocukları konusunda birkaç evrak işini halletmek için kazısını birkaç günlüğüne bile bırakma zahmetine girmeyecek kadar ilgisiz göründüğü düşünülürse, pek umurunda olacak gibi değildi.

Tüm bu meselede hâlâ aklını kurcalayan cevaplanmamış sorular vardı ama o soruların hiçbiri Mika'nın sözleşmeyi imzalayıp e-postayla geri yollamasına engel olmadı. Nowhere Malikânesi'nin tuhaflıklarını anlamamıştı ama genç, eğitimsiz, tedirgin üç cadının orada yaşadığını biliyordu ve şüphelerinin, o kızlara elinden geldiğince yardım etmesinin önüne geçmesine izin vermemeliydi.

Kapının tıklatılmasıyla Mika yeniden âna, su ısıtıcıya ve temiz bardak olmayışının kederine döndü.

"Kapı açık!" diye seslendi, çay içebileceği *herhangi bir şey* aramaya koyulurken.

Sesi duyulur duyulmaz dairenin dışındaki koridordan neşeli bir havlama sesi geldi. Ardından kapı açıldı ve büyük, güzeller güzel bir golden retriever içeri daldı. Kuyruğunu hızla sallayan köpek doğruca küçük mutfağa daldı ve kafasını sevgiyle Mika'nın bacaklarına gömerek ilgi talep etti. Mika mecburen çömelip boynunu okşadı, burnunu tüylerine gömdü ve çok sevdiği yoldaşını öpüp sıkıştırdı.

"Ben de seni özledim, Kirke," dedi. Doğruldu ve Kirke'nin aşırı heyecanlı adımlarının peşi sıra içeri girmiş olan genç adama sırıttı. "Nasıldı?"

"Her zamanki gibi bütün Brighton'ın en uslu köpeği," dedi yan dairede yaşayan Noah. "Üstelik bu şehirde ne kadar tüy yumağı varsa hepsini her gün gören biri olarak bunu öylesine söylemediğimi biliyorsun."

Mika beş ay önce bu eve taşındığında Noah'yla koridorda karşılaşmıştı. O ışıltılı koyu teni ve gülen kahverengi gözleriyle Mika'nın şimdiye kadar gördüğü en hoş adamdı ve adam kendini bir anda kıza öyle kaptırmış gibiydi ki Mika skandal dolu fantaziler düşleyerek beş şahane dakika geçirmişti... Ta ki Noah'nın ona değil Kirke'ye hayran hayran baktığını fark edene kadar. Buna gülmüşlerdi ve Mika adamı çaya davet etmişti. Şimdi de durumları buydu işte. Bir veterinerin yanında hemşirelik yapan Noah, Kirke'nin en sevdiği bakıcısıydı.

"Otur, Kirke," dedi Mika ve yeniden temiz bardak arayışına döndü. Birinden birini yıkamak zorunda mı kalacaktı? Öyle olacaktı, değil mi? İç geçirdi. "Çaya kalacak mısın, Noah?"

"Senin çayına hiç hayır der miyim?" dedi adam ama sesi dalgın geliyordu. Mika başını kaldırıp bakınca adamın kaşlarını çatmış daireyi incelediğini gördü. "Eşyaların nerede?"

Mika bu kısımdan nefret ederdi ama daha önce o kadar çok yaşanmıştı ki sözcükler kolaylıkla döküldü ağzından. "Topladım. Taşınıyorum."

Noah gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Ne zaman?"

"Cuma."

"*Bu* cuma mı? Neden?"

"Başka bir yerde olmam gerekiyor, ben de ertelemenin mânâsı olmadığını düşündüm," dedi Mika. "Daire tıpkı seninki gibi mobilyalıydı zaten, o yüzden toplanmam uzun sürmedi."

"Başka bir yerde mi olman gerekiyor?" diye tekrarladı Noah. "Nerede?"

Gerçeğe olabildiğince sadık kalmaya çalıştı. "Bir iş buldum ama Brighton'da değil."

Noah, Mika'nın eylül ayında mahalledeki kafedeki garsonluk işi sona erdiğinden beri iş aradığını biliyordu. Birlikte birkaç fincan çay içmiş, reddedilen iş başvurusu ve hızla suyunu çeken birikim hesabı hikâyelerini anlatmışlardı birbirlerine. Mika onu muhtemelen bir dahaki ay kira sözleşmesini yenileyemeyeceği konusunda uyarmıştı. (Söyledikleri gerçekti ama zaten kalmaya başından beri pek de niyetli olmadığından bahsetmemişti.)

Zavallı Noah. Öyle bir şaşkınlıkla bakıyordu ki kıza... Nasıl şaşırmasındı? Onun dünyasında insanlar öyle pat diye habersizce toplanıp taşınmazlardı. En az bir ay önceden bilgilendirmeleri gereken işverenleri, toplanmalarına yardım etmek için gelen aile üyeleri ve gözyaşı dolu bir veda partisi düzenleyen bir sürü arkadaşları olurdu. Bir sabah öylece eşyalarını toparlayıp, "Hadi ben kaçıyorum," diyerek çekip gitmezlerdi.

Noah kendini masa olarak kullanılan yontma, sarsak sandalyelerden birinin üzerine bıraktı ve yüzünde kederli bir ifadeyle Kirke'nin kulaklarının arkasını kaşıdı. "Bu şahaneler şahanesi köpeği özleyeceğim," dedi. "Seni de tabii," diye ekledi ardından son anda aklına gelmiş gibi.

Mika alınmadı çünkü Kirke gerçekten de köpeklerin en mükemmeliydi ve Noah'nın üzüntüsündeki aslan payını hak ediyordu. Mika masanın üzerine yeni yıkanmış iki çay fincanı bıraktı ve çay yapraklarının bulunduğu kavanozlardan aldı. "Bugün ne seçiyorsun?"

Noah canlandı. Kavanozlardaki etiketleri incelerken dünyanın en mühim sorusuna cevap ararmış gibi düşündü. "Şans," dedi bir süre sonra kararlılıkla başını sallayarak. "Yeni bir komşuyla baş etmek zorunda kalacaksam, senden önce burada yaşayan adam gibi palyaço kostümü olan ya da olmayan biriyle, epey bir şansa ihtiyacım olacak."

"Güzel seçim," dedi Mika, ki kendisi de biraz şansın fena olmayacağını düşünüyordu.

Üzerinde ŞANS yazan kavanozun kapağını açtı, demliğe bir avuç küçük, kuru çay yaprağı döktü ve kavanozu tekrar UYKULU VE RAHİMİN HER ZAMANKİ NUMARALARA BAŞLADIĞINDA etiketli kavanozların arasındaki yerine koydu.

Su, ısıtıcıdan dumanı tüten su yaprakların üzerine döküldü. Mika demliğin kapağını bir seramik takırtısıyla yerine koyarken daha önce yüzlerce kez yaptığı gibi çayına düşkünlüğünün gerçek sebebini bilse Noah ne derdi diye düşündü. *O yapraklarda çaydan fazlası var,* dediğini hayal etti. *Onu içtiğinde bir süreliğine bir yudum büyü de içmiş oluyorsun.* Noah da Mika'nın tüm komşuları ve neredeyse-arkadaşları gibi ŞANS etiketli kavanozun ona *gerçekten de* şans getirdiğine inanmıyordu. Çayı içtikten sonra şansı dönse bile (ki dönecekti) bunu bir tesadüf olarak görüp üzerinde durmazdı.

Mika ne ona ne de başka birine anlatmıştı gerçeği. Noah onun cadı olduğunu bilmiyordu. Yatak odasında bir sera ve *gölet* olduğu için kanepede uyuduğunu, gölet fazla yer kapladığı için evi kiraladığında içinde olan yatak çerçevesini atmak zorunda kaldığını bilmiyordu. Birkaç ayda bir taşındığını, aynı yere asla ikinci kez dönmediğini ve şimdiye kadar gerçekten yuvasıymış gibi hissedeceği bir yer bulamadığını bilmiyordu. Tüm bunları sırf Primrose Kuralları yüzünden sır olarak saklamıyordu tabii. Hayatı boyunca etrafındaki insanlara uyum sağlamak için kendinden ödün verdikten, yıllar boyunca gerçek kimliğini saklamak için tatlı, normal bir maskeyi mükemmelleştirmeye çalıştıktan sonra o maskeyi çıkardığını hayal bile edemiyordu.

İnternette cadıymış gibi davranmak mı? Çocuk oyuncağıydı. Gerçek yaşamda birine aslında gerçekten cadı olduğunu söylemek mi? Düşünülemezdi.

Noah çay fincanını onunkine vurdu. "Yeni işine," dedi. "Ne iş yapacaksın?"

"Çocuklara eğitmenlik."

"Öğretmenlik gibi mi?" Kuşkulu görünüyordu. "Öğretmenlik tecrüben olduğunu bilmiyordum."

"Yok zaten," diye itiraf etti Mika.

"Çok emin görünmüyorsun."

"Biraz gerginim," dedi dürüstçe. "Ama sorun yok. *Kendi* şüphelerimle başa çıkabilirim. Asıl sorun çocukların şüpheleriyle başa çıkmak."

Aslına bakılırsa *şüphe*, Terracotta Nowhere'in hislerini tanımlama konusunda yetersiz bir ifade olurdu. Ayrıca, Jamie o gece kızın bunu dile getirmekten de mutluluk duyduğunu fark etmişti.

"Cesedimi çiğnersiniz," dedi kız.

Jamie tepesinde dikilen cadıya hiç etkilenmemiş gibi bakarak kaşlarını kaldırdı. "Peki bu ürkütücü sonucu nasıl dışa vurmayı planlıyorsun?"

"Peki," dedi kız kollarını göğsünde kavuşturup burnunu havaya dikerek. "*Onun* cesedi diyelim o zaman. Açıkçası o seçeneği tercih ederim. Daha ilk gece uykusunda öldürebilirim onu."

"Bu konuyu konuşmuştuk," dedi Jamie sakince. "Sevmediğin bir şeyle karşılaştığında cinayet ilk tercihin olamaz."

"*Sen* konuşmuştun," diye yanıtladı Terracotta. "*Ben* hâlâ bunun güzel bir ilk tercih olduğunu düşünüyorum."

Jamie başını koltuğunun arkasına attı ve bir koluyla gözlerini örttü. Acaba kıza saatin gece bir olduğunu hatırlatmak, sadece bir saatlik uykuyla dururken yeni eğitmeni vahşice ortadan kaldırıp kaldırmamayı kesinlikle *tartışmayacağını* söylemek işe yarar mıydı? Hayır, muhtemelen yaramazdı. Tıpkı Terracotta'ya, gecenin köründe hayalet beyazı bir gecelik giymiş kana susamış bir çocuk tarafından uyandırılmaktan kimsenin hoşlanmadığını hatırlatmanın muhtemelen işe yaramayacağı gibi.

"Jamie," diye diretti Terracota. Adamın dirseğini teklifsizce iterek koltuğun kolçağına tünedi.

Jamie kabullenerek gözlerini açtı. Sık sık yaptığı gibi kütüphanede okurken uyuyakalmış ve tepesindeki duvar apliği dışındaki bütün ışıkları söndürmüştü. O apliğin yumuşak, altın sarısı

bir ışığı vardı ama Terracotta'nın yüzündeki o inatçı ifadeyi mükemmel bir biçimde aydınlatmaya yetiyordu. Tedbirsizce tünemiş hâliyle bile sırtı dimdikti ve kolları hâlâ sımsıkı kenetliydi. Doğrudan, tereddütsüz bir bakışı vardı, kendi isteğini kabul ettirmek için ustaca kullandığı o bakış ama Jamie onun numaralarını uzun zaman önce çözmüştü.

"Vazgeç, çocuk," dedi kızın çıplak ayak parmaklarından birini çekiştirerek. "İstesen de istemesen de buraya gelecek."

Terracotta kaşlarını çattı, Jamie kızın göz korkutucu olmak istediğinden emindi ama ne yazık ki yüzünü daha da sevimli bir hâle sokuyordu o ifade. Bu, Jamie'nin ona asla söylemeyeceği bir şeydi tabii. "Neden? Ona ihtiyacımız yok! *Sen de* onu burada istemiyorsun."

Jamie inkâr etmedi. "Nereden çıktı bu?"

"Ona güvenmiyorum," dedi kız.

Jamie irkildi. Kız tıpkı onun gibi konuşmuştu. Herkese ve her şeye karşı güvensiz olmayı ona *Jamie mi* öğretmişti? Sekiz yaşındaki bir kıza?

"Onu tanımıyorsun, Terracota," dedi. "Ben de öyle."

"Ama sen onunla tanıştın, öyle değil mi? Geçen gün buraya geldiğinde? Nasıl biriydi?"

Ona "Gökyüzü neden mavidir, Jamie?" gibi şeyler soran Altamira'yı ve durmadan, "Neden Romeo ya da Juliet diğerinin nabzını kontrol etmemiş ki ama?" diye soran Rosetta'yı hasretle hatırladı ve neden Terracotta'nın ona hiç kolay sorular sormadığını merak etti.

Mika beklediği gibi biri çıkmamıştı. Videolardaki gibi hayat dolu, ışıltılı, başka dünyadan gelen bir peri beklemişti ama mutfağa dalan kadın tamamen sıradan biriydi. Karmakarışık siyah saçları, ışıltılı gülümsemesi ve Jamie'nin hatırladığı uzun kirpikli kahverengi gözleriyle hemen tanınacak türden biriydi elbette ama canlılık, ışıltı ve ay ışığıyla ilgili o yumuşak, yatıştırıcı laflar yoktu. Gayet sıradan bir kot ile sürekli çekiştirip durduğu manşeti yıpranmış gayet sıradan sarı bir tulum giymişti. Gerçekten

de o kadar sıradandı ki Jamie'nin bunun *saldırganca* sıradan olduğunu anlaması bir koca saatini almıştı. O kadar ısrarlı bir biçimde sıradandı ki gerçek, bunun dışında her şey olabilirdi.

Sonra Ian onların hikâyesini anlatmış ve Altamira ağaç evin merdivenini ateşe vermişti ve illüzyon dağılmıştı. Mika o şaşkınlıkla istemeden de olsa oradakilere kendinin daha cesur, daha güçlü ve kendinden daha az emin bir versiyonunu göstermişti. Jamie hâlâ onu hayatlarında *istemiyordu*; Ian ne derse desin. Ama belki, sadece belki kızların ona *ihtiyacı* olabileceğini (sessizce ve sadece kendi kendine) itiraf ettiği an, o an olmuştu.

"Karmaşık," dedi kıza.

Terracotta burnunu kırıştırdı. "Yetişkinler *iyi* şeyler için hiç böyle demez."

Eh, tamamen yanıldığı söylenemezdi.

"Sana bildiğim bir şeyi söyleyeyim," dedi Jamie. "O buraya sana, Rosetta'ya ve Altamira'ya yardım etmek için geliyor ve bunu yaparak çok fazla şeyi riske atıyor, tıpkı bizim onu hayatımıza kabul ederken attığımız gibi. Ayrıca o, bizden çok daha az şey kazanacak. Yani ona güvenmek zorunda değiliz ama önyargısız yaklaşmanın boynumuzun borcu olduğunu düşünüyorum."

Terracotta'dan gelen tekinsiz cevap, "Hiçbir şey için söz vermiyorum," oldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cuma sabahı Mika bir kez daha arabasıyla Nowhere Malikânesi'nin korumalı kapılarından içeri girdi. Geri dönüş alırken *her seferinde* böyle olup olmayacağını düşündü.

Süpürgesapı'nı çakıllı araç yoluna doğru sürdü. Bu kez Ian'la Ken'in kulübesini ve ahırı geçip ana evin önündeki küçük patikanın dibinde durdu. Yolculuğun büyük bir kısmını arka koltukta mutlu mesut uyuyarak geçiren Kirke şimdi başını öndeki iki koltuğun arasına sokup Mika'nın kulağını yaladı ve Nowhere Malikânesi'nin sarmaşıklarına ve duvarlarına şöyle bir göz gezdirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Mika ona usulca. "İki ay için yaşanabilecek bir yer gibi geliyor mu?"

Ondan sonra da her zaman yaptığını yapacaktı. Başka bir yere, oradan da başka bir yere, *oradan da* başka bir yere gidecekti.

Mika daha motoru durduramadan ön kapı açıldı ve Ian yanında Lucie, Ken ve hemen arkalarında iki küçük kızla kendini patikaya attı. Mika'nın gözleri doğruca çocuklara kaydı: Rosetta ve Altamira, üç kızın en büyüğü ve en küçüğü. Sanki biraz utanmış ya da kendilerinden hiç emin değillermiş gibi yetişkinlerin arkasına saklanmışlardı ama yüzleri ilgiyle parlıyordu ve

Altamira çıplak ayakları üzerinde öne arkaya salınıp durmaktan kendini alamıyor gibiydi.

Mika onların etrafını saran büyünün dostane enerjisi ve sevinişi karşısında bir kez daha afalladı. Büyünün şarkısını duyabiliyor ve altın tozunu kızların saçlarında, burunlarının ucunda ve ayak bileklerinde kıvrılırken görebiliyordu.

Peki diğer kız neredeydi? Terracotta'dan hiçbir iz yoktu. O çatık kaşlı kibir abidesi Jamie'den de.

"Erkencisin, tatlım!" dedi Ian mutlulukla, açık pencereden ona doğru ışıldayarak. "Seni öğleden sonra bekliyorduk. Brighton'dan ne zaman çıktın?"

"Bir saat önce," dedi Mika.

Lucie ve Ken şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Ian sanki matematiği oturtmaya çalışırmış gibi kaşlarını yukarı kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Süpürgesapı beni bir yerlere çok hızlı götürebiliyor," diye açıkladı Mika. "Biraz riskli olduğundan çok sık yapmıyorum ama Kirke'nin ve balıkların dört saat boyunca arabada tıkılıp kalmalarını istemedim."

"Nerede bu süpürge sapı?" diye sordu Ian etrafa bakınarak.

"Arabama Süpürgesapı diyorum."

"Sıradışı," dedi Ken, Ian'ın arkasından, sarı arabanın kaputuna vurarak.

"*Ben* bir cadıyım," diye hatırlattı Mika, karşısındakilerin şaşkınlığından keyif alarak. Lillian onlara cadıların yapabildikleri şeyleri göstermemiş miydi hiç? "Bu yüzden burada değil miyim zaten?"

Lucie, Ian'a ters ters baktı. "Zavallı kızı bırak da arabadan insin," dedi. "Yolunu tıkıyorsun."

Ian kapıdan uzaklaşırken sırıttı. "Hazır mısın?"

Hayır, Mika hazır *değildi*. Hatta Ian'ın bir yıl daha kapının önünde dikilip konuşmaya devam etmesini umacaktı neredeyse.

Arabadan inerken avuçları terlemeye başladı ve birden bunun gerçekten de delilik olduğuna tamamen kanaat getirdi. Ne

düşünmüştü ki? Bu kızlar daha *çocuktu*. Bu arada kendisi de yetişkinliğin kitabını yazmış sayılmazdı. Gerçekten de bu kızların yörüngesine giren ilk yetişkin cadılardan biri mi olacaktı?

Ya onların Primrose'u olursa?

Bu düşünce o kadar korkutucuydu ki Mika neredeyse Süpürgesapı'na geri atlayıp gaza basacaktı ama bunun için fazlasıyla geç kalmıştı.

Derken Kirke kusursuz bir zamanlamayla burnunu sokup Mika'yı geçerek iki kıza dosdoğru ilerledi. Kızların yüzü aydınlandı.

"Çok kibardır," diye güvence verdi Mika onlara. "Ayrıca yaygara koparmaya bayılır. Dilediğiniz gibi oynayabilirsiniz onunla."

Altamira ciyaklayarak hemen kollarını Kirke'nin boynuna doladı ve Rosetta da yola diz çökerek ciddi yüzünde kocaman, şaşkın bir gülümsemeyle Kirke'nin sırtını okşamaya başladı. Kirke ilgi odağı olmanın mutluluğuyla havladı ve buzlar tamamen ve gerçekten eridi.

İnsanlar sahiden de köpekleri hak etmiyordu.

"Adı Kirke," dedi Mika ve sonra geç de olsa hatırlayarak, "Ben de Mika," diye ekledi.

Rosetta, Kirke'den uzaklaştı ve kibarca kendini tanıttı. "Bu da Altamira," diye devam etti. "Terracotta, şey, kendini pek iyi hissetmiyordu."

"Çok yazık," dedi Mika, içten içe Jamie de aynı gizemli hastalıktan mı mustarip diye merak ederek. "Umarım hemen iyileşir."

Kirke, Mika'nın ikisini şahane yeni arkadaşlarla dolu bir yere getirmesinden duyduğu memnuniyetle kuyruğunu sallayarak tekrar Mika'nın yanına seğirtti. Rosetta da Altamira da bunu, biraz daha yaklaşmanın güvenli olduğuna dair bir işaret olarak yorumladı.

Mika tereddütlü bir ifadeyle Ian, Lucie ve Ken'e baktı ancak hiçbiri araya girmek için en ufak bir teşebbüste bile bulunmu-

yordu. Mika da bunun kızlarla ilişkisini nasıl yürütmek istediğine karar vermeyi *ona* bırakmak istedikleri anlamına geldiğini düşündü, ki oldukça hoş bir davranıştı ama Mika'nın çocuklarla ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

Peki madem. Belki de en iyisi onlara sadece küçük yetişkinlermiş gibi davranmaktı.

"Eşyalarımı eve taşımama yardım edebilir misiniz sizce?" diye sordu kızlara. "Korkarım *çok* eşyam var."

Kızlar, çok nazik kızlar olduklarından mı yoksa Mika'nın eşyalarını çok merak ettiklerinden mi bilinmez, bu teklifi coşkuyla karşıladılar. İki sebep de Mika'ya uyardı.

"Önce ben her şeyi arabadan dışarı çıkarayım," diye devam etti, "sonra bana hepsinin nereye gitmesi gerektiğini gösterirsiniz."

Arabanın arka camından içeri meraklı bir bakış atan Ian fikrini dile getirdi. "Burada pek fazla bir şey varmış gibi durmuyor, tatlım. Mesela bize vadettiğin şu gölet nerede?"

Mika, "Püff," dedi ve Rosetta ile Altamira kıkırdadılar. "Ben bir cadıyım! Herhangi biri arabamın içine şöyle bir bakıp da cadılıkla ilgili tüm eşyalarımı görürse sırrımı ne kadar saklayabilirim sence?"

Tam o sırada Mika arabaya uzanıp sırayla şunları çıkarmaya başladı: rattandan yapılma iki garip, beyaz tekerlekli valiz; kapağını kapamak için kullanılan deri kayışının üzerinde KİRKE'NİN EN SEVDİĞİ EŞYALAR yazan yıpranmış bir sandık; bir yığın sağlam dal; katı altından yapılmış bir kazan; çay kavanozları; bir kutu dolusu demlik, fincan, el yapımı reçel, kurutulmuş bitkiler ve diğer mutfak eşyaları; daha küçük bir kazan; ağzına kadar kitaplarla ve iksirlerle dolu on üç ahşap sandık; dikişleri patlamış bir büyü defteri; gümüş kaşıklar, cam damlalıklar ve ince pireks ölçü kaplarıyla dolu bir piknik sepeti; tam orada, araba yolunun ortasında saksılar, bitkiler ve şifalı otlarla dolu tastamam, gerçek bir sera olarak açık duran katlanabilir bir sera; tek başına bir çorap ve son olarak da bir gölet.

Daha açık olmak gerekirse en kısa kenarı 180 cm kadar, havada *süzülüyormuş* gibi görünen ve her nasılsa suyu, nilüfer yaprakları ve içinde yüzen dört koi balığı olduğu gibi oraya gelmiş gibi duran taşlı, yosunlu bir gölet.

Mika, işini layıkıyla yerine getirmiş olmanın tatminiyle elbisesini silkeledi ve sarı arabanın şoför kapısını nihai bir tıkırtıyla kapadı.

"Ben..." Lucie ancak bu kadarını söyleyebilmişti. "Şey, ben..."

Gözleri fal taşı gibi açılan Altamira müthiş bir ciddiyetle, "İşte bu şahane bir Mary Poppins zırvasıydı," dedi.

Rosetta'nın soluğu kesildi. Lucie ve Ken aynı anda biraz suçlu gibi duran Ian'a döndüler.

Mika'ya gelince, o gülmekten katılıyordu.

"Teşekkürler, Altamira," dedi gözlerinin kenarındaki yaşları silerek. "Bana sorarsan *gayet* etkileyiciydi. Şimdi rica etsem bana nerede kalacağımı gösterebilir misiniz?"

Altamira tekerlekli valizlerden birinin sapından tutarak döndü ve neşeyle açık kapıya doğru ilerlemeye başladı. Mika da üst üste dizdiği iki kasa kitapla ve hemen peşinde Kirke'yle onun ardına düştü. Rosetta'ysa diğer valizi almış arkalarından geliyordu.

İçeri girince ayakkabılarını kapının yanında çıkardı ve kızların peşinden merdivene doğru ilerledi; büyük, renkli bir odanın, iki kapalı kapının ve mutfağın açık kapısının önünden geçti. Ev aydınlık ve havadardı, biraz da tıpkı bir önceki ziyaretinden hatırladığı gibi dağınıktı. Kocaman olmasına rağmen böyle konforlu bir hava vermesi Mika'yı etkilemişti. *Sıcacık* oluşu. Mika o kadar sık ev değiştiriyordu ki gerçekten de içinde rahatça yaşadığını hissettiği bir yerde oturmamıştı hiç. Elbette on sekiz yıl boyunca Primrose'un evinde yaşamıştı ama o sayılmazdı çünkü orayı hep Primrose'un evi olarak görmüştü ve zaten kimse oraya *sıcak* falan demezdi.

Ama Nowhere Malikânesi, her ne kadar ismi yalnız ve köksüz bir yer gibi tınlasa da hiç öyle değildi. Hatta *gayet* ev gibiydi.

Önceki ziyaretinde eve yakından bakmaya fırsat bulamayan

Mika bu sefer duvarlarda kızların bebeklikten şimdiye dek çeşitli yaşlardaki fotoğraflarının asılı olduğunu görmüştü. Bir ya da birkaç yetişkinle birlikte çekilmiş fotoğrafların yanı sıra iki tane de üç kızın evdeki dört yetişkinle birlikte çekilmiş sevimli, kaotik, özellikle poz verilmemiş fotoğrafı vardı.

Öte yandan Lillian neredeyse hiç ortada yoktu. Bulunduğu birkaç fotoğrafta da (en azından Mika o olduğunu varsaymıştı) en kenarda, hareket hâlinde ve bulanıktı; sanki fotoğrafa girmek istememiş de son anda kaçmaya çalışmış gibiydi. Geçen akşam Google'da arattığında Lillian'ın düzgün bir fotoğrafını bulma şansına erişememişti Mika, orta yaşı geçmiş beyaz tenli, açık saçlı ve ince bedenli bir kadın olduğu hissine kapılmıştı ama o kadardı.

Birlikte duvarları incelerlerken Mika'nın şaşkınlığını doğru yorumlayan Rosetta, "Fotoğraflarının çekilmesinden hoşlanmıyor," diye açıkladı. "Olduğu şey yüzünden sevmiyormuş, öyle diyor."

Mika başıyla onayladı; Cemiyet'teki cadılardan en az ikisinin fotoğraflarının çekilmesine kesin olarak izin vermediğini biliyordu. Bunu tam olarak anlayamıyordu zira cadılar birilerinin iki yüz yıl önceki eski fotoğraflarını inceleyip de her şeyi ifşa edeceğinden korkan yaşsız, ölümsüz varlıklar değildi ama diğer cadıların sırlarını nasıl saklayacaklarına karışmak ona kalmamıştı.

Merdivenin tepesindeki geniş sahanlık, birkaç odaya açılıyordu. Karşıdaki merdivenin duvarındaki cumbalı pencereden içeri ışık giriyordu ve Mika nerede olduğunu anlayabilmek için dışarı baktı. Aşağıda Ian'ı, sanki onu tutan görünmez ipleri bulmaya kararlıymış gibi kollarını süzülen koi göletinin üzerinde ağır ağır sallarken görünce kıkırdamasını tutmaya çalıştı.

"Burası benim odam," dedi Altamira gururla, parmağını sahanlık boyunca uzanan odalardan birinin açık kapısına doğru uzatarak. Mika kapının önünden diğer odaya doğru ilerlerken gözüne gökkuşağı desenli bir oyun çadırı, portatif bir oyun kon-

solu ve aşırı sayılabilecek sayıda pelüş hayvan gördü; diğer oda ise kitap yığınları ile dolu çok daha sessiz, sakin bir odaydı. "Burası Rosetta'nın odası. Şuradaki de Terracotta'nın."

Mika, Terracotta'nın göze çarpan, aydınlık odasında pelüş Pokémon oyuncaklarıyla girift bir model tren gördü ama Terracotta içeride değildi. Rosetta'nın yüzündeki o utangaç bakış da gözünden kaçmadı.

"Hasta falan değil, öyle değil mi?" diye sordu Mika.

Yanakları kıpkırmızı olan Rosetta başını iki yana salladı. "Seni karşılamaya gelmek istemedi," diye itiraf etti. "Sana bunu olduğu gibi söyleyebileceğimi söyledi ama ben söylemek istemedim."

"Beni üzer diye mi korktun?" dedi Mika. "Çok naziksin, Rosetta. Emin ol üzülmedim. Terracotta ne zaman kendini hazır hissederse o zaman gelip benimle tanışabilir."

"Öhöm," diye araya girdi Altamira sabırsızca. Boştaki eliyle Kirke'nin altın sarısı kafasını kaşıyordu. "Daha diğer odaları göstermedim!"

"Hav!" diye onayladı Kirke.

"Çok özür dilerim," dedi Mika hemen. "Devam et."

"Evet, bu Lucie'nin odası ve burası da Jamie'nin odası," diye devam etti Altamira ciddiyetle. İki odanın kapısı da hafif aralık bırakıldığından Mika içeride neler olduğunu tam göremedi. "Burası üst kat banyosunun kapısı. Alt katta bir tane daha var. Ve burası da," diye ekledi bir kez daha topuklarının üzerinde yaylanarak, "senin kalacağın oda!"

Altamira'nın heyecanının kaynağı koridorun sonundaki beyaz bir kapıydı. Kapıyı açtı ve onlara muhtemelen bir çatı katına ya da tavan arasına çıkan kısa bir merdiven gösterdi.

"Tavan arasında mı kalacağım?" diye sordu Mika, olayların bu şekilde gelişmesi karşısında heyecanlanarak. "Daha önce hiç tavan arasında kalmadım! Ne kadar da *romantik*. Tavan arasında bir cadı!"

"Bana pek romantik gelmedi," dedi Altamira şüpheyle.

Ama Rosetta'nın ciddi yüzünde minik bir tebessüm vardı. "Tavan arasındaki deli kadın rolünü oynamaya mahkûm edildiğini düşünürsün diye korkmuştum," dedi Mika'ya.

"Aklımın ucundan bile geçmedi," dedi Mika sırıtarak. "Edebi bir düşünce tarzı olan bir çocuk! Takdir ediyorum, Rosetta!"

Kirke coşkulu bir havlamayla yeni odalarını ilk inceleyenin *kendisi* olduğuna karar verdi ve basamaklardan yukarı çıkarak gözden kayboldu. Mika kızların peşlerinde valizlerle köpeğin ardından çıkmalarına izin verdi ve o da kasalarla arkalarından gitti.

Tavan arası geniş bir alandı, hatta Mika'nın daha önce yaşadığı yerlere kıyasla *devasa* bile denebilirdi. Çatının en yüksek noktasından başlayan ve karşı duvara doğru meyillenen tavanıyla evin neredeyse yarısı kadardı. İçerisi tertemizdi; cilalı ahşap kirişler, ahşap döşemeler ve sıcak, parlak sarıya boyanmış duvarlar vardı. Zeminin bir kısmını kabarık krem rengi bir halı kaplıyordu. Daha önce burada her ne depolandıysa belli ki çıkarılmıştı çünkü içeride tek bir kutu, örümcek ağı ya da tozlu bir koşu bandı yoktu. Onun yerine bir masa, sallanan bir sandalye, bir şifonyer, bir komodin ve tertemiz beyaz nevresimle örtülü iki kişilik bir yatak, dört yastık ve sarı arka planında beyaz papatyalar ve kocaman bir bahçe baskısı bulunan bir yorgan vardı. Gerekli her şeyin yer aldığı, kendi eşyaları için de oldukça geniş bir alan bırakan ve ona dilediği gibi dekore etme fırsatı tanıyan basit bir yerleşimdi. Boya, yeni mobilya ve narenciye aromalı temizlik spreyinin kokularını hâlâ alınabildiğine göre odayı daha yeni hazırlamış olmalılardı ve Mika onların girdikleri bu zahmetten etkilenmişti.

Ama tavan arasının asıl güzelliği balkonuydu. Odanın arka duvarındaki çift camlı ve çift kanatlı bir kapının ardındaydı ve kanatların ikisi de serin, keskin ve tuzlu deniz havası içeri girebilsin diye açık bırakılmıştı. Mika orayı görür görmez daha yakından bakmak için tavan arasını boydan boya kat etti. Balkon küçüktü, yan duvarların üzerinde uğul uğul küçük bir arı kovanı ve döşemelerin etrafında demirden basit, beyaz bir korkuluk vardı.

Manzara inanılmazdı. Sağına da baksa soluna da baksa ağaçların üzerinden kıyı boyunca uzanan ve ara sıra bir evle ya da tekneyle bölünen, sarıya çalan çalılıklı kumul manzarasını görebiliyordu. İleride devasa ayçiçekleri ve kızların ağaç eviyle arka bahçeyi ve çalı çitlerin ötesindeki yabani kumulları, capcanlı deniz mavisi rengindeki çobanpüskülü çalılarını, beyaz kumsala doğru inen patikayı ve denizin kendisini görebiliyordu.

Arkasında bekleyen kızlara dönerek, "Müthiş bir şey bu," diye fısıldadı ve olduğu yerde kalakaldı.

Altamira yerden otuz santim kadar yukarıda süzülüyordu. Etrafını saran altın sarısı büyü tozu öncekinden daha parlaktı. Belli ki son birkaç dakika içinde bir noktada oturmuştu, zira bağdaş kurmuş vaziyetteydi süzülürken. Mika'nın odayı incelemeyi bitirmesini sabırsızlıkla beklerken çenesini de eline dayamıştı. Yerden yükseldiğini fark etmemiş gibiydi. Kardeşi gibi Mika'yı izleyen Rosetta da durumu fark etmemişti.

Eh, bu iyi sayılmazdı. Mika ilk kez kazara yerden yukarıda süzüldüğünde beş yaşındaydı. Ertesi gün yeni bir dadısı vardı ve Primrose nadiren gerçekleştirdiği plansız ziyaretlerinden birini gerçekleştirmişti.

Ondan sonra böyle bir şey olmamıştı pek. Büyü yaramazlıklarının *o kısmını* kontrol altına almayı hızla öğrenmişti.

Ayrıca yalnızdı da. Etrafta çok daha az büyü vardı. Henüz yedi yaşındaki Altamira iki başka genç cadıyla aynı evdeydi ve Mika'nın daha önce hiç görmediği kadar çok büyü vardı etrafta; dolayısıyla hiç şansı yoktu.

Ama *onun* burada olmasının nedeni de buydu, değil mi?

"Yere inebilir misin, Altamira?" diye sordu Mika.

Rosetta şaşkınlıkla dönüp baktı. Altamira gözlerini kırpıştırarak etrafa bakındı ve kahkahalara boğuldu. "Havada süzülüyorum! Rosetta, bak!"

"Korkarım ki bir dakikalığına fazlasıyla sıkıcı bir yetişkin gibi davranmak zorundayım," dedi Mika özür diler gibi. "Eğ-

lendiğinin farkındayım ama kontrol sende değilse havaya yük selmek güvenli değildir."

Altamira ona şaşkın bir bakış attı. "Düşebileceğim için mi Ama yerden sadece birazcık yukarıdayım zaten. Acımaz ki."

"Mesele daha çok kendini yere indirip indiremeyeceğinle ilgili. Yapabilir misin?"

Altamira bacaklarını açtı ve oynattı. Hiçbir şey olmadı. Gözlerini kapayıp konsantre olarak yüzünü buruşturdu. Yine bir şey olmadı.

"Daha önce hiç büyü yaptın mı?" diye sordu Mika ona. "Bilinçli olarak yani?"

"Sanırım," diye yanıtladı Altamira. "Bir iki kez olmuştu, değil mi Rosetta? Hani bir keresinde ağaçtaki eriği koparmayı çok istemiştim ama benim erişemeyeceğim kadar yüksekteydi, bir de bir dakika boyunca ona konsantre olup parmaklarımı oynatmış ve ondan avucuma düşmesini *istemiştim*. O da düşmüştü!"

Mika gülümsedi. "Çok güzel! Demek ki herhangi bir büyü için gereken ilk şeyin niyet olduğunu biliyorsun. Bir şey istersin ve onu gerçekleştirmenin bir yolunu bulursun. Senin durumunda erik istemişsin ama sadece eriğe bakıp *onu istiyorum* diye düşünmek yeterli olmazdı. Bir büyünün *ne* sorusunun cevabı kadar *nasıl* sorusunun cevabına da ihtiyacı vardır. Eriği *nasıl* elde edeceğini de çözmen gerekir. Sen de bunu yapmışsın. Onda avcuna düşmesini istemişsin." Mika bunu çok kötü açıkladığından kesinlikle emindi, özellikle de kendi cadılık anlayışı biraz belirsiz olduğundan. Ama denemesi gerektiğini, aksi takdirde burada olmasının bir mânâsı olmadığını biliyordu. "Bazen, basit büyüler için, ihtiyacın olan tek şey bunlardır. *Nasıl* ve *ne*. Sonra içindeki ve etrafındaki büyülü enerji isteğini gerçekleştirir."

"Yani büyü yaptığımızda hemen hemen büyümüzle konuşmuş oluruz diyorsun, öyle mi?" diye sordu Rosetta.

"Aşağı yukarı," dedi Mika. "İşin alengirli kısmı, büyünün dinlemesini sağlamak."

Altamira şimdi baş aşağı duruyordu, örgüsü zeminin birkaç

santim yukarısında sallanıyordu. Hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibiydi. "Peki neden kendimi yere indiremiyorum?"

"Erik meselesinde olduğu gibi istemeyi denedin mi? *Yere inmek istiyorum*, diye düşünmek yerine, *Nazikçe yere doğru alçalmak istiyorum, lütfen*, gibi bir şey dene."

Altamira bir kez daha gözlerini kapadı, yüzünü buruşturdu ve büyü yapmayı denedi. Mika o kadar uzun zamandır büyü kullanıyordu ki artık basit büyüleri yapmak onun için nefes almak gibi bir şeye dönüşmüştü ama her zaman böyle değildi. Büyüyü kullanmayı öğrenmek, kolay yolu ya da kestirmesi olmayan zorlu ve tahmin edilemez bir şeydi. Bir cadının büyü defterindeki büyüler, aslında *büyü*den çok kendi kendine bulduğu ya da başka bir cadıdan öğrendiği konuşma parçacıklarıydı. Büyüler öyle sihirli değneğinizi sallayıp "Abrakadabra!" der gibi söyleyebileceğiniz düzenli, net emirler değildi; daha ziyade, *Odanın köşesindeki örümceğin yok olmasını istiyorsan büyüden onu belirli bir yere koymasını iste yoksa örümceği yastığının altında bulabilirsin*, gibi dostane ipuçlarıydı.

Mika *bunu* zor yoldan öğrenmişti.

"Yapamıyorum," dedi Altamira sonunda ama sesi buna pek de sıkılmış gibi değildi. Hâlâ baş aşağı duruyordu.

"Sorun değil," dedi Mika.

Altamira'nın etrafındaki altın ışıltılarına gözlerini kısarak baktı. Çocuk ânında yere indi.

Altamira ayaklarının üzerinde sıçrarken Mika, "Büyüyle ilgili mesele," diye açıkladı, "bizi gerçekten sevmesi. Tüm cadıların içinde ondan biraz var, ki bizi diğer insanlardan birazcık farklılaştıran da bu. Ama büyünün büyük bir kısmı bizim dışımızda bir enerji olarak varlığını sürdürüyor. Dikkat ederseniz onu gerçekten görebilirsiniz. Altın tozuna benzer. Onu kullanabildiğimiz için bize doğru çekilir. Kullanılmak *ister*. Ama aynı zamanda haşarı bir kukla gibi yaramazdır," diye ekledi. "Ona karşı oldukça sert ve otoriter olmayı unutursak kontrolden çıkma eğilimindedir."

Altamira kukla benzetmesini çok eğlenceli bulmuştu ama Rosetta'nın yüzü daha fazlasını öğrenmeye hevesli birininki gibi ışıldamıştı. "Bu yüzden mi kontrolü kaybedip duruyor ve yanlışlıkla büyü yapıyoruz?" diye sordu. "Büyüye karşı otoriter olmadığımız için mi?"

"Aslında burada o kadar çok büyü var ki sizin gibi üç genç cadının bunu kontrol edebilmesi çok zor, o yüzden," dedi Mika. "Geldiğimden beri büyüyü kontrol altında tutuyorum. Bunu kendim için yapmaya o kadar alışkınım ki ilk başta burada da yapmaya başladığımı fark etmedim bile ama onu düşünmeyi bıraktığımda hissedebiliyorum. Sanki bir elimi sürekli kuklanın ipinde tutuyormuşum gibi."

"Ama kayabilir," dedi Rosetta, Altamira'yı göstererek. "O yüzden o ipi çok uzağa gitmeden tutman gerek."

"Kesinlikle."

Altamira, Kirke'yi okşamak için halının üzerine pat diye oturdu, sanki Mika'nın açıklamalarına ve karmaşık metaforlarına ilgisini kaybetmiş gibiydi. Mika da bu beklenmedik dersi kısa kesmeye karar verdi. Kirke'nin hiç zaman kaybetmeden kendini evinde hissetmeye başladığını fark etti; halının üzerine uzanmıştı ve uyuklamaya hazır görünüyordu.

"Bunların çoğunu kendi kendime öğrendim," dedi kızlara, "ama umuyorum ki siz öyle yapmak zorunda kalmayacaksınız. Bana istediğiniz zaman, istediğiniz şeyi sorabilirsiniz."

"Ama bana havada süzülmenin neden güvenli olmadığını söylemedin," dedi Altamira, Mika'yı şaşırtarak. Demek dikkat ediyordu. Parlak gözleri Mika'nınkilerle buluştu. "Eğlenceliydi."

"Biliyorum," dedi Mika, "ve muhtemelen evde olduğunda sorun da olmaz. Ama dışarıda olsaydık ve birden yerden yükselmeye başlayıp da kendini yere indiremeseydin çok yüksekler çıkabilir, koruma kalkanlarını aşabilirdin ve o zaman da birileri seni görebilirdi. Ya da daha kötüsü rüzgâr seni götürüp kim bilir nereye fırlatabilirdi."

"Hadi ya, boktanmış," dedi Altamira.

Mika gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı. Kaba sözcükler bir çocuğun ağzından çıktığında neden hep bu kadar komik geliyordu acaba? Onaylamayan bir bakış atmak o kadar zordu ki! Rosetta iç geçirdi. "Bunu söylemeyi bırakman *gerek*," dedi kardeşine.

"Ian ve Jamie bırakınca ben de bırakırım," dedi Altamira neşeyle, Mika bunu gayet mantıklı buldu. Küçük kız debelenerek ayağa kalktı. Tıpkı Ian gibi onda da zıplayan bir topun tükenmez enerjisi vardı. "Hadi gidip diğer eşyalarını getirelim!"

Rosetta biraz kaygılı bir ifadeyle, "Buranın tavan arası oluşunu takmadığına emin misin?" diye sordu. "Jamie ve Lucie senin onların odalarından birini kullanmanı istedi ama ben onlara senin burayı tercih edebileceğini söyledim." Gözlerini utangaçça yere çevirdi ve tereddütlü bir tavırla, "Balkon yüzünden," diye ekledi. "Ve manzara."

Mika şaşkınlıkla ona baktı. "Gerçekten de burayı tercih ederim. Nasıl anladın?"

"Hiçbirimiz içeri tıkılıp kalmayı sevmiyoruz," dedi Rosetta. "Yani tamam, elimde kitabımla yatağıma kıvrılmayı seviyorum ama pencereyi hep açık tutarım. Kışın bile. Altamira da dışarıda olmayı o kadar seviyor ki biri ona zorla giydirmedikçe *ayakkabı* bile giymiyor."

"Toprağı ayaklarımın arasında hissetmeyi seviyorum," diye açıkladı Altamira. Merdiveni yarılamıştı bile.

"Ian diyor ki muhtemelen cadılıkla ilgili bir şeymiş bu," dedi Rosetta.

Muhtemelen öyleydi. Doğal yaşam büyünün geliştiği yerdi sonuçta. Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti'ni düşününce orada da benzer bir eğilim görebiliyordu. Belinda'nın büyük, endüstriyel şehirlerde yaşamayı reddettiğini biliyordu mesela; öte yandan Primrose da gül bahçesine öyle bir ilgi ve sevgi gösteriyordu ki Mika onu başka bir insana karşı böyle görmemişti hiç. Tıpkı Rosetta gibi Mika da sıcak yatağına kıvrılmayı seviyordu ve o da pencereyi sürekli açık tutardı. Kışın bile.

Ama tam o sırada, kızların peşinden basamakları inerken, Mika'nın en ilginç bulduğu şey Altamira'nın toprağı ayak parmaklarının arasında hissetmeyi sevmesi değildi. Söyledikleri bir şeydi:

Ian diyor ki muhtemelen cadılıkla ilgili bir şeymiş bu.

Görünüşe bakılırsa Ian cadılar hakkında bilmesi gerekenden çok daha fazlasını biliyordu.

ALTINCI BÖLÜM

Arabaya geri dönerken kızlar, Mika'ya evin geri kalanını göstermek için ara ara durakladılar. Alt kattaki iki kapalı kapı, ön kapıyla arka tarafta kalan mutfak arasındakiler, Lillian'ın yatak odasıyla çalışma odasına açılıyordu. Yatak odası tıpkı bir otel odası gibi geniş ve yavandı. Lillian'ın asıl zaman geçirdiği yerin çalışma odası olduğu aşikârdı.

Belli ki birileri odanın tozunu almak istemişti ama Lillian'ın dağınık, düzensiz kâğıtları, kaynak kitapları ve fosilleri gibi aşılması güç bir engelle karşılaşmıştı. Kızların Mika'ya da söylediği gibi kapı girişinde durup içeri bakabilirlerdi ama içerideki herhangi bir şeye dokunmalarına izin verilmiyordu çünkü "orada bir sürü önemli belge vardı ve Lillian *öyle* istiyordu ve her an geri dönebilirdi."

Mika, Lillian sadece biraz daha az kontrol meraklısı olsaydı avukatının buraya gelip de üç çocuğun cadılık sırrını riske atmasına gerek kalmayacağını dile getirmemek için kendini zor tuttu.

"Hadi," dedi neşeyle. "Gidelim de Ian'ın gölete düşmediğinden emin olalım."

Altamira çoktan dışarı atmıştı kendini. Ian'ın gölete düşmediğini gördüler ama görünüşe bakılırsa koi balıklarıyla arkadaş olmuştu bile.

"Epeydir yoktunuz," dedi Lucie ışıl ışıl gözleriyle kızlara bakarak. "Her şey yolunda mı?"

"Havada süzülmeye başladım," diye bilgi verdi Altamira. "Mika'nın da beni kurtarması gerekti."

"Yani ben *kurtarmak* diyecek kadar ileri gitmezdim ama..."

Ian, Mika'nın omzuna hafifçe vururken kendinden son derece memnun görünüyordu. "Şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir," dedi gururla.

Ken, parlayan gözlerle Mika'ya bakarak, "Teşekkürler," dedi. "Artık tamamen çekilmez olacak."

"Neden bize yapabildiğin diğer büyülerden bahsetmiyorsun?" diye sordu Ian coşkuyla. Ken ve Lucie biraz sıkıntılıydı, Ian'ın fazla meraklı davranmasından korkuyor gibilerdi ama Mika önemsemedi. "Mesela en *olağanüstü* büyün hangisi? Suyun altında nefes alabiliyor musun? Bir balığa, kuşa ya da başka bir insana dönüşebiliyor musun? Peki ya..."

"Gölet nerede kalacak?" diye araya girdi Altamira, balıkları öyle yakından bakıyordu ki burnu resmen suyun yüzeyindeydi. "Onu da tavan arasına mı koyacaksın?"

"Dışarıda kalabilir diye düşünmüştüm," dedi Mika, Ken'e şöyle bir bakarak. "Sizin için sorun olmayacaksa tabii."

"Elbette," dedi adam ânında. "Arka bahçeye koyabiliriz. Serayı da. Arka duvarın orada güneş alan güzel bir kısım var ve gölet de ay çiçeklerinin gölgesinde kalabilir."

Ian, "Ama..." diyerek itiraza yeltendi.

"Büyülerden daha sonra bahsedebiliriz," dedi Lucie kararlı bir sesle, adamı dirseğinden tutarak. "Bırak da kızcağız önce yerleşsin."

Mika göletle serayı evin etrafında uçurarak arka tarafa götürdü ve tıpkı Ken'in dediği gibi ikisi için de en iyi noktayı buldular. Mika ikisini de yere indirip onları havada tutan büyüyü bozar bozmaz üzerinden fiziksel bir ağırlığın kalktığını hissederi gibi oldu. Omuzlarını çevirerek kaslarını gevşetti.

Bu işi hallettikten sonra Mika'nın kalan eşyalarını tavan ara-

sına taşımak için iki tur daha yapmaları yetti. Sonra Mika tekrar dışarı çıkarak Süpürgesapı'nı ahıra götürdü. O esnada Ken ve kızlar üst katta Mika'nın kitaplarını yerleştiriyorlardı (ya da iddiaları buydu ama Mika en azından kızların sadece Kirke'yle oynamak istediğini biliyordu). Lucie ve Ian'sa öğle yemeği hazırlıklarına başlamışlardı.

Mika, kolları seradan alıp eve getirmeye karar verdiği beş altı saksı bitkisiyle dolu hâlde tavan arasına döndüğünde, Ken gitmişti ve kızlar da tavan arasının zemininde Kirke'nin yakalaması için bir top yuvarlayıp duruyordu.

Mika onların etrafından dolaştı. Bitkileri yatağının, masasının yanına ve balkona yerleştirdi, kazanlarını ve aletlerini masasına koydu ve kıyafetlerini çıkardı. Tam işini bitirmişken Kirke evi ve bahçeyi keşfetmeye çıktı. Çocuklar peşinden gitmedi.

"Hazır buradayken," dedi Mika, "en sevdiğim büyülerden birini yapmamı izlemek ister misiniz?"

Kızların yüzü ışıldadı. "Evet, lütfen!"

Alışılmadık bir heyecan hisseden Mika (daha önce hiç büyüsünü böyle gösterebilmiş miydi? Primrose'un karşısında bile böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu. *Özellikle* de Primrose'un karşısında.) masanın üzerindeki ayçiçeği desenli bir kumaş topuna uzandı.

"Bu boya fırçaları için değil mi?" diye sordu Rosetta merakla.

"Genellikle," dedi Mika kumaşı açıp iç taraftaki elastik bölmelere yerleştirilmiş sekiz küçük şişeyi açığa çıkarırken. "Ama ben Olmazsa Olmazlarım dediğim şeyler için kullanıyorum."

Her şişede elbette bir etiket vardı ve Mika kızların etiketleri doyumsuz bir ilgiyle okuyuşlarını izledi: nispeten daha sıradan olan LAVANTA, NANE VE SEDİR; daha ilginç görünen MANTAR TOZU, GELİNCİK POLENİ VE SEDEF TOZU; ve son olarak da tamamen heyecan verici AY IŞIĞI VE YILDIZ TALAŞI.

"Size bunların her birini başka bir zamanda anlatacağım," diye söz verdi Mika. Ardından saf nane özü içeren şişeyi bölmesinden çıkardı. "Şimdilik size büyü yapmanın farklı bir yolunu

göstermek istiyorum. Muhtemelen şimdiye kadar büyü kullanmanın koşmak, ağaçlara tırmanmak ya da resim yapmak gibi olduğunu fark etmişsinizdir. Enerji kullanır."

Kızlar başlarıyla onayladı. Altamira, "Ne zaman bir şeyler kazara ateşe versem sonrasında biraz kestirmeye ihtiyaç duyuyorum," itirafında bulundu.

"Bende de öyle olurdu," dedi Mika. "Saatlerce, hatta belki günlerce bir yerde bırakılması gereken bir büyü yapmayı deneyecekseniz, ona yetecek enerjiyi bulmak bizim için imkânsızdır. Ama keşke bunu kendim çözmeden yıllar önce biri bana söyleseydi dediğim bir şey var ki o da büyüyü sizin yerinize orada tutacak araçlar kullanabileceğiniz. Tıpkı Nowhere Malikânesi'ndeki kalkanlar gibi. Lillian binlerce kilometre ötede ama onun yaptığı büyüler hâlâ yerinde. Bunun nedeni, o kalkanları kendi büyülü enerjisi olan bir şeye bağlamış olması. Tahminde bulunmam gerekirse muhtemelen en büyük, en yaşlı ağaçları çıpa olarak kullandığını söylerim."

"Her bahar ormana girmesinin nedeni *bu mu?*" diye sordu Rosetta. "Koruma büyülerini mi yeniliyor?"

"Muhtemelen öyle yapıyor, evet. Onu yapan cadı ya da tutunduğu çıpa ne kadar güçlü olursa olsun tüm büyüler er geç yıpranır. Bir büyünün koca bir yılı çıkarması gerçekten etkileyici."

"Aslında tam olarak bir yıl, bir ay," diye düzeltti Rosetta itinayla. "Bunu biliyoruz çünkü bir sene Lillian bir gezisinden zamanında dönmedi ve kalkanlar koca bir hafta boyunca yoktu."

"*Senin* bir büyü yapacağını sanmıştım," dedi Altamira, bu alakasız konuyla ilgilenmediğini belirterek.

"Yapacağım." Mika şişeyi eline alıp kaldırdı. "Bu nane özü. Dışarıdaki ağaçlar gibi bunun da kendi büyülü enerjisi vardır. İzleyin."

Balkon kapısının girişine, tam eşiğe diz çöken Mika esansın üç damlasını yere, tam köşelere damlattı. Tamamen sıradan görünüyorlardı, su damlası gibi. Ama sonra havaya tanıdık genel rünler çizdi ve büyüsünü mırıldandı.

Esans damlaları ânında kıvılcımlanmaya başladı. Altamira soluğunu tuttu. Esans neredeyse saf altın renginde parladı, ardından zayıflayarak uçuk, güçlükle seçilen bir parıltıya dönüştü.

"Az önce büyümü o nane esansı damlalarına bağladım," diye açıkladı Mika. "Yani artık esanstaki büyü yıpranana kadar yerinde kalacak. Elbette canlı bir ağacınki kadar çok gücü yok, o yüzden her gece yatmadan önce büyünün üzerine bir damla daha eklerim genelde."

"Ne işe yarıyor?" diye sordu Rosetta merakla. "Bu büyü ne için?"

"Örümcekleri ve böcekleri odanın dışında tutmak için."

Kızlar kahkahalara boğuldu. "Biz cadıyız," diye haykırdı gülmekten resmen yerlerde yuvarlanarak. "Doğayı *kucaklamamız* gerek!"

"Ben de doğayı kucaklıyorum," dedi Mika ürpererek. "*Dışarıda*. Ama yatak odamda tuhaf sürüngenler istemediğimden sınırı çiziyorum."

Bu durum kızları fazlasıyla eğlendirmiş gibiydi. Mika sırıttı, hiç şaşırmamıştı. Onun da örümceklerden rahatsız olmadığı ve kurbağaları kovaladığı bir dönem olmuştu, Altamira'nın da bunları yaptığından hiç şüphe duymamıştı. Iyk.

"Öğle yemeği!" Ian'ın sesi iki kat aşağıdan gürledi. Mika o sesin bütün evi aşıp onlara ulaşması karşısında gerçekten hayrete düşmüştü ama bunun da sahne eğitiminin faydalarından biri olduğunu düşündü.

Mutfağa indiklerinde kızlar bulaşık makinesinden tabakları getirmek gibi görevlerini yerine getirirken Mika, odanın diğer ucundaki masaya gönderildi.

Tam yerine oturmuştu ki kızların sonuncusu Terracotta içeri girdi. Doğruca masaya geldi ve Mika'yı şaşırtarak ona gülümsedi. "Merhaba," dedi. Sesi tiz, genç ve tatlıydı.

"Merhaba," dedi Mika, kızın gülümseyişine karşılık vererek.

Sabah pijamalarını değiştirme zahmetine girmemiş gibi görünen Altamira'nın ve üzerinde bir kotla eski, pembe bir tişört

geçirmiş olan Rosetta'nın aksine Terracotta giyinip süslenmiş. Düz siyah saçları epey tepeden sımsıkı atkuyruğu yapılmıştı, üzerinde resmî, diz boyunda, üst kolları fırfırlı bir siyah elbise vardı.

Kahverengi gözlerini dikip Mika'yı incelemeye devam etti ama başka bir şey söylemedi. Mika acaba birileri kıyafetini fark etsin diye mi bekliyor diye düşündü.

"Ne hoş bir elbise," dedi.

Terracotta'nın gözleri ışıldadı. "Teşekkür ederim. Bunu giy dim çünkü ilerleyen saatlerde bir cenazeye katılma ihtimalim var."

"*İhtimal* mi?"

Hızlıca sandalyesine oturdu, belli ki kıyafetinin dikkat çek mesi onu mutlu etmişti. "Evet. Duruma göre."

"Hangi duruma?"

"Sana," dedi Terracotta melek gibi gülümseyerek.

O gün Rosetta'nın ona söylediklerini hesaba katarak bunun geleceğini görmesi gerekirdi. Masada karşısında duran çocuğu süzdü. "Nasıl yapacaksın?" diye sordu merakla.

"En iyisi uykunda olur diye düşünmüştüm," diye yanıtladı Terracotta gözünü bile kırpmadan. "Farkına bile varmazdın. Be cerikli olabilirim ama zalim değilim."

"Çok düşüncelisin," dedi Mika, acaba ev halkının geri kalanı aralarında küçük bir psikopat olduğunu biliyor mu diye düşü nerek.

Sohbetleri derinleşemeden kütüphaneci Jamie'nin zımpara yı andıran sesi duyuldu. "Güzel kıyafet," dedi keyifli bir sesle Terracotta'nın atkuyruğunu ucundan çekiştirdi ve Mika kızın yüzündeki o endişe verici yoğunluktaki ifadenin yerini ânında çocuksu bir somurtmaya bırakışını hayretle izledi.

Kız, adama ters ters bakabilmek için başını eğerken, "Jamie!" diye sızlandı. "Mahvediyorsun!"

"Neyi mahvediyorum? Yeni eğitmeni korkutup kaçırarak onu öldürme zahmetinden kurtulmak için yaptığın şeytani planı mı?"

Terracotta, Jamie'ye ihanete uğramış gibi öfkeli bir bakış attı. "Sana söyledim," diye tısladı sesini kısma zahmetine bile girmeden. "Onu burada istemiyorum!"

Jamie'nin, Mika'nın onu son görüşünden beri daimi bir somurtuşa sabitlenmiş gibi duran yüzü Terracotta'ya bakarken dikkat çekecek denli sabırlı ve soğukkanlıydı ama Mika onun kasılmış çenesine bakarak bu hoş olmayan tavırlarını kızın yanına bırakmaya niyetli olmadığını anlayabiliyordu.

Mika, "Kabullen, fesleğen," diye araya girerek kendi de dahil herkesi şaşırttı.

"Ne dedin sen?" diye sordu Terracotta kuşkuyla.

Mika, "Kabullen, fesleğen," diye tekrarladı müthiş bir neşeyle. "Beni burada istememen sorun değil ama korkarım ki alışman gerekecek çünkü bir sözleşme imzaladım. Hiçbir yere gitmiyorum. Ayrıca ben uyurken sinsice odama süzülmeni de hiç tavsiye etmem," diye ekledi bir an için ciddiyetle düşündükten sonra. "*Oldukça* korumacı bir köpeğim var, anlarsın ya."

Terracotta kollarını göğsünde kavuşturarak somurtan yüzünü Mika'ya çevirdi ama söyleyecek başka bir şeyi yok gibiydi.

"Hah, bu somurtuşu kesinlikle senden kapmış," dedi Mika, benzerlik karşısında hayrete düşüp Jamie'ye dönerek. "Çok acayip."

Şimdi ikisi de ona somurtarak bakıyordu. Mika gülümseyerek karşılık verdi.

Derken Lucie, hemen peşinde diğerleriyle birlikte içeri dalınca Mika'nın farazi ölümünü tartışacak zamanları kalmadı.

Öğle yemeği koca bir sürahi buzlu çay, kâse kâse kremalı mantar çorbası ve tereyağı sürülmüş ev yapımı sıcak, çıtır çıtır ekmek dilimleri şeklinde kendini gösterdi. Brighton'dan ayrılmadan önce kahvaltı edemeyecek kadar gergin olan Mika, açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti ve diğerleri kendi aralarında rahat, akıcı bir sohbet sürdürürken mutlu bir sessizlik içinde yemeğini yemekten memnundu.

Nihayetinde konuşma kızların eğitimine geldi. "Hazır sen

buradayken," dedi Lucie, Mika'ya, "sabahları seninle çalışa vakitleri olsun diye kızların normal derslerini azaltmaya ka verdik. Tabii sana da uyarsa."

"Elbette," dedi Mika. Acaba ona sert bakışlar fırlatmakta ol Terracotta derslere katılacak mı diye düşündü. "Yarın kahval dan sonra başlarız."

Ama *nereden* başlayacaklardı? Mika'nın hiçbir fikri yok Neredeyse günlerdir durmadan bunu düşünüyordu ama hi bu dersleri nasıl ele alacağından emin değildi. Sonuçta öğretme değildi, hele *büyü* öğretmeni hiç değildi ve internetten indirebi lecekleri hazır bir ders planı falan da yoktu. Evet, bugün bir bir şeyler öğretmişti ama o da gereklilikten doğmuştu.

Boyunu aşan sulardaydı. Elinden geleni yapacaktı ama boyu nu aşan sularda olduğunun farkındaydı. Primrose'u bilgilendir memekle hata mı etmişti?

Neyse ki onun kendinden kuşkuya düşmesine kalmadan Ker ona bir soru sordu. "Bu öğleden sonra ne yapmak istediğine dai bir fikrin var mı? Yapacak bir şey bulamazsan kulübede sana çı ikram etmekten mutluluk duyarız."

"Çok isterim," dedi Mika. "Kirke'yi bir yürüyüşe çıkarayım, sonra uğrarım." Kızlara bakarak gülümsedi. "Onu sahilde biraz koştururum diye düşündüm. Siz üçünüz, benimle gelmek iste misiniz?"

Terracotta'nın bu teklifi ânında reddedeceğini düşünmüştü ama hızla ve biraz da sertçe "Hayır!" diyenin Jamie olması onu şaşırttı.

Mika gözlerini kırpıştırdı. Diğerleri sessiz kaldı.

Jamie konuştuğu için pişman olmuş gibiydi ama boğazını te mizleyip kimseye bakmadan konuşmaya devam etti. "Öğleden sonra kütüphanede çocukların yardımına ihtiyacım var."

"Bir dahaki sefere o zaman," dedi Mika kızlara. Kızlar hava daki soğuk rüzgârları hissetmesin diye tebessümü resmen yüzü ne yapışmıştı.

Jamie'nin kütüphanede kızların yardımına ihtiyacı olmadığı

nın farkındaydı. Hatta muhtemelen kızlar hariç herkes de durumun farkındaydı.

Jamie sadece kızların Mika'yla herhangi bir yere gitmesini istememişti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Mika öğleden sonra planladığı gibi denize gitti. Lastik çizmeleri (çünkü cadı da olsanız diken dikendi), telefonu ve elbisesinin cebinde küçük, keskin bitki makasıyla çıkmıştı evden. Kıyafetlerinin *hepsi* cepliydi; bazılarını kendi dikmek zorunda kalmış olsa bile.

Kirke ilerideki kumulların üzerinden zıplaya zıplaya boş plaja doğru inerek doğruca suya daldı. Mika'yla bir çalıdan bir avuç ayıpençesi kafası kesmek için duraksadı. Yeniden çıkabilmesi için dalla birleştiği noktanın hemen üzerinden kesmişti. Hâli çiçeklendiklerini görünce şaşırmıştı; tıpkı arka bahçedeki asi altın sarısı ayçiçekleri gibi ayıpençesi de mevsimi geçtiği hâlde tomurcuklanıyordu. Nowhere Malikânesi'nin etrafında toplanmış yüksek miktardaki büyü yüzünden olmalıydı.

Plaja inip de lastik çizmelerini çıkardığında Kirke suda gülüp oynuyor, ilerideki bir çift fokla uyumlu şekilde havlıyordu. Sudan soğuk bir rüzgâr eserek sağlam bir tuz püskürtünce Mika tadını almak için dilini çıkardı.

Buradan bakınca dünyanın ne kadar boş göründüğüne hayret etti. Denizde, çok ileride bir balıkçı teknesi vardı ama Mika'nın görebildiği tek diğer insan plajın çok ama çok ötesinde

küçük bir nokta hâlindeydi. Hoş ama beklenmedik bir durumdu bu. Kasım kesinlikle buzlu dondurmaların da güneş kremine bulanmış ailelerin de mevsimi değildi ama yünlü montlarına bürünmüş köpek gezdiren yaşlılar, tuvalleri ve rüzgârda dağılmış saçlarıyla sanatçılar neredeydi?

Aklına gelen tek açıklama, Lillian'ın kalkanlarının buraya kadar uzandığıydı. Eğer öyleyse kadın *çok* güçlü olmalıydı.

Kirke neşeyle havlayarak koştu. Sıçrayarak çamurlu ve tuzlu patilerini Mika'nın omuzlarına koyup sahibine ıslak bir öpücük verdi. Ardından tekrar uzaklaştı, foklarla arkadaşlık etmeye gitti ve Mika gülerek onu rahat bıraktı.

Kirke iyice yorulup pili tamamen bitince birlikte eve doğru yürümeye başladılar. Kirke silkelenip kurulandı (ya da işte kurulanır gibi oldu) ve ardından kestirmek için kendine salonda sıcak, güneşli bir nokta buldu. Mika da biraz kestirme fikrinin cazibesine kapılsa da vazgeçip tavan arasına çıktı.

Oraya çıkınca cebindeki ayıpençesi başlarını çıkardı ve farklı parçalarını dikkatle ayırdı. Taç yaprakları, polenleri, saplarının içindeki özler. Bunlar genellikle bir bitkinin en faydalı kısımlarıydı ve Mika her birini özenle iksir kitinden çıkardığı küçük cam şişelere depoladı.

Yere bağdaş kurup her şeyi etrafına dizerek havadaki büyünün ince altın ipliklerine uzandı ve kazanlarından küçük olanın altında küçük bir cadı ateşi yaktı. Ardından büyü kitabının boş bir sayfasını açıp kaleminin ucunu ısırdı ve aklına gelen fikirleri arka arkaya sıraladı. Birkaç hatalı başlangıçtan sonra nihayet ortaya çıkan kısa listeden tatmin oldu:

2 ayıpençesi yaprağı
1 damla ayıpençesi özü
½ çay kaşığı sedef tozu
1 damla ay ışığı

Mika bütün malzemeleri dikkatle ölçerek kazanına damlattı. Cadı ateşi kazanı ısıtırken o da karışımın iç içe geçişini ve ışıl ışıl, mavimsi bir şuruba dönmesini izledi. İksir yapımı bilimden ziyade sanata yakın bir işti ve cadıların içgüdülerine dayanırdı; ama Mika bu işi o kadar uzun zamandır deniyor ve yapıyordu ki içgüdüleri artık sağlamdı.

Şurubu bir şişeye aktarıp keyifle inceledi. Zayıf ama gözden kaçması imkânsız bir kokusu vardı ve Mika'nın bunu tanımlamak için aklına gelen tek sözcük *ahenk*ti. Cadılara has bir şekilde ta yürekten biliyordu ki bu şurup bir çaya eklendiğinde sinirleri yatıştıracak ve kötü hislerin keskin uçlarını yumuşatacaktı.

Ayıpençesini gördüğünde zihninde çakan ufak bir ilham kıvılcımı, bir deney olmuştu bu. Böylesine dikenli görünen bir çiçeğin huzur, ahenk ve diğer hoş hisler çağrıştırmaması gerekirdi ama Mika'nın bir önsezisi vardı ve ona güvenmişti. Hâlihazırda sakinleştiren sedef tozu ve ay ışığındaki o dipsiz büyü kuyusunun da yardımı olmuştu elbette.

Mutlulukla iç çekti. Böylesi anlarda cadı olmayı gerçekten çok seviyordu. Büyünün uğultusunda, havadaki altın tozu ışıltılarında, cadı ateşinin o yumuşak sıcaklığında, fikirlerde, yaratıcılıkta ve *eğlencede* saatlerce kendini kaybetmeyi seviyordu. İnsan neden başka bir şey yapmak istesindi ki?

Bunu daha iyi hâle getirebilecek tek şey, tek başına yapmak zorunda olmamaktı.

Çay için Ian ve Ken'in kulübesine beklendiğini hatırlayınca kitini topladı, cadı ateşini söndürdü ve kapıdan çıkmadan önce çay yapraklarıyla dolu kavanozlarından birini almak için mutfağa uğradı.

Ken misafirini içeri alırken onu görmekten samimi bir mutluluk duyarmış gibi görünüyordu. Lucie çoktan gelmişti ve Ian'ın toz alma konusundaki kronik isteksizliğine söyleniyor ve bahsi geçen toz alma işini kendisi yapıyordu. Bu arada Ian da bir koltukta oturmuş, flamingo pembesinin endişe verici bir tonunda, şala benzer bir şey örüyordu.

Şişleriyle adamı işaret etti ve ışık saçan gözlerle, "Ken için," dedi Mika'ya.

Mika, neredeyse neon denecek kadar parlak bir renk giymeye pek de istekli görünmeyen Ken'e baktı ve adam karşılık olarak çaresizce omuz silkti. "Sevdiklerimiz için yaptığımız şeyler."

"Ian, örgünü bırak da Mika'ya şöyle güzel bir çay yap," diye buyurdu Lucie. O esnada koltukların tepesindeki abajurun tozunu alabilmek için bir koltuğun kolçağında dikkatle dengede durmaya çalışıyordu.

"Ah, o işi ben halledebilirim," dedi Mika. "Bana çaydanlığın yerini gösterirseniz hepimize çay yapabilirim."

Yanında getirdiği çay kavanozunu kaldırdı. Ian tiz bir çığlık kopardı. "*Büyülü* çay mı o?"

"Sayılır," diye güldü Mika. "Ağrıyan kemiklere iyi gelir."

"O hâlde bana koca bir demlik gerek," dedi Lucie.

Ian, kaşlarını saç çizgisine kadar kaldırarak, "Sen ağrıyan kemikleri nereden bileceksin ki?" diye sordu Mika'ya. "Bu kadar genç ve canlıyken?"

Mika neşeli bir ıslık koyverdi. "Bilsen şaşarsın! Yemin ederim ki otuzuma girdiğim anda bedenim, *Buraya kadar, senin saçmalıklarına daha fazla katlanmayacağım. Ya bana gereğince bakarsın ya da eski bir motor gibi teklemeye başlarım,* dedi. Bu tehdidi epey ciddiye aldım."

Onlar kahkaha atarken odadan çıktı ve ânında koridorda kısmen bir araya toplanmış ahşap döşemelere takıldı.

"Bir arı kovanı inşa ediyorum!" diye seslendi Ian özür diler gibi. "Arıcılığa başlamayı düşünüyorum da."

Yardım etmek için Mika'nın peşinden mutfağa doğru ilerleyen Ken duygusuz bir sesle, "Evet, arı kovanı yapıyor. Tıpkı geçen sene bir amfitiyatro yaptığı gibi. Sahnenin yarısı hâlâ ahırda!"

Mika kıkırtısını bastırdı. "Proje üretmeyi seviyor sanırım."

"Projesiz bir ânı bile yok," dedi Ken. "Ama hiçbirini bitirmez de. Ah, o projelerin bir parçası olmaya ikna ettiklerinin Tanrı yardımcısı olsun."

Mika bir tepsiye dört çay fincanını dizdikten sonra oturma odasına döndü. Lucie odanın tozdan yeterince arındığına karar vermiş olacak ki bu kez lan örmeye devam ederken onun yün yumağını tutuyordu. Mika çayı uzatıp kanepede Ken'in yanında kendine bir yer buldu. Bir saat kadar oturup Ian'ın sahne hikâyelerini dinledi (Ken ve Lucie'nin yüzlerindeki sevgi dolu ama acı çeken ifadelere bakılırsa defalarca kez dinledikleri hikâyeler olmalıydı hepsi) ve sonra Lucie'yle beraber ana eve döndü.

"Sence kızlar Jamie'ye kütüphanede yardım etmeyi bitirmişler midir?" diye sordu Mika ifadesiz bir yüzle.

Lucie ona acıklı bir tebessümle baktı. "Ona inandığını ummak fazla olurdu, değil mi?"

"Pek becerikli değildi."

"Jamie bazen zor biri olabiliyor," dedi Lucie ama sesinde annelere has bir yumuşaklık vardı. "Onun güvenini kazanmak kolay değildir. Geldiklerinden beri çocukların tek ebeveyni o oldu ve bir aslan gibi koruyor hepsini. Tüm o somurtuşları aştıktan sonra altından bir kalp vardır içeride."

"Peki nasıl oldu da kendini o konumda buldu?" diye sordu Mika merakla. "Rosetta buraya ilk geldiğinde yirmilerinin ortasında olmalı, öyle değil mi? Üç küçük çocuğun bakımı için pek de bariz seçim olacağını düşünmezdim."

Lucie sanki ne kadarını söyleyeceğine karar vermeye çalışırmış gibi tereddüt ederken bir duraksama oldu. "Lillian'a aslı ödeyemeyeceğim bir borcum var," dedi sonunda. "Onun hakkında kötü konuşamam ama gerçek şu ki kendisi çok sağlam iradeli biridir, duymak istemediği hiçbir şeye önem vermez ve..." Lucie bir kez daha tereddüde düşerek sustu. İç geçirdi. "Söyleyeyim gitsin en iyisi. Ken ve ben o kadar uzun zamandır buradayız ki bir aile olduk. Lillian da hep söyler bunu ama yine de... işte..."

"Ha," dedi Mika nazikçe, durumu anlayarak. "Yine de sanki ve Ken'e hizmetçi gibi davranıyor."

"Ona çalışarak para kazanıyoruz, o yüzden bize öyle davran-

ması hata değil. Ama biz hep yerimizi bilmemiz gerektiğini hissettik. O öyledir çünkü. Haddinden fazla otoriter. O yüzden eve getirdiği çocuklara ebeveynlik etmeye niyeti olmadığı ortaya çıkınca olaya nasıl el atacağımızı bilemedik." Lucie'nin gözlerinin kenarı bir gülümsemeyle kırıştı. "Ama Jamie... Lillian *ona* yerini bildiremedi. Onunla bir savaşa girip gerçekten kazanabilecek tek kişi Jamie'ydi. O kızları hep birlikte büyüttük ama onlarda iz bırakan Jamie oldu."

"Ve o da beni burada istemiyor," diye tahminde bulundu Mika.

"Ona biraz zaman ver. Yelkenleri suya indirecektir."

O gece, ayağının dibine uzanmış Kirke'yle birlikte sıcacık battaniyesinin altına kıvrılan Mika tam kendini uykunun kollarına bırakacaktı ki balkonunun altındaki yaprakları ezen ayak seslerini duydu. Meraklanarak isteksizce sıcak yatağından çıktı, sandalyenin arkasındaki eski, yumuşacık, büyük beden kapüşonlusunu alıp soğuğa adım attı.

"Merhaba?"

"Tanrım!" Aşağıdan bir yerden Jamie'nin kulak tırmalayan, irkilmiş sesi geldi. "Ne cehennemdesin?"

"Oh, senmişsin." Mika parmaklarının üzerinde yükselerek tırabzanların üzerinden eğildi. Jamie arka bahçede, Mika'nın iki kat altındaydı, yalnızca mutfaktan gelen bir ışık huzmesiyle aydınlanıyordu. "Balkondayım." Duraksadı. Lucie, Jamie'nin zor biri olabileceğini söylemişti ama belki de bu aralarını yumuşatmak için güzel bir an olabilirdi. "Beklesene, yarım saniye sonra ordayım."

Kendini tırabzanın üzerinden yükseltti ve ardından yere doğru süzüldü. Müthiş zarif ve şık bir hareketti, sanki gökyüzünden inen bir süper kahraman gibiydi. Ta ki en sonunda, çıplak ayaklarından biri dikenli bir kozalağın üzerine denk gelene ve Mika girişinin ihtişamını gurursuz acı çığlıklarıyla mahvedene kadar.

Jamie'nin eli uzandı ve Mika'yı düşmeden kolundan yakaladı. "İyi misin?" Yüzü müthiş ciddiydi ama sesinde kuşku uyandıran bir titreme vardı.

"Gülebilirsin, çekinme," dedi Mika. Onun çığlıkları da kendini isterik kıkırtılara bırakmıştı.

"Direneceğim."

"Nasıl güleceğini bilmediğin için mi?"

Bu söz Jamie'nin dudaklarının kenarının kıvrılmasını sağladı, ki Mika bunu oldukça sevimli buldu. Jamie balkonu gösterdi, nefesi aralarındaki havada buğulu ve bembeyazdı. "Sen de çocuklar gibisin, yani. Kasım ayında, gecenin köründe pencerelerini açıyorsun."

"Soğuğu *hissetmediğimden* değil. Sadece umursamıyorum. Makul sınırlar çerçevesinde." Mika ellerini kapüşonlusunun cebine soktu. "*Sen* ne yapıyorsun burada?"

"Altamira penguenini dışarıda bırakmış." Jamie cebinden pelüş bir hayvan çıkardı, rengi o kadar solmuş ve kumaşı öyle çiğnenmişti ki adam onun penguen olduğunu söylemese Mika hayatta hangi hayvan olduğunu anlayamazdı. "Onu penguensiz uyumaya ikna ettim ama sadece o uyanmadan hayvanı bulup ona getireceğime söz vererek başarabildim bunu."

"Makul."

"Eee" –ses tonundaki değişim Mika'yı şaşırttı ve adamı kaygıyla izledi– "Lucie seninle konuştuğundan bahsetti."

"Bu konuyu ilk açan *ben* olurum diye düşünmüştüm," dedi Mika kederli bir sesle.

"Eh, sen açmadın ve benim de çok vaktim yok," diye sert bir cevap geldi.

Mika güldü. Lucie'nin, Lillian'ın ona yerini bildirmekte zorlandığını söylerken ne demek istediğini anlıyordu: Bu adamın toplumsal kibarlıklara en ufak bir ilgisi bile yoktu. Bu, Mika'nın hoşuna gitti. Tüm yaşamını tam da o toplumsal kibarlıklar konusunda sıçıp batıracağına ve ne kadar normal olmadığını ele vereceğine dair büyük bir korkuyla geçirmişti. O yüzden birkaç dakikalığına da olsa bu konuda endişelenmek zorunda olmamak hem yeni hem de güzel gelmişti.

"Ben *kimsenin* buraya gelmesini istemiyorum," diye açıkladı Jamie. "Mesele sen değilsin. Herhangi biri. Riske atılacak çok şey var."

"Ki bu da son derece mantıklı," dedi Mika başıyla da onaylayarak. "Mesele bu. Anlıyorum. İnsanlara güvenmemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Tek bir hatanın inşa ettiğin yaşamı yok edeceğinden korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. O yüzden güvensizliğine karşı en ufak bir kızgınlığım yok."

Jamie başını ona doğru hafifçe eğdi. "Ama?"

"Ama o güvensizliği kendine saklamazsan başarısızlık kaçınılmaz bence. Her şeyden öte *büyü* öğretmek için buradayım ben ve bu, normal bir günde bile oldukça hassas. Kızlar da senin hislerini anlarsa işim iyice imkânsız olur. Sen güvenmesen bile *onların* bana güvenmesi gerek."

Adamın kararlı, sorgulayan bakışlarının fazlasıyla farkındaydı. Biraz sonra adam başıyla onaylayarak, "Tamam," dedi.

Oh! Daha kötü de gidebilirdi.

"Tamam," diye tekrarladı Mika. "Güzel. O zaman sanırım ben yatağıma döneyim..."

"Video olayı neden?"

Mika bu beklenmedik soru karşısında gözlerini kırpıştırdı. "*Benim* videolarım mı?"

"Sırf –haklı olarak– çoğu insanın onları kurgu sanacağını düşündüğün için video yapmanın güvenli olacağını varsaymanı anlıyorum. Sadece en başında o videoları yapmayı neden *istediğini* anlayamıyorum."

"Ha." Mika gülümsedi. "Birkaç ayda bir sadece birkaç saatliğine birileriyle büyü hakkında konuşabiliyorum. Zorlu bir büyüyü çözdüğümde ya da yeni bir iksir bulduğumda falan mesaj atabileceğim, arayabileceğim ya da yan odaya seslenebileceğim kimse yok. Sonra, iki sene kadar önce internette en sevdiğim kitap serisi için açılmış bir gruba katıldım ve fark ettim ki *benim* heyecanlandığım şeylere heyecanlanan birileriyle konuşmak hoşuma gidiyor."

"Daha önce hiç böyle bir şey yaşamadın mı?" Jamie'nin sesi bir tuhaftı.

"Hayır ama o gruba girince belki de cadılıkla ilgili şeyler için bunu yeniden kurgulamanın bir yolunu bulabilirim diye düşündüm. O yüzden de ikinci bir kişilik oluşturdum. Büyülü bir çay dükkânında iksirler demleyen bir cadı." Mika duraksadı, hafif uysal bir edayla omuz silkti. "Ne bileyim. Beni heyecanlandıran bir şey hakkında *gerçekten* konuşmadan, heyecanlandığım şey hakkında konuşmanın bir yolu gibi geldi bu bana."

Jamie cevap vermedi ve aralarındaki sessizlik uzarken Mika acaba fazla mı açıldı diye düşünmeden edemedi.

"Muhtemelen aptalca geliyordur..."

"Hayır." Jamie bunu ânında, pürüzlü bir sesle söyledi. "Hayır, aptalca gelmedi. Daha ziyade çok uzun zamandır yalnızmışsın gibi geldi."

"Ah, ona alışkınım," dedi Mika biraz *fazla* neşeli bir sesle. "Hep öyledir."

Aldığı tek cevap, "Hayır, burada öyle değil," oldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mika ertesi sabah dışarıda çocukları bekledi. İlk gerçek büyü dersleri için mükemmel yeri bulmuştu: Arka bahçede, koi göletinin yanı başında, hem dışarıda hem de sert kasım rüzgârlarına karşı korunaklı bir yerde.

Kirke'nin bir kelebeğin peşinden bahçede hoplayıp zıplamasını seyrederken kızların sesini duyunca döndü. Altamira kurşun gibi Mika'ya doğru fırlarken altın rengi uzuvları sallanıyor ve atkuyruğu hopluyordu; Rosetta ve Terracotta, başlarını Rosetta'nın elindeki bir çizgi romana gömmüş, daha makul bir hızla onu takip ediyordu. Tatlı tatlı tartışırlarken kızlar arasında rahat bir yakınlık vardı.

Mika'nın, Terracotta'nın bu dostane, yumuşak yanına şaşıracak pek zamanı olmadı zira kızların peşinden başka birinin de gölete doğru geldiğini görünce morali aniden bozuldu.

Bir gece önce Jamie'yle bir anlaşmaya varmışlardı ama bu, ilk gerçek dersini *onun* kararlı, sert bakışları altında vermek istediği anlamına gelmiyordu.

Ama adamı yine de gülümseyerek kabul ett, zira varlığına itiraz etmek için makul bir nedeni yoktu. Ne de olsa henüz iki haftalık deneme süresindeydi ve en azından ilk dersinin denet-

leneceğini biliyordu. Gayet mantıklıydı. Hiç değilse güvenilir, sorumluluk sahibi ve işini becerebilen biri olduğundan emin olmadan çocuklara bakmak ve bir şeyler öğretmek için kimseyi işe almazdınız. Açıkçası Mika da bunu dert etmiyordu.

Sadece *başka biri* denetlesin isterdi. Lucie, Ian ya da Ken gibi, işi batırırsa daha nazik ve anlayışlı olacak birileri olsa olmaz mıydı?

Ama hayır, tepesine dikilip kaşlarını çatan, aralarında ateş kes olsun olmasın, Şeytan'ın onu eve çağırmasını bekleyen acımasız bir hayaleti andıran Jamie olmalıydı tabii.

Kızların onunla birlikte çimlerin üzerine yerleşmesini bekledi. Jamie çizgi romanı Rosetta'nın elinden alıp en yakın ağacın altında kendine bir yer buldu, sırtını ağaca yasladı ve ellerini montunun ceplerine soktu.

Mika, Jamie orada değilmiş gibi davranmaya çalıştı. "Bugün bahsetmek istediğim birkaç şey var," dedi çocuklara, sesinin hissettiği kadar tereddütlü ya da tuhaf çıkmadığını umarak. "Ama önce benimle ya da büyüyle ya da herhangi bir şeyle ilgili sorusu olan varsa duymak isterim. Anladığım kadarıyla Lillian'ın size öğretecek zamanı yok, o yüzden merak ettiğiniz pek çok şey olduğunu tahmin ediyorum ve..."

Rosetta çekingen bir tavırla, "Başka kaç cadı tanıyorsun?" diye sordu utanarak, gözleri hevesle parlıyordu.

"Hiç erkek cadı var mı?" diye sordu Altamira, midesi bulanır gibi.

Terracotta'ysa doğrudan kavgacı bir sesle, "*Gerçekten* Noel'e kadar büyümüzü nasıl kontrol edebileceğimizi öğretebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Mika önce *onunla* mücadele etmesi gerektiğini biliyordu. "Kesinlikle hayır," dedi. "Büyüklerinize herhangi birinizin sadece birkaç haftada büyüsünü tamamen kontrol etmeyi öğrenmesinin imkânı olmadığını söyledim. Benim burada olmamın nedeni bu değil. Ben *başlamanıza* yardım etmek için buradayım. Size gücünüzü nasıl kullanacağınızı öğreteceğim, onu kontrol

etmeye nasıl başlayacağınızı göstereceğim ve herhangi bir büyü tepmesinden sizi koruyacağım."

Terracotta dalga geçer gibi bir ses çıkardı. "Bizi korumana ihtiyacımız yok."

Mika onu inceledi. "Büyük büyüsel patlamalar son derece güvensiz olabilir. Özellikle de bizim gücümüze sahip olmayan Ian, Ken, Lucie ve Jamie gibi insanlar için."

Terracotta afallayarak gözlerini kırpıştırdı. Mika, kızın Jamie'ye attığı kaçamak ve endişeli bakıştan onun daha önce bunu hiç düşünmediğini anladı. Belki de Terracotta'nın düşmanlığı nezaketsizlikten kaynaklanmıyordu. Hatta belki de durum tam tersiydi. Belki de sevgiden kaynaklanıyordu.

"Bu, Edward yüzünden, öyle değil mi?" diye sordu Rosetta, Mika'ya.

Mika tereddütlü bir ifadeyle Jamie'ye baktı, sorusu açıktı. Adam kısa bir baş onayı verdi. "Sorun yok, Edward'ın geleceğini biliyorlar. Ondan bahsedebilirsin."

"Peki o zaman," dedi Mika. "Evet, Lillian'ın avukatı aralık ayında ziyarete gelecek ve sizinle ilgili gerçeği öğrenmemesini sağlamamız çok önemli."

"Öğrenmesi neden bu kadar kötü bir şey?" Rosetta'nın sesinde Mika'yı tam kalbinden vuran hüzünlü bir tını vardı. "Etrafımızda bizden haberdar olan daha fazla insan olması gerçekten de dünyanın sonu mu olur?"

"Ben de bunu sık sık merak ediyorum," dedi Mika. "Güzel olurdu, değil mi? Artık sır saklamak zorunda olmamak. Arkadaş edinebilmek." Rosetta başıyla onayladı, Mika da tüm kalbiyle ona başka bir cevap verebilmeyi dilerken aynı hareketi yaptı. "Ama gerçeği öğrenenlerin nasıl tepki vereceğinden hiçbir zaman emin olamayız. Yani büyük bir risk."

Bu tam da Primrose'un söyleyeceği bir şeydi. Bunu düşünmek Mika'yı avutmadı.

Genelde ona kendini iyi hissettiren bir şeyle darbeyi yumuşatmayı denedi. "Tabii şunu unutmayın ki sandığımızdan çok

daha fazla insan cadılardan haberdar. Kendi bakıcılarınıza bakın mesela. Cadı değiller ama bizden haberdarlar. Ben de kesin olarak biliyorum ki büyükanne ve büyükbabaları, teyzeleri, amcaları, kuzenleri ve onları büyüten bir sürü başka akrabaları olan cadılar var." Gülümsedi. "Bana sorarsanız dışarıda sırrımızı bilen ve bizi kabul eden epey insan var. Bu da yeni arkadaşlar edinmeye başlamak için iyi bir nokta olabilir."

Bunu neredeyse imkânsız hâle getiren o şeyden bahsetmedi. Kurallar. Bir cadı; diğer cadılardan uzak durması, onlardan tamamen ayrı bir hayat kurması ve diğer cadıları yılda yalnızca bir iki kez görmesi gerekirken onu sarıp sarmalayacak cadılardan ve cadı olmayan insanlardan oluşan bir topluluğu nasıl bulacaktı ki?

"Neyse," diye devam etti Mika sesine biraz daha neşe katarak. "Önceki soruna cevap vermek gerekirse, Altamira, erkek cadılar var mı yok mu bilmiyorum. Daha önce hiç görmedim. Ve Rosetta, birkaç başka cadı daha tanıyorum. Tam sayı vermek gerekirse yirmi."

"Yirmi mi?" diye ciyakladı Altamira. "Onları nereden tanıyorsun? Arkadaşların mı?"

"Şey, pek sayılmaz," dedi Mika. "Üç ayda bir buluşuyoruz. Ben, Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti adını verdim bize. Ama Primrose, yani grubumuzun lideri, gruba böyle dememden hoşlanmıyor." Mika sırıttı. "Ben de sırf bu yüzden öyle demeye devam ediyor olabilirim."

Rosetta ve Altamira güldü. Terracotta bile gülmek istermiş gibi görünüyordu. "Peki Primrose nasıl oldu da Cemiyet'in başkanı oldu?"

"En yaşlı, en güçlü ve en önemlisi de en otoriter cadı olduğu için."

"O zaman neden burada senin yerine *o* yok?" Terracotta'ydı tabii ki. "Ian diyor ki seni o bulmuş. Peki sen neden ona seninle değil de Primrose'la konuşmasını söylemedin?"

Mika tereddüde düştü. Başını kaşlarının arasında kırışıklıklarla ona bakan Jamie'ye çevirdi. Dürüst olmaya karar verdi.

"Primrose burada değil çünkü sizden haberi yok," dedi çocuklara. "Onun dikkatinden nasıl kaçtınız bilmiyorum ama en azından şimdilik bu şekilde devam etmemiz en iyisi."

Rosetta o küçük yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü Primrose tüm cadıları güvende ve gizli tutmanın geri kalan her şeyden daha önemli olduğuna inanır," dedi Mika. "Tek bir mekânda toplanmış bu miktarda bir büyünün sizin için, size bakanlar için *ve* tüm cadıların güvenliği için fazlasıyla tehlikeli olduğunu düşünecek ve bu nedenle sizi ayırmak isteyecektir."

"Ama ayıramaz, değil mi?" Altamira'nın sesi korkmuş gibiydi. Mika onun elini Terracotta'nın eline sakladığını fark etti. "Biz ona ait değiliz."

"Sizi ayırmak *isteyecektir* ama bu *yapabileceği* anlamına gelmez," diye açıkladı Mika. "Bildiğim kadarıyla bu tür kararları verebilecek tek kişi Lillian. Ama Primrose gerçekten çok ikna edici olabilir ve" –Duraksadı, yüzü kararmış olan Jamie'ye baktı bir kez daha– "Yani, mesele şu ki Lillian ikna olur mu bilmiyorum. Onu tanımıyorum."

"Primrose korkunç birine benziyor," dedi Altamira üzerine basa basa.

"İyi niyetli aslında. Sadece hepimizi korumak için ne gerekirse yapması gerektiğine inanıyor."

"Hımm," dedi Terracotta hayran olmuş gibi.

"Her halükârda Primrose sizden haberdar *olmayacak*, dolayısıyla bir önemi yok," diye ekledi Mika.

"Primrose'u çok iyi tanıyor gibisin," diye araya girdi Jamie. O pürüzlü sesi, Mika'nın hikâyesinin katmanlarını kazır gibiydi.

Mika onun sabit bakışlarından kurtulmak için gözlerini ağacın altında, Jamie'nin yanına uzanmış ve başını adamın dizine yaslamış olan Kirke'ye çevirdi. "Ben Primrose'un evinde büyüdüm. Evlerinden birinde. Sık sık ziyarete gelirdi. Dolayısıyla kendimi bildim bileli tanıdığım biri. Herkes kadar iyi tanıyorum onu da."

"Sürekli orada değilse sana kim baktı?" diye sordu Rosetta.

"Dadılarım vardı."

"Senin cadı olduğunu biliyorlar mıydı?"

Mika kasıldığını hissetti. Geçmişi tüm çıplaklığıyla gözleri önündeymiş gibi geliyordu ama kızların sorularına set çekmek de istemiyordu. Özellikle de onlara her şeyi sorabileceklerini bilhassa belirttikten sonra. Üstelik aklında bir sürü soru olup da hiçbir zaman cevap alamamanın nasıl bir his olduğunu da biliyordu.

"Hayır," dedi bir süre sonra. "Bilmiyorlardı. En azından başlarda. Küçükken ben de tıpkı sizin gibi gücümün kontrolünü kaybederdim, yani eninde sonunda öğrenirlerdi. Görmemeleri gereken bir şey gördüler mi Primrose hemen yerlerine yenilerini getirirdi."

"Peki insanlara gördükleri şeyleri anlatmadılar mı hiç?" diye sordu Altamira gözlerini fal taşı gibi açarak.

Mika başını iki yana salladı. "Primrose gitmeden önce hepsinin anılarını siliyordu. Çok güçlü ve zor bir büyüdür. Geri kalanımızla nasıl yapıldığını hiç paylaşmadı."

Ama Primrose'un dadıların yalnızca büyüyle ilgili anılarını silmediğini onlara söylememişti. Onların *Mika*'ya dair tüm anılarını siliyordu. Mika'yla ilgili tüm anıları pürüzsüzce başka, son derece normal bir kızla ilgili sahte anılarla değiştiriyordu. "Bir sonraki işlerine kafalarında seninle ilgili hiçbir şey olmadan geçmeleri en iyisi, tatlım," demişti Primrose, Mika itiraz ettiğinde. "Tedbirli olmak, pişman olmaktan iyi."

Böylece tüm o dadılar yaşamlarına devam ediyor ve içlerinden biri bile Mika Moon adındaki küçük kızı hatırlamıyordu.

Mika, Jamie'nin bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ama başını kaldırıp ona bakmaya cesaret edemedi. Yüzüne bir tebessüm kondurdu. "Muhtemelen geri kalanımızın anıları nasıl karman çorman edeceğimizi bilmemesi en iyisi," dedi kızlara. "Sizi bilmem ama başka birinin zihnine girip anılarını çalmak bana biraz nahoş geliyor."

Terracotta ikna olmuşa benzemiyordu. "Bazen önemsediğin insanları korumak için nahoş şeyler yapman gerekebilir," dedi, kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturarak. "*Sen* anlamasan bile Primrose bunu anlamış gibi."

Rosetta kıpkırmızı olmuştu, belli ki utanmıştı ama Mika ona gülümsedi. "Sorun değil. Hoşuma gitmeyeceğini düşündüğünüz şeyler söylemeniz beni üzmüyor. Yalan söylemenize tercih ederim hatta."

"Ken diyor ki nazik olmak için yalan söyleyebilirmişiz," dedi Altamira.

"Onlara beyaz yalanlar denir ve evet, bence de Ken haklı. Nazik olmakla dürüst olmak arasında seçim yapmanız gerekirse genellikle nazik olmak daha iyidir. Ama yine de," diye ekledi ciddiyetle, "sanırım ben sizden gerçeği duymayı tercih ederim."

Ah, bu ders *fazlasıyla* varoluşsal bir hâl almıştı. Belki de küçük bir patlama tatlı bir eğlence olurdu.

Tam o sırada Altamira, çocukların kısa dikkat süresi sağ olsun, Mika'nın sorumsuz planlarını böldü.

"Balıkların adı var mı?" diye sordu yüzüstü uzanıp çenesini göletin pürüzsüz taşlarından birine dayayarak. Küçük ellerinden biri soğuk suyun içinde dolaşıyor, koinin gelip onu tatlı tatlı ısırmasını bekliyordu.

Mika rahatlayarak, "Elbette," dedi. Balıkların hepsini tek tek gösterdi. "Sırtında iki siyah leke olan Hekate. Şuradaki Medusa. Yüzgeci şekilsiz olan. Altın sarısı olan Ceridwen, kuyruğu bembeyaz olan da Freya."

Jamie'nin ağacın altından gelen sesi âdeta gülümser gibiydi: "Hekate, Medusa, Ceridwen, Freya. Bir de Kirke. Hepsi cadı."

"Hiç kurnazlık taslamadım," dedi Mika neşeyle.

Altamira'nın balıkla bir dakika kadar daha oynamasına izin verdikten sonra biraz sahici büyü yapmanın zamanının geldiğine karar vererek boğazını temizledi. "Şimdilik bu derslere başlamanın en iyi yolunun sizin ne kadar gücünüz ve o güç üzerinde ne kadar kontrolünüz olduğunu anlamam olduğunu düşünüyo-

rum." Koi göletinin içine uzanıp pürüzsüz üç çakıl taşı çıkardı ve her birini çocuklardan birinin önüne yerleştirdi. "Canlandırma büyüsü en basit büyülerden biridir ve rün kullanmayı gerektirmez, o nedenle denemeniz için uygun."

"Canlandırma mı?" diye sordu Altamira.

Coşkuyla gözleri ışıldayan Rosetta kardeşine, "Bir şeyleri hareket ettirmek," diye açıkladı. "*Halihazırda* hareket etmeyen bir şeyi yani. Taşlar gibi. Doğru mu?"

"Tam olarak o," dedi Mika. "Sizden istediğim, önünüzdeki taşı hareket ettirmek için büyünüzü kullanmanız. Onu yerden birkaç santim yükseltin ya da ters çevirip döndürün, hangisini isterseniz. Büyü kullanılmaya o kadar heveslidir ki daima parmak uçlarınızda bekler, o yüzden de uzandığınız anda onu hissedebilmeniz gerekir. Hissettiğiniz anda da yapmasını istediğiniz şeyi söyleyin. Basit ve açık olun."

Kızların yüzlerini izledi. Rosetta'nın coşkusu yerini tereddüde bırakmıştı, sanki kendi becerilerinden şüphe eder gibiydi. Altamira'nın heyecanlandığı açıktı ama en küçükleri olduğundan peşinden gitmek için ablalarına baktı. Terracotta'ysa diğerlerine şöyle bir baktı ve çenesini kaldırdı.

"İlk ben yapacağım," dedi.

Mika, diğerleri mecbur kalmasın diye kendini öne attığını düşündü. Terracotta'nın kirpi dikenlerinin altındaki pofuduk kalbine hayranlık duymaktan kendini alamadı. Birkaç hafta boyunca küçük kızla muhtemelen pek çok çatışmaya gireceğini biliyordu ama artık emindi ki Terracotta o çatışmalara sırf zor kızı oynamak istediğinden girmeyecekti. O mücadeleleri verecekti çünkü kardeşlerine, onlara bakan yetişkinlere ve birlikte kurdukları bu güvenli limana karşı aşırı korumacıydı.

Mika'nın kalbi hem mutluluk hem de acıyla sızladı. Bu kadar sevilmenin ve bu sevgiyi korumak için dişini tırnağına takacak kadar emin olmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezdi ama bu kızlar o hissi tattığı için çok seviniyordu.

Her ne kadar, hiçbir zaman sahip olmadığı ve muhtemelen

hiç de hiç olamayacağı bir şeyin hatırlatılması biraz kalbini sızlatsa da bununla yaşayabilirdi.

Terracotta'ya gülümsedi ama kız karşılık vermedi. Mika, "Acele etme," dedi. "Yardımı olacaksa gözlerini kapa. Rosetta, Altamira, siz de aynı anda kendi taşlarınızla denemek isterseniz deneyebilirsiniz. Sırayla yapmanıza gerek yok. Bir hata yaparsanız ya da tam olarak anlayamadığınız bir şey olursa yeni baştan deneyebilirsiniz."

"Ya büyük bir güç patlamasına neden olursak?" diye sordu Rosetta sessizce.

Mika, "Ben buradayım, kontrol altına alırım," diyerek ona güven verdi.

Kızlar güneş ışığında parlayan önlerindeki taşlara odaklanırken bahçeye sessizlik çöktü. Jamie ayağa kalkıp onlara yaklaştı, ısınmak için ellerine hohluyordu, izlerken kaşları birbirine yaklaşmıştı. Yastığını, yani Jamie'nin bacağını yitiren Kirke gelip Mika'nın yanına oturdu ve o da çocukların ilerlemesiyle ilgileniyormuş gibi başını dikti.

Altamira'nın alnında ter damlacıkları belirmişti. "Çok *ağır*," diye sızlandı. "Hareket etmek istemiyor sanki."

"Çakıl taşının bir ağırlığı vardır," dedi Mika nazikçe. "Eline aldığında fark etmezsin çünkü o kasların gelişmiştir ama büyü farklı bir güçtür."

Taşlardan hiçbiri kıpırdamadı ama Mika kızların havada gezinen büyü dalgacıklarını hissedebiliyordu. *Çok* yaklaşmışlardı. Hepsi durup da yüzlerinde hafiften yılgın ifadelerle ona baktıklarında Mika onlara da aynısını söyledi.

"Gerçekten iyi iş çıkardınız," dedi. "Sizden beklemediğim kadar uzun süre odaklanabildiniz ve bence hepiniz bu işi becermeye çok yaklaşmıştınız."

"Ben uzman değilim ama taşların seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirim," diye ekledi Jamie, Terracotta'nın saçlarını karıştırarak. Sesi Mika'nın hiç duymadığı kadar sıcaktı ve sevgi dolu gözleri gülümser gibiydi. Mika, bu durumun adamın Sinir

Bozucu Derecede Yakışıklı puanını daha da yükselttiği anlamına geldiğini fark edince canı sıkıldı.

"Neden olmadı peki?" diye sordu Rosetta, Mika'ya.

"Bence sadece zamana ve pratiğe ihtiyacınız var," diye yanıtladı Mika. "Az önce hepinizin ne kadar çaba harcadığını gördüm ve çalışmak bu işin en önemli kısmı. Gücünüzle kendinize eğlenceler uydurmak ve büyünüzle arkadaş olmak yerine ondan korkmanız öğretilmiş size. Hatalardan ve kazalardan korkmanız. O yüzden şimdi sizin gücünüzü kontrol etmeniz gerekirken gücünüz sizi kontrol ediyor."

Kimse tek kelime etmedi. Mika onların kuşku içinde olduklarını görebiliyordu.

"Mesele şu ki, cadı olmak *sıradışı* bir şey," dedi. "Kimi zaman tuhaf ve farklıymışız gibi gelebilir bize ama gerçek şu ki biz harikayız. Ayağımızın altındaki toprağın ve başımızın üzerindeki gökyüzünün bir parçasıyız. Damarlarımız, nehirlerin ve kaynakların modelini yansıtıyor. Kemiklerimizde güneş ışığı ve ay ışığı var." Rosetta ve Altamira'nın yüzlerinde ışımaya başlayan tebessümlerden cesaret alarak devam etti: "Büyü gibi güçlü bir silahı kullanırken daima tedbirli ve saygılı olmak her zaman iyi bir fikirdir ama ondan korkmanız gerekmez. Bu yüzden pratik yapıyorsunuz. Pratik yaparak o korkudan kurtulacak ve ihtiyacınız olan güveni kazanacaksınız."

"Bunu bilemezsin," dedi Terracotta.

"Ama biliyorum," dedi Mika lafı dolandırmadan. "Çünkü üçünüzün de elinde size yardım edecek inanılmaz bir şey var. Birbiriniz varsınız."

Ian mutfak penceresinden çocukların ilk dersinin bir kısmını izlerken keyiften âdeta titriyordu. Ken'se *Ian*'ı izleyerek iç geçirdi. Uyarı işaretlerine fazlasıyla aşinaydı.

"Ian," dedi sakince ve makul bir edayla, ki bunun tamamen faydasız olduğunun da farkındaydı. "*Yapma.*"

Ian geniş bir dönüş alarak masum gözlerini kocasına dikip, "Ne demek istiyorsun acaba, sevgilim?" diye sordu.

Ken burnundan bir nefes verdi. "Ne düşündüğünü biliyorum."

Ian bir anda coşkuyla, "*Mükemmel* olacak," dedi.

"*Ian*," diye inledi Ken. "Zavallı Mika'nın erkeklerden *hoşlanıp hoşlanmadığını* bile bilmiyorsun."

Masada dizüstü bilgisayarıyla oturmuş bir dosyaya son ev giderlerini girmekte olan Lucie bunu duyunca telaşla başını kaldırdı. "Aklından bile geçirme," dedi. "Mika buraya senin saçma sapan çöpçatanlık heveslerinin kurbanı olmaya gelmedi! Jamie canlı canlı derini yüzer senin. Geçen sefer neler olduğunu hatırlamıyor musun?"

Ken yüzünü ekşitti. *O* hatırlıyordu. Hem de gayet iyi hatırlıyordu. Dört yıl önce Ken dizini sakatlamış ve Ian da onu geçici bahçıvan yardımcısı olarak tatlı, hevesli bir kızcağızı işe almaya ikna etmişti. Dünyanın en berbat çöpçatanı Ian kıvılcımların uçuşmasını bekleyerek onu Jamie'yle birlikte ahıra kilitlediğinde kız henüz bir haftadır onlarla birlikteydi. Jamie hiç vakit kaybetmeden tavan penceresini kırmış, ikisini de oradan kurtarmış ve Lizzie'den kibarca (yani işte Jamie ne kadar kibar olabilirse o kadar kibarca) bir aylık ödemesini alarak oradan ayrılmasını rica etmişti. Ondan sonra da günlerce Ian'la konuşmamıştı.

Ian şimdi hırıltı sesinden bile daha endişe verici olan ciddi sesini kullanarak, "Ama mesele şu ki," diyordu, "hepimiz Jamie'yi o kadar seviyoruz ki hayatının geri kalanını pörsümüş üç ihtiyar kemik torbasıyla geçirmesini istemiyoruz."

"Ben elli altı yaşındayım," dedi Lucie kızgınlıkla. "Yaşım senden çok Jamie'ninkine yakın! Kime pörsümüş kemik torbası dediğine dikkat et."

"Daha önemlisi," dedi Ken, "Mika'ya her şeyi anlattığımız söylenemez, değil mi? İkisini romantik bir ilişkinin kucağına itersen ve kız sonradan adamın sırları olduğunu öğrenirse işler

ne kadar iyi gidebilir dersin? Jamie'nin birini daha kaybetme lüksü yok."

Ken ani, sarsıcı bir acıyla Jamie'yle ilk karşılaştığı zamanı hatırlarken kısa bir duraksama oldu. Ian'ın ve Lucie'nin yüzlerindeki ifadeden onların da aynı şeyi hatırladığını anlamıştı.

Lucie alelacele konuyu değiştirdi. "Neden hiç *benim* aşk hayatımla ya da daha doğrusu öyle bir şeyin olmayışıyla ilgilenmiyorsun?"

"Tatlım, kendin söyledin, elli altı yaşındasın," dedi Ian teselli eder gibi. "Sen artık resmen bir k–"

"Eğer ağzından *kız kurusu* lafı çıkarsa seni kazığa oturturum."

Ian gözlerinden taşan neşeyle hızlı hızlı, "Sen artık resmen kararlılık ve huzur kaynağısın," diye bitirdi lafını. "Sen olmasan hepimiz dağılırdık! Kendime has bencilce nedenlerden dolayı senin romantik bir maceraya atılmana izin *veremem*."

Lucie gülmemeye çalışarak gözlerini devirdi. "İyi çevirdin."

Dışarıda kızlar ayağa kalkıyorlardı. Her an ara verip bir şeyler atıştırmaya gelebilirlerdi.

Diğerleri duyma mesafesine girmeden, "Ian," dedi Ken sert bir sesle. "Ciddiyim. Bu işe burnunu sokma."

"Elbette sokmam, aşkım," dedi Ian neşeyle.

Ken ona inanmadı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Jamie, ağır ve tozlu kitapların birbirine çarpmasıyla çıkan tatmin edici gümbürtünün, öfkesini biraz olsun dindireceğini umarak kitapları alışılmadık bir hiddetle üst üste yığıyordu.

Kız geleli daha üç gün mü olmuştu? Jamie'ye huzuru unutalı *aylar* olmuş gibi geliyordu.

(Aslında itiraf etmek gerekirse huzuru unutalı aylar olmuştu gerçekten de. O haziran gecesinden beri geceleri doğru düzgün uyumamıştı. Ama onun bununla bir ilgisi yoktu. Bu, kızla ilgiliydi.)

Bir kere köpek tüyleri vardı. Hiç kimse köpeklerin durmadan o lanet tüylerini döktüklerini düşünmemiş miydi? İçlerine ne kaçmıştı da eve bir köpeği kabul etmişlerdi? Jamie nereye gidérse gitsin peşinden bir yığın altın sarısı tüy geliyordu. Kıyafetlerinde. Koltuklarda. Halılarda. Hatta *arabasında* bile (Ama nasıl? Köpek o arabaya hiç binmemişti ki!). O tüylere karşı tek sığınağı kendi yatak odasıydı ama bunun da uzun süreceğini sanmıyordu çünkü nedendir bilinmez ama köpek onu *sevdiğine* karar vermişti.

Jamie masasına döndüğünde Kirke'yi masanın hemen yanında dimdik otururken buldu. Dışarı sarkıttığı dili ve sallanan kuyruğuyla hevesle onu bekliyordu.

"Burada olmaman gerektiğini biliyorsun," dedi ve kendi sesi bile kabul edilebilir gibi değildi. Nerede kalmıştı o sertlik? Sesi resmen sevecendi.

Daha da rahatsız edici olan, Kirke *gayet* terbiyeli bir köpekti, ki bu da onun varlığına kızmayı daha da güçleştiriyordu. Kütüphaneden çıkmayı tamamen reddettiği ve Jamie masasında çalışırken başını onun dizine yaslamayı tercih ettiği hâlde kitap raflarına hiç yaklaşmıyor; ayakkabı, kalem ya da değerli bir kitap gibi şeyleri kemirmeye kalkmıyor ve meşgulken Jamie'nin dikkatini hiç dağıtmıyordu. Peki, tamam, Jamie bu köpekten birazcık hoşlanıyor olabilirdi. Hoşlantısı.

Öte yandan Kirke'nin sahibindense kesinlikle *hoşlanmıyordu.*

Üstelik daha da sinir bozucu olan, Mika'nın onun canını neden bu kadar sıktığını tam mânâsıyla anlayamamasıydı. Bu evde Jamie'nin dile getirmediği sırlar vardı ve kurdukları yaşamı bir şekilde altüst etmeyeceği konusunda Mika'ya güvenemiyordu. Ama tüm bunlar Ian yaşamlarına kimi davet ederse etsin onun için sıkıntı çıkaracak şeylerdi.

Peki neden özellikle *o kıza* sinir oluyordu? Diğerleriyle etkileşimlerine tam olarak itiraz edemezdi. Kız arkadaş canlısıydı, çocuklara nezaketle ve neşeyle yaklaşıyordu. Ian, Ken ve Lucie de belli ki ona kapılmışlardı. Mika'nın derslerine de itiraz edemezdi. Çocuklarla çalışmasını yalnızca bir saat izlemesi bile kızın biraz tecrübesiz olsa da yetenekli bir cadı olduğunu *ve* işini gerçekten umursadığını gözler önüne sermişti.

Dersler işe de yarıyordu. Daha birkaç gün olmuştu ama kızların üçü de artık çakıl taşlarını hareket ettirebiliyorlardı. Hatta Rosetta kendi taşına takla bile attırmıştı.

Belki de sorun Mika'nın hiç eksilmeyen güler yüzlülüğüydü, ki bu Jamie'ye yabancıydı ve Ian'ın sınırsız enerjisinden bile beterdi. Mesele bu olmalıydı o zaman. Kız sinir bozucu derecede, amansızca *ışıl ışıldı.* Üstelik tıpkı gerçek güneş gibi görüş alanındaki her yeşilliği ya da canlıyı beslemeye kararlı gibiydi. Saçmaydı bu. Jamie daha dün Ken'le konuşmaya giderken ön

taraftaki patikada Mika'nın diz çökerek bir arıyı kaşıkla beslediğini görmüştü. *Arı*. Kendisi arıları kurtarmak istemediğinden değildi tabii. Elbette istiyordu! Ama nedense Mika'nın evcil hayvanlarına folklorik cadıların isimlerini vermesi, Mika'nın bir arıyı kaşıkla beslemesi, Mika'nın gözlerinin hınzırca dans edişi... Jamie'nin tamamen cam duvarlardan oluşan, şehrin siluetine bakan ve kesinlikle hiç orman manzarası içermeyen bir daireye taşınmak istemesine neden oluyordu.

Evet, bunun mantıksız olduğunun farkındaydı.

Eskiden bu şekilde bardağın boş tarafını gören biri değildi. Prensip olarak kendi geçmişine dönüp bakmazdı ama şimdi zihni oralardaydı, anılarının en dikenli, en çetrefilli kısımlarında dolaşıyordu. O artık Yeni-Jamie'ydi; ama bir zamanlar bir de Eski-Jamie vardı ve zihni de şimdi orada, Belfast'taki o küçük çocuktaydı. Eski-Jamie'nin tatlı mı tatlı bir japon balığı ve annesinin üzerine sevgiyle en sevdiği kitaplardan alıntılar işlediği kahverengi bir okul çantası vardı. Bir de okuldan sonra onu alıp doğruca geniş omuzlarına oturtan bir babası.

Eski-Jamie'nin bardağı daima yarıdan *fazla* doluydu. İnsanlarda kötüyü aramazdı. İşler gitgide kötüleşirken bile sonunda her şeyin yoluna gireceğine inanırdı.

Yeni-Jamie öyle yapmaması gerektiğini biliyordu.

Yine de şaşırtıcı derecede güzel bir gülümsemesi var diye birine gıcık olmak *biraz* aşırıya kaçmak olabilirdi.

Sanki onu düşünce gücüyle çağırmış gibi kütüphanenin kapısı gıcırtıyla aralandı ve Mika başını içeri uzattı.

Kirke'ye bakıp başını iki yana sallayarak, "Buradasın demek," dedi. Köpek de karşılığında sevgiyle havladı. "Özür dilerim, sana rahatsızlık veriyor mu?"

Jamie'nin ağzından, "Hayır, vermiyor," sözleri dökülüverdi.

Hay –bunu abartamazdı– lanet! Az önce eline köpekten, köpeğin sahibinden ve inatçı tüylerinden kibarca kurtulmak için bir fırsat geçmişti. Neden kullanmamıştı ki?

Mika içeri doğru bir adım daha attı, belli ki kütüphane ilgisini

çekmişti. Şahane. Jamie'nin tek eksiği de buydu zaten. Yüzünde kibar ama ürkütücü olduğunu umduğu bir ifadeyle kızı izledi.

Bakışları beklediği etkiyi yaratmadı.

"Kütüphane nasıl işliyor?" diye sordu Mika merakla. Bir yandan da başını eğerek eski, dengesiz kitapların ikinci katına bakıyordu. "Belli ki kimse şahsen gelip kitaplara göz gezdirmiyor, o hâlde çocuklardan biri Peppa Pig'in son macerasının bir kopyasını her istediğinde paketleyip postayla mı göndermek gerekiyor?"

Bu yorum Jamie'nin şaşkın bir kahkaha atmasına, o kahkaha da Mika'nın aniden dönüp en az onun kadar şaşkın bir ifadeyle bakakalmasına neden oldu.

"Burası o tür bir kütüphane değil," dedi Jamie hızla gözlerini kaçırarak. "Özel bir koleksiyon. Peppa Pig'den ziyade eski akademik metinler ve kaynak materyaller var. Burada ülkenin hiçbir yerinde bulamayacağın kitaplar var. Her şey kütüphanenin internet sitesinde listelenmiş durumda ve genellikle profesörlerden ve akademisyenlerden talep alıyorum. Eskiden buraya gelirlerdi ama kızlar geldiğinden beri yalan oldu. Yani evet, her seferinde kitapları postayla gönderiyorum."

"Peki ya kaybolurlarsa?" diye sordu Mika. Bu ihtimal onu hafiften dehşete düşürmüş gibiydi.

"Görevimin bir parçası da kütüphanedeki bütün kitapları dijital ortama aktararak herhangi bir şeyi sonsuza dek kaybetme riskini ortadan kaldırmak. İdeal olanı elimizdeki orijinal matbu kitabı göndermek yerine *dijital* kopyayı ödünç vermek ama yasal açıdan onaylanmamış versiyonları yayma iznimiz yok." Bilgisayarının yanına düzgünce istiflenmiş üç kitabı gösterdi. "Henüz dijitale aktarma imkânı bulamadığım bir kitap için talep gelirse de her ne yapıyorsam ara veriyor, kitabı tarıyor ve sonra da gönderimi yapıyorum. Mükemmel bir sistem değil ama..." Cümlesini omuz silkerek yarıda bıraktı.

Mika, kitap raflarından birine doğru yaklaşırken başını onaylar gibi salladı. Jamie ayağa kalkıp masasının etrafından dolandı

ve gözü Mika'nın üzerinde olabilsin diye sırtını masaya yasladı. Kız kitaplara dikkatle, yumuşak hareketlerle dokunuyordu.

Mika, gözlerini önündeki kitabın sırtından ayırmadan, "Daha sık yapmalısın bu arada," dedi. "Çok hoş."

"Neyi yapmalıyım?"

"Kahkaha atmayı."

Jamie afallayarak gözlerini kırpıştırdı. Birden kollarıyla ne yapacağını bilemeyerek göğsünde kavuşturdu.

Ama Mika bir cevap bekliyor gibi değildi ve az sonra bir dizi kitap rafının ardında gözden kayboldu. Jamie peşinden gitmek yerine bakışlarını Kirke'ye çevirdi. Köpek ona sanki, *Evet, gerçekten oldu,* der gibi bakıyordu.

Jamie, bir mesaj bildirimiyle bipleyen telefonunu kotunun ön cebinden çıkardı.

Ian ona bir ekran görüntüsü atmış, altına da bir mesaj yazmıştı: Ertelemiyor. Şerefsiz.

Jamie, bardağın yarısı boş okulunun hüküm süren kralı, daha azını beklemiyordu zaten. Burnunun kemerini sıkıp bitkin bir nefes verdi.

Mika da tabii ki rafların arasından çıkmak için tam o anı bulacaktı. Kaşlarının arasında hafif bir kırışıklıkla bakıp oldukça nazik bir edayla, "İyi misin?" diye sordu.

Jamie kendini de şaşırtarak ona doğruyu söyledi. "Bazı günler sır saklayıp durmaktan çok yoruluyorum."

Tanrı aşkına, ne derdi vardı bugün? Hazır başlamışken neden kızı karşısına alıp bütün çocukluğunu anlatmıyordu ki?

"Sadece bazı günler mi?" diye sordu Mika kaşlarını kaldırarak.

Adam gülümser gibi oldu. "Çoğu gün."

"Ben de öyle," dedi Mika yalnızca. Kirke'yle biraz ilgilenmek için yere diz çöktü, solgun bronz rengi elleri köpeğin yumuşak altın sarısı tüylerinin arasında kayboldu. Sonra başını kaldırıp Jamie'ye baktı. "Genel bir yorgunluk hissi mi yoksa özel bir şey mi oldu?"

Jamie sözlerini dikkatle seçti. "Lucie, Edward'a, ziyaretini birkaç hafta ötelemeye teşvik ederek bize zaman kazandırmak için e-posta atmış. Adamın *tiksinmediği* bir o var aramızda, o yüzden de Lucie belki kendi sorarsa adamın kabul edebileceğini düşündü."

"Ama kabul etmedi," diye tahminde bulundu Mika.

"Etmedi."

Ian'ın Jamie'ye gönderdiği ekran görüntüsüne göre Edward, **Bu sonsuza kadar bekleyebilecek bir şey değil,** diyordu. **Sizin de aynı fikirde olacağınıza eminim.**

Jamie kimsenin onunla aynı fikirde olmadığını mutlak bir kesinlikle ifade edebilirdi.

"Bozuk plak gibi görünme riskini göze alarak, içinizden biri Lillian'la tekrar konuşmayı denedi mi?" diye sordu Mika. "Pek muhtemel olmadığını biliyorum ama onu geri dönmeye ikna ederseniz..."

Jamie neşeden tamamen yoksun bir kahkaha atmak istedi ama yalnızca, "Denemenin faydası olmaz," demekle yetindi.

"Özür dilerim," dedi Mika. "Bunu söylemek benim haddime değil, biliyorum ama bu kadar sık uzaklara gitmesinin sebebi ne olursa olsun, *şu anda* burada olmalı. Hepinizin kucağına bir saatli bomba bırakmış ve en azından gelip müdahale ed–"

Jamie sertçe araya girerek, "Kızlar saatli bomba *değil*," dedi.

"Ben avukattan bahsediyorum, kızlardan değil," dedi Mika.

Jamie nefes verdi. "Özür dilerim."

"Ama," diye devam etti Mika dikkatle adamı izleyerek, "pek de size benzemeyen üç çocuğa bakma konusunda bocalamanın gayet normal olduğunu dü–"

Öfkeden çenesi kasılan Jamie ikinci kez Mika'nın sözünü kesti. "Onlar sadece çocuk," diye çıkıştı. "Bazı günler dünyadaki en komik, en tatlı insanlar oluyorlar. Bazı günler hepsini pencereden fırlatasım geliyor. Çocuk oldukları için ama. Farklı oldukları için değil. Onlara bakmak zor çünkü, tekrarlıyorum, onlar *çocuk*."

Jamie aniden sustu, karşısındaki kızın gözlerinde gördüğü oldukça kırılgan bir şey dengesini şaşırtmıştı. Öfkesinin yerini pişmanlık aldı.

"Mika," dedi sessizce, "senin dadıların ve bakıcıların sırf farklı olduğun için sana kendini bir yük gibi hissettirdiyse hatalı olan *onlar*. Sen değilsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Benim cadı olduğumu bilmiyorlardı," dedi Mika gereğinden biraz fazla hızlıca. "Görmemeleri gereken bir şey görene kadar. Ondan sonra da gidiyorlardı zaten, yani bana farklı bir muamele gösterecek fırsatları olmuyordu."

"Senin cadı olduğunu bilmiyor olabilirler ama farklı olduğunu biliyorlardı," diye tahminde bulundu Jamie. "En başından beri senin tanıdıkları diğer çocuklara benzemediğini biliyor olmalılar. Sanırım bunun farkında olduklarını senin de anlamanı sağladılar."

Mika hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı ve titreyen elini gözlerinin üzerinde gezdirdi. Jamie, günlerce Mika'nın güneş gibi parlayan güler yüzlülüğünün yok olmasını diledikten sonra onun tamamen yok olmasından hoşlanmadığını idrak edince tepesi attı.

Mika, adamın ayakkabılarına bakarak, "Evet," diye kabul etti. "Farklı olduğumu başından beri biliyorlardı. Benden beklendiği gibi davranmayı öğrenmem yıllarımı aldı."

Jamie'nin sesi tekrar öfkeyle dolmuştu ancak bu kez öfkesinin hedefi o değildi. "Bunu yapmak zorunda kalmamalıydın."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Çıkmak için arkasını döndü. Kirke de peşinden gitti.

Mika kapıda dönüp Jamie'ye bakmak için duraksadı. "Kızlar bu evin dışında bir hayat sürmek isterlerse, onların da uyum sağlamayı öğrenmesi gerekecek," derken sesinin titremesi geçmişti. "Keşke öyle olmasa ama dünya bizim istediğimiz kadar nazik bir yer değil."

"Ama olabilir," dedi Jamie, ağzından çıkan sözlere kendi de inanamayarak. Ne ara iyimser birine dönüşmüştü ki?

Mika gülümsedi. "Belki."

ONUNCU BÖLÜM

"Ailen nerede?"

Mika başını kaldırıp aralarındaki kazanın diğer tarafında oturan Altamira'ya baktı. Birinin bu soruyu sorması koca bir hafta sürdüğü için şanslı olduğunu düşündü. Şimdiye kadar "Cadıların üreme organları diğer insanlarınkiyle aynı şekilde mi çalışır?" (Rosetta), "Bazı insanlar neden penise pipi diyor? (Altamira) ve "Zehri mi tercih edersin yoksa başının kesilmesini mi?" (Terracotta) gibi sorularla karşılaştığı düşünülürse onu şaşırtan soru *bu* olmamalıydı.

Mika, Altamira'ya, "Karıştırmaya devam et," diye hatırlattı. Bu hatırlatmanın bir nedeni kazandaki karışımın karıştırılmaya ihtiyacı olmasıydı ama bir nedeni de birkaç saniye daha kazanmak istemesiydi.

Başkalarının herhangi bir hatasını dile getirmenin kendi görevi olduğunu hisseden Altamira, "Soruma cevap vermedin," dedi.

Mika kazana bir damla lavanta özü ekledi. "Ailem yok," dedi. Bu duruma bu kadar alışkın olmasına rağmen her seferinde sesli olarak dile getirmekte bu kadar zorlanması hayret vericiydi. "Primrose'un evinde büyüdüm ben, unuttun mu? Annem ve bü-

yükannem de cadıymış, o yüzden en başından beri tek başımaydım denebilir."

"Aileni hiç tanımadıysan annenle büyükannenin cadı olduklarını nereden biliyorsun?" diye sordu Altamira hâliyle.

"Primrose söyledi ve ona inanmamak için bir nedenim yoktu."

"Peki biz küçükken annemizle babamızın ölmesinin nedeni büyüde bir şeylerin ters gitmesinden mi?"

Çocuklara tüm cadıların daha çocukken yetim ve öksüz kaldığını söyleyen Mika değildi. Zaten biliyorlardı; Lillian'ın onlara söylediği birkaç şeyden biriydi. Primrose'un büyünün ters gitmesi hikâyesini kafasından uydurduğundan başından beri şüphelenen Mika, bu gizemli büyüden başka yerlerde de bahsedildiğini görünce şaşırmıştı.

"Daha önce de söylediğim gibi, büyünün ters gidip gitmediği konusunda bir fikrim yok," dedi. "Ama evet, sebebi ne olursa olsun ailelerimizin ölmesinin nedeni bu."

Diğer taraftaki büyük kazanda çalışan Rosetta da konuşmaya dahil oldu. "Sen cadıysan," dedi sessizce, "bir cadı doğurma ihtimalin daha mı yüksek yani?"

"Bildiklerimize bakarak evet," dedi Mika. "Herhangi birinin çocuğu cadı olabilir ama bir cadının çocuğunun cadı olma ihtimali çok daha yüksek."

"Bir saniye!" diye haykırdı Altamira. "Yani hiç bebek doğurmamam gerektiği anlamına mı geliyor bu? Ama ben bebekleri severim!"

"Öncelikle, sen yedi yaşındasın," dedi Mika. "Bu konuda endişelenmek için daha çok zamanın var. İkincisi, cadıların da bebekleri olur. Sonuçta ben varım, öyle değil mi? *Her zaman* cadı doğururuz diye bir şey yok. *İhtimali* yüksek sadece. Çoğu cadı biyolojik çocuk yapmamayı seçiyor, sebebi de işte şey riski..."

"Kısa süre sonra ölme riski mi?" diye sordu Rosetta.

"Ben farklı sözcüklerle ifade edecektim ama bu da olur," dedi Mika. Onlara ne kadarını açıklamasının uygun düşeceğini merak ederek tereddüt etti. "Ayrıca evet, bazı cadılar çok çocuk istediği

için riski göze alır ama bazen de seçim yapma şansları tamamen ellerinden alınır. Şimdi iksir yapmaya geri dönelim mi?"

Terracotta bu derse de gelmemişti. Mika onun, kızlara şimdiye kadar öğrettiği basit büyüleri çalıştığını biliyordu, zira Rosetta anlatmıştı. Terracotta derslerin üçte birine gelmiyordu. Genellikle bir iki derse gelir, gönülsüzce kendini kaptırır ve sonra birden sırf Mika'ya ondan zerre kadar hoşlanmadığını unutturmamak için bir sonraki derse katılmamaya karar verirdi. Dersler dışında bir araya geldiklerinde –yemek saatlerinde, akşamları salondaki ateşin başında ya da çocuklar dışarıda oynarken göz kulak olma sırası Mika'dayken– Terracotta ya Mika'yı tamamen görmezden gelir ya da en soğukkanlı sesiyle cinayet yöntemlerinden bahsederdi. Mika bununla eğlenmeye karar vermişti zira diğer seçenek fevkalade sinirlenmekti.

Bunun dışında, ki bu da kuşkusuz küçük bir pürüzdü, Nowhere Malikânesi'ndeki ilk haftası gayet güzel geçmişti. Dersleri sırasında çocukların özgüveninin ve kontrolünün arttığını gözlemlemiş, onlara kendi sekiz Olmazsa Olmaz'ının özelliklerini öğretmişti ve birlikte malzemeleri karıştırıp iksir hazırlamışlardı. Bir akşam kızlar, Mika'nın onlara ay ışığının nasıl toplanacağını göstermesi için geç saatlere kadar uyanık kalmıştı ve Mika, Nowhere Malikânesi'nin güç rezervlerini elinde tuttuğundan gayet emindi.

Birkaç başka aksaklık da olmuştu. Altamira'nın sürekli etrafında toplanan iyi niyetli ama aşırı coşkulu büyüden kurtarılması gerekiyordu; Jamie, Mika'yla aynı odada olmamak için elinden geleni yapıyor gibiydi ve Mika, Ian'la Lucie'nin Cadılığa Giriş dersinin yanı sıra Nasıl Renkli Bir Kadın Olunur dersi de verebileceğine dair umutlarını sertçe söndürmek zorunda kalmıştı.

Bu sonuncusu onu gafil avlamıştı ve aslında gayet ortada olan gerçeği dile getirmek zorunda kalmıştı: Sırf cadı olduğu ve sırf kahverengi tenli olduğu için kızların kendi kimlikleriyle ilgili kaçınılmaz olarak soracakları tüm soruların bir cevabı olması

gerekmediğini. Ama bunu kibarca dile getirmişti, zira biliyordu ki Ian ve Lucie onun herkes için her şey olabileceğini düşünerek hata etseler de aslında tek istedikleri çocukların kendilerine benzeyen başka insanları tanıma fırsatı elde etmesiydi.

Bu da hiç kolay değildi tabii. Mika gibi kızların da kendilerini İngiltere'deki küçük bir azınlığın tam ortasına yerleştiren bir kimlik kesişimi vardı. Cadıydılar, beyaz değillerdi ve çok uzaklarda doğmuşlardı. Her ne kadar hepsi başka türlü olmasını dilese de her zaman onların yeterince İngiliz olup olmadıklarını, yeterince normal olup olmadıklarını, yeterince *herhangi bir şey* olup olmadıklarını sorgulayan insanlar olacaktı. Muhtelif cadılardan oluşan bir topluluk içinde kabul görmeye ve samimiyet hissine benzer bir şey bulabilecekleri tek yer, her üç ayda birkaç saatliğine var oluyordu yalnızca.

"Lanet olsun, Primrose," diye mırıldandı Mika. İlk derslerinden beri Altamira'nın herhangi bir sıkıntı karşısında verdiği ilk tepki hâline gelmişti ve Mika'nın da kendini aynı şeyi söylerken bulması çok uzun sürmemişti.

Mika, Altamira'yı kazanı karıştırırken bırakıp Rosetta'nın kazanını kontrol etmeye gitti. Dersin başında büyü defterini Rosetta'ya vermiş, nispeten basit, enerji verici bir demleme içecek tarifini açmış ve ona ilk iksirini tamamen kendi başına yapma görevini vermişti. Becerileri özgüveninden çok daha ötede olan Rosetta ilk başta fena hâlde gerilmişti ama çalışmaya başladığı anda gerginliği uçup gitmişti.

Mika kazanda usulca köpüren karışıma bakarak, "Güzel görünüyor," dedi. Rosetta'nın sıvıyı karıştıran eline bakarak nazikçe, "Sürekli aynı yönde karıştırmanın da faydası olur. İksirler istikrarı severler, o yüzden belki de en başta saat yönünde mi yoksa tam aksi yönde mi çevireceğine karar verip ona bağlı kalabilirsin. Bileğin bundan pek hoşnut olmaz ama daha iyi bir iksir elde edersin."

"Mantıklı," dedi Rosetta. O ciddi, kahverengi yüzü bir tebessümle aydınlanırken siyah bukleleri hopladı.

Mika'nın kalbi sıkıştı. Rosetta ona kendi gençliğini hatırlatıyordu. Mika'nın da utangaç ve ciddi olduğu bir dönem olmuştu. Memnun etmek için *can atar* ve kendini dadılarının ve öğretmenlerinin sevilebilir bulacağı bir şekle sokmak için boş yere uğraşır dururdu. Rosetta'nın sevilip sevilmediğine dair hiç ama hiç kuşkusu yoktu. Yine de onda bir şeyler vardı; Mika'nın kollarını uzatıp ona sarılmak istemesine neden olan, acı verecek denli tanıdık bir şeyler.

Rosetta yalnızdı. Kardeşlerini sevdiği ve ona bakan yetişkinlere bayıldığı açıktı ve çoğu zaman fazlasıyla mutlu bir genç kızdı ama Mika yalnızlığı bilirdi. Geldiği ilk andan itibaren Rosetta'nın ona bağlanmasında, daha fazla insanın cadıları öğrenmesinin o kadar da kötü bir şey olup olmadığını sorarkenki o özlem dolu ifadesinde ve yetişkin bir cadının hayatının nasıl olduğuna dair dur durak bilmeyen sorularında görmüştü. Rosetta internette zaman geçiriyordu. Televizyon izliyor ve video oyunları oynuyordu. Nowhere Malikânesi'nin dışında koca bir dünya olduğunu biliyordu. Hâlâ küçük ve hâlinden memnun olan Altamira'nın ve kendi küçük, kapalı çevrelerinin olduğu gibi kalmasını isteyen Terracotta'nın aksine, en utangaçları Rosetta, kapıların dışında ne olduğuyla ilgilenen tek kişiydi neredeyse.

Mika bir anda, "Bahsini duyduğum şu kitapçıyı görmek için Norwich'e gitmeyi düşünüyorum. Sen de benimle gelmek istermisin?" deyiverdi.

Ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu bunu sorduğuna. Kitapçı Norwich'in en merkezi yerindeydi, en az kırk beş dakikalık mesafedeydi. Lillian'ın koruma kalkanlarından *kilometrelerce* uzaktaydı. Ayrıca Norwich küçük bir şehir olsa da yine de şehirdi ve şehirler insan kaynardı. Neredeyse bir saat mesafedeki bir şehre gitmek bir yana Rosetta'yı yıllar sonra ilk kez Nowhere Malikânesi'nin dışına çıkmaya davet etmeye bile hakkı yoktu. Hele diğer yetişkinlerden onay almadan kızcağıza umut vermeye hiç hakkı yoktu.

Rosetta'nın gözleri irileşti. "Gelebilir miyim? İznim var mı?"

"Sorabiliriz, değil mi?" dedi Mika. "Ian'ın izin vereceğini tahmin ediyorum, özellikle o da birlikte gelirse. Hem biliyorsun, burada olmamın sebeplerinden biri de dünyanızı biraz olsun genişletmek. Bu da bunu denemenin iyi bir yolu gibi görünüyor."

"Tamam," dedi Rosetta. Heyecanı belli belirsizdi ama oradaydı.

Mika'nın artık onun umutlarını paramparça etmesinin imkânı yoktu. Ölümüne de sebep olsa Rosetta'yı o kitapçıya götürecekti.

"Hayır."

Herkes Jamie'ye döndü, kimse şaşırmamıştı. Eh, şaşırmamaları gerekirdi. Onu tanıyan kimse bu pervasız, sorumsuz çılgınlığa onay vermesini beklemiyordu muhtemelen.

"Onu bağışlamalısın," dedi Ian, Mika'ya. "Jamie kabalık etmek istemiyor ama her yerde bir kıyamet senaryosu görmekten alamıyor kendini."

"Kabalık etmek *istiyorum*," diye çıkıştı Jamie. "Birileri o çocuklardan birini stresli, daha önce görülmemiş bir duruma sokmayı teklif ettiğinde her zaman kabalık etmek isterim ve her şeyin ters gitmesini beklerim. Çocukların koruma kalkanlarının dışına çıkması güvenli değil."

"Güvenli değil*di*," diye karşılık verdi Mika. "Yine risk var, bunu kabul ediyorum ama ben yanlarındayken çok ama çok daha küçük bir risk bu. *Ben* büyüyü kontrol altında tutabilirim. Benim işim bu."

"Ya yapamazsan? Lillian böyle bir şeyi hiç denemedi."

"Lillian denemedi çünkü hiç burada olmuyor," dedi Ken uysalca.

Jamie ona kaşlarını çatarak baktı. *Hepsi* akıllarını mı kaçırmıştı bunların?

"Jamie..."

"Peki, mesela diyelim ki Mika büyüyü kontrol altında *tuta-*

madı," dedi Jamie düz bir sesle. "Diyelim ki en kötüsü oldu. Sonra ne olacak? Mika'nın Rosetta'yı dirgenlerden ve polisten koruyabileceğini mi düşünmemiz gerekiyor?"

"Sahnede çok doğal dururdun, hayatım," dedi Ian, kolunu şefkatle vurarak. "Ama gerçek dünyada..."

Jamie'yi şaşırtarak araya giren Mika oldu. "Jamie haksız değil. Dirgenleri bilmem ama birilerinin polisi araması her zaman mümkün. *Ama*," diye devam ederken omuzlarındaki gerginlik iyiden iyiye arttı, "tecrübelerime göre istenmeyen büyü patlamalarına tanık olan insanların çoğu bunun sağlam bir numara olduğuna inanma eğiliminde. Bir süre *vay canına* ve *of be* falan deyip yollarına devam ediyorlar."

Tamam, bu iyi bir noktaydı. Kaşlarını çatmamaya çalıştı. "Peki ya biri telefonuna kaydederse?"

"Videoyu sahte diyerek bertaraf etmek daha da kolay," dedi Mika. "Hem tüm bunlar bir şeylerin ters gideceğine dair varsayımlar, ki o da çok düşük bir ihtimal."

"Yine de ris–"

Mika, "Benden buraya gelip kızları Nowhere Malikânesi'nin dışındaki dünyaya hazırlamama yardım etmemi istedin," diye hatırlattı adama.

"Seni buraya çağıran *ben* değildim," diye hatırlattı Jamie de *ona*.

Ian, şaşırtıcı bir biçimde tartışmaya karışıp durmayı bırakmıştı ve şimdi çenesini eline dayamış, yüzünde hülyalı bir tebessümle onları izliyordu. Jamie ona kesinlikle şüpheci görünen kısa bir bakış attı.

Ken ve Lucie her zamanki gibi henüz bir şey söylememişlerdi ama Lucie artık araya girerek, "Burada olmadığınız süre boyunca, Rosetta güvenle ve tek parça hâlinde bu eve dönene kadar saniyeleri sayacağımı biliyorum ama aynı zamanda bu kısa, sıradan gezinin o çocuğu çok ama çok mutlu edeceğine de şüphem yok," dedi. "Ayrıca Mika er ya da geç bunu yapmak zorunda olduğumuz konusunda haklı, yoksa tüm bunları yapmasının ne

mânâsı var ki? O yüzden eğer oylama yapacaksak benim oyum evet."

Jamie öfkeliydi; hem Mika'nın böyle bir şey önermesine hem de Rosetta'yı mutlu edeceğini adı gibi bildiği bir şeyin önünde durduğu için kendisine. "Benim oyum hayır," dedi hiç düşünmeden. "Henüz erken."

"Ben tabii ki evet diyorum," dedi Ian.

Herkes dönüp Ken'e baktı. "Bu harika bir fikir, Mika," dedi Ken nazikçe. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve Rosetta'nın çok hoşuna gideceğinden de eminim ama ilk adım olarak fazla cüretkâr geliyor bana. Rosetta'yı on dakikalık mesafedeki sahile götürüp balık ve patates cipsi yedirmek daha güvenli olur."

Mika anladığını belirtir gibi başını salladı. "Onu da yapabiliriz. Nereye gittiğimizin önemi yok. Sadece kitapçı hoşuna gider diye düşünmüştüm."

"Ken her zaman çok makuldür," dedi Ian sevgiyle.

"Cidden mi?" diye sordu Jamie. "*Ken* makul bir adam ama *ben* kıyamet senaryoları uydurmakla suçlanıyorum, öyle mi?"

Ian ışıl ışıl bir gülümsemeyle ona baktı. "Ken'i mutlu etmek zorundayım. Cinsel nedenlerden ötürü."

"Ian," diye inledi Jamie. "Kimse büyük büyükbabasını seks yaparken hayal etmek istemez."

"Bu ne küstahlık! Ben o kadar yaşlı değilim!"

Kahkahalar kesilince Jamie gönülsüzce de olsa konuyu yeniden asıl meseleye getirdi. "Bu durumda iki hayır iki de evet oyu var. Benim eşitliği bozma hakkımla sonu–"

Ian suratını asarak, "Senin eşitliği bozmana sıçayım," dedi. "Mika, tatlım, biraz öngörülü davranıp bu meseleyi *önümüzdeki hafta*, yani iki haftalık deneme süren dolduktan sonra masaya koysan da *senin de* oy hakkın olsa olmaz mıydı?"

"Önümüzdeki hafta *benim* de mi oy hakkım olacak?" Mika şaşırmış gibiydi.

"Elbette," diye cevapladı Ken. "O zaman tamamen bizden biri olacaksın."

Mika afallamış bir ifadeyle onlara bakmaya devam ediyordu, sanki bir şeylerin parçası olabileceği hiç aklına gelmemiş gibiydi ve Jamie bundan feci halde nefret ettiğini fark etti. Bu kadar basit bir jest karşısında bu denli şaşırması Jamie'nin tepesini attırmıştı. Gerçekten hayatı boyunca hep dışlandığını mı hissettirmişlerdi bu kadına?

"O hâlde Ken'in balık ve patates kızartması fikrini Rosetta'ya iletelim mi?" diye sordu Lucie.

"Hayır," dedi Jamie birden, aklını tamamen kaçırmış olduğunun fazlasıyla farkındaydı. "Kitapçı olayını yapın."

Dört şaşkın yüz ona döndü.

"Pardon?" dedi Ian tükürükler saçarak.

"Tekrarlamayacağım, Ian."

"Peki," dedi Lucie. Sesinde bir kahkaha titreşiyordu. "*Peki.*"

Tanrı aşkına, hepsi berbattı.

Mika, "Sen de gelebilirsin," dedi. Kahverengi gözleri o kadar parlaktı ki doğrudan güneşe bakıyormuş hissi uyandırıyordu. "Kitapçıya yani. Kendini daha iyi hissedeceksen."

Jamie'nin aklındaki bu *değildi.*

Bakışlarını kaçırdı. "Tamam."

"Ben bile daha iyi bir fikir bulamazdım," dedi Ian neşeyle. "En çok ben sabırsızlanıyorum."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Jamie onu aramaya geldiğinde Mika seradaki çiçekleri sulamayı henüz bitirmişti. Boşalmış metal sulama kabını rafa koydu, geçen hafta ektiği biberiye ve taze soğanları kontrol etti ve montunu bıraktığı yere döndü.

Döner dönmez de doğruca birinin göğsüne tosladı.

İrkilerek bir çığlık attı ve dengesini kaybederek topuklarının üzerinde arkaya doğru yaylandı. Jamie'nin elleri hemen kızın kollarını sararak onu durdurdu ve ani bir çam iğnesi kokusu Mika'nın başını döndürdü. Jamie'nin ellerinin çıplak tenine dokunduğu noktalarda bir sıcaklık filizlendi. Adama gözlerini kırpıştırarak baktı. Jamie onu hızla bıraktı.

"Affedersin." Seranın dar kapı aralığına doğru iki adım geriledi. Güneş arkasında kalıyor, yüzündeki ifadenin seçilmesini güçleştiriyordu. "Ben sadece gitmeye hazır olduğumuzu söylemeye gelmiştim."

"Bekle," dedi Mika aralarındaki mesafeyi tekrar kapatıp adamın gömleğinin yakasını tutarak. Kokusunu içine çekti. "Kesinlikle çam iğnesi. Bir de okyanus mu? Ne o?"

Jamie boğazını temizledi. "Tıraş losyonum galiba?"

"Ama tıraş olmamışsın. Oldun mu? Yani yüzünde hep o kısa,

sert gölge..." Mika birden susup alelacele iki adım geriledi. Bu duyusal zevkleri onu daha önce de tuhaf durumlara sokmuştu, özellikle de bir keresinde trendeyken öncesinde izin istemeyi unutarak yaşlı bir hanımefendinin şalını okşamak için uzandığında ama en fecisi az öncekiydi! Yanakları kızardı ve süklüm püklüm gülümsedi. Gerçekten de küçük düşüşündeki gülünçlüğü görmemek imkânsızdı. "Şey, affedersin. Kendime hayatım boyunca sürekli hatırlatmış olmama rağmen, neyin toplumsal olarak kabul edilebilir neyin edilemez olduğunu unutup duruyorum."

"Benimle tanıştın, değil mi? Pek toplumsal olarak kabul edilebilir davranışlar savunucusu sayılmam."

"Neyse, seni koklamayı bitirdim zaten." Kalbindeki çarpıntının biraz sakinleşmesi için seraya tekrar göz gezdirdi.

Jamie onu izledi. "Saçında bir böcek var."

"Evet, kasti bir şey," dedi Mika dostane bir tavırla. "Çok iyi süsleme yaptıklarını öğrendim."

Jamie'nin gözleri beklenmedik bir kahkahayla ışıldadı. "Ben de tam ondan kurtulmayı düşünüyordum ama madem *kasten* orada..."

"Hayır! Alır mısın oradan, lütfen?"

Jamie, Mika'nın saçındaki uğur böceğini aldı. Eli kulağını sıyırınca Mika hızla geri çekilip saçını kulağının arkasına attı ve adamın az önce kurtardığı uğur böceğiyle ilgileniyormuş gibi yaptı.

Jamie sert bir sesle, "Bizi bekliyorlar," dedikten sonra seradan çıktı.

Mika ağır ağır nefes verdikten sonra adamın peşinden evin ön tarafına, Süpürgesapı'nın yanına çıktı. Ian bugün o arabayla gitmeleri için diretmiş, Rosetta'nın da kendisinin de bir cadının tılsımlı arabasında seyahat etme fırsatını kaçırmak istemediklerini söylemişti. İkisi de çoktan arka koltuğa kurulmuş, ilk kez hız trenine binmiş çocuklar gibi hoplayıp zıplıyorlardı.

Mika sürücü koltuğuna geçerek Ian'dan anahtarları aldı ve

Jamie'nin küçük arabanın yan koltuğuna sığışmasını bekledi. Jamie kemerini bağlarken Mika bu arabaya bir golden retriever, bir sera ve koca bir koi göleti sığdırdığına ama arabanın yine de Jamie Kelly'nin dirseğinin onunkinden yalnızca birkaç santim ötede olduğu zamanki kadar dar gelmemesine hayret etti.

Ah. Hayır, olamaz. Jamie beyaz gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Mika onun kolunun ön kısmını görebiliyordu.

Önkollar onu hep mahvederdi.

İç geçirerek arabayı çalıştırdı ve hâlihazırdaki küçük düşmüşlüğünün üzerine tüy dikecek bir şey yapmadan evden uzaklaşmaya başladı.

Ian arkasından sanki kendisi kendi arabasını bundan daha hızlı kullanıyormuş gibi, "Ohoooo!" diye ciyakladı. (Kullanıyordu. Ken, Mika'ya öyle söylemişti.) "Hız büyüsü ne zaman devreye giriyor?"

"İhtiyacım olduğunda," dedi Mika. "Burada vurgu *ihtiyaç* kelimesinde. Bugün o büyüyü kullanmıyorum."

"Mızıkçı."

"Benim için önemi yok," dedi Rosetta mutlulukla. Emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde döndü ve kollarını açık pencerenin alt kısmına yerleştirerek gözlerini hızla geçtikleri ağaçlara ve arazilere dikti. "Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum!"

Mika dikiz aynasından Rosetta'ya baktı. Ona bu geziden bahsettiklerinde Rosetta sevincini yalnızca kısacık bir an açık etmiş, hemen ardından Terracotta ile Altamira'ya endişeli bakışlar atmıştı, çünkü onların dışarıda kalmasını istemiyordu. İkisi de hemen kitapçıya gitmek istemediklerini söyleyerek teşekkür etmiş ve o günü Ken'in gözcülüğünde denizde yüzerek geçirecekleri için çok heyecanlı olduklarını belirtmişlerdi. (Mika içten içe bunun öğleden sonrayı geçirmek için berbat bir seçim olduğunu düşündü. Tüm evrende, onu kasım ayında Kuzey Denizi'ne ayağını sokmaya ikna edebilecek hiçbir güç yoktu ama Terracotta ile Altamira soğuktan büyük bir keyif alıyor gibiydiler.)

Kendini yeniden huzurlu hisseden Rosetta'nın heyecanı sınır tanımamıştı. Yalnızca doğum günlerinde giydiği kıyafetleri çıkarıp bulmuş, sabah saçını yıkamakta ısrar etmiş ve Ken saçını kurutup düğümlerini çözerken, tarayıp kalın, güzel buklelerinin yüzünü mükemmel bir hâle şeklinde çevreleyeceği bir biçim verirken bir saat boyunca sabırsızca beklemişti. Rosetta'nın bir kitapçıya yapılacak ziyaretin tüm bu çabayı meşru kıldığını düşünmesi Mika'nın kalbini sızlatıyordu ama onun bu kadar mutlu olduğunu görmek de şahaneydi.

Jamie de sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi başını çevirip Rosetta'nın gözlerinin içine baktı ve yalnızca çocuklara sakladığı o ışıl ışıl gülümsemesini takındı. "İyi misin, evlat?"

"İyi olmayı bir milyonla çarp, öyleyim," dedi Rosetta, hâlâ kendinden geçmiş hâlde camdan dışarıyı izlerken.

"Belli ki Mika da her şeyi kontrolü altında tutuyor," dedi Ian. "Yani muhteşem bir başlangıç yaptık." Bir duraksama oldu, ardından değişen ses tonuyla devam etti. "Bir şeyler ters gidecek *olursa*, Mika, nasıl başa çıkmayı öneriyorsun?"

"Derhal oradan ayrılacak ve her ne yaşandıysa bunun bir numara olarak görüleceğine inanacağız."

"Belki de Rosetta'yla ikiniz kılık değiştirerek kimliğinizi gizleyebilirsiniz," diye önerdi Ian.

"Nasıl? Şapka ve bıyıkla mı?"

"Ya da *büyüyle*," dedi Ian manidar bir tonlamayla. "Senin cadı olman sebebiyle hani."

Mika, Jamie'nin bedeninin kasıldığını fark etti. Bunun delilik olduğu fikrine bu kadar bağlıyken onlarla gelmeyi neden kabul ettiğine dair hiçbir fikri yoktu ama Ian'ın kıyamet varsayımlarına karşı ihtiyacı olan son şey daha oraya varmadan Jamie'nin hevesinin kırılmasıydı.

"Ian, hiçbir şey ters gitmeyecek," dedi inatla.

"Hımm," dedi Ian çekimser bir tavırla. "Ama gerekirse kılık değiştirebilirsiniz, değil mi?"

"Ian." Jamie'nin sesi sertti.

"Göz boyama büyülerini duymuştum," dedi Mika, soruyu akademik bir ilgiyle ele alarak. "Bir illüzyon yansıtıyorlar, böylece kendini nasıl isterse öyle gösterebiliyorsun ama oldukça zor büyülerdir bunlar ve ben doğru rünleri bilmiyorum. İzlerimi kapamak *zorunda olsaydım* ve bunu önceden bilseydim muhtemelen daha az karmaşık bir şey seçerdim; mesela içenlerin aklını karıştıracak bir çay."

"Öyle bir şey var mı?"

"Daha önce demlemeyi denemedim hiç ama çözmenin zor olacağını sanmıyorum. Yine de," dedi Mika vurgulayarak, "bugün aşırı tedbirler almamız *gerekmeyecek*."

Ian böylece meselenin peşini bıraktı ve yüzünde hafiften sıkıntılı bir ifadeyle pencereden dışarı baktı. Mika bir an onu yanlış mı değerlendirdi, Ian aslında bu geziyle ilgili gösterdiğinden çok daha fazla mı endişeleniyor diye meraklandı.

Ama sonra güzel bir taşra kilisesinin yanından geçerlerken Ian tekrar şakımaya başladı. "Ee, tatlım? Hayatında özel biri falan var mı?"

Tatlım ifadesi herhangi birine hitaben söylenmiş olabilirdi ama ardından gelen soru, sorunun muhatabının Mika olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Mika gözlerini devirdi. Demek adam endişeli falan değildi.

"*Sizinle* yaşıyorum," dedi. "Bu sözde özel kişiyi tam olarak ne zaman görmemi bekliyorsun?"

Ian zayıf çenesini çizgi filmlerdeki kötü adamlar gibi sıvazlayarak "Demek epey zaman geçti," dedi.

"Neyin üzerinden?"

"Seks yapmanın üzerinden demek istiyor," dedi Rosetta gözlerini camdan ayırmadan.

Jamie boğulur gibi oldu. Ian sanki "Evet, tam olarak bunu kastetmiştim," der gibi omuz silkti.

"Uygunsuz," dedi Mika, Ian'a. Gülmemek için kendini zor tutuyor oluşu o sert ses tonunun etkisini biraz azalttı. "Bu seni

kesinlikle alakadar *etmez*, Ian Kubo-Hawthorn ama ille de öğ. renmen gerekiyorsa birkaç ay oldu."

"Ciddi miydi?"

"Hiçbir zaman ciddi olmaz," dedi Mika. "En son üniversite. deyken ciddi bir ilişkiye girmiştim ve o da büyük, kocaman, *de. vasa* bir hataydı."

Gözünün ucuyla Jamie'nin merakla ona baktığını gördü.

"Seni durduran sırlar mı oldu?" diye sordu Ian.

"Her zaman sırlardır," dedi Mika. Sinyal verdi, sola döndü ve A47'yi gösteren tabelayı izledi. Aniden Hilda Kim geldi aklına; Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti'ne nişanlısından bir yanını saklamakta güçlük çektiğini anlatan tatlı, dışa dönük Hilda. "Cadı olduğumu bilmeyen birine âşık olamam. Çok can yakar bence. O yüzden bir yerde hiçbir zaman uzun süre yaşamam ve oradayken görüştüğüm herhangi biriyle irtibatta kalmam. İnsanlarla yakınlaşırsam onlara gerçeği söylemek isterim. Gerçeği söylersem de muhtemelen onları kaybederim."

"Ondan emin olamazsın," diye itiraz etti Rosetta. "Sen harikasın. Seni tanıyan herhangi birinin sana düşman kesileceğine inanmayı reddediyorum."

Mika'nın kalbi eridi. "Sen bu dünya için fazla safsın, Rosetta."

"Netleştirmek için soruyorum," dedi Jamie her zamanki kabiliyetiyle anı mahvederek. "Diyorsun ki sonradan kaybedebileceğin insanlara bağlanmak istemediğin için herhangi bir yerde birkaç aydan fazla yaşamıyorsun ama bir köpek ve dört balıkla bağ kurmaktan memnunsun, öyle mi?"

"Öncelikle yanlarında asla kendim olamayacağım insanlarla yakınlaşmak istemiyorum," diye hatırlattı Mika. "Burada kilit nokta gizlilik. Gerçeği dile getirmemeyi tercih etsem bile bir yerde fazla uzun kalırsam beni tanımaya başlayan biri farklı olduğumu çakozlayabilir. İkincisi," diye devam etti, "Kirke henüz dört yaşında. Onu uzun bir süre daha kaybetmeyeceğim. Balıklara gelince, onlar koi balığı. Düzgünce bakılırlarsa otuz yıldan

uzun yaşayabilirler. Bir parçasını onlara vererek kalbimi riske attığım söylenemez yani."

"Baksanıza!" Rosetta geniş ve yoğun A47 yolunda yanlarından geçen arabaları ve kamyonları göstererek onları böldü. "Gerçek hayatta hiç bu kadar çok araba görmemiştim!"

Mika bu arayı fırsat bildi. Ian'ın dikiz aynasına yansıyan yüzünden onun romantik maceraları konusunu henüz kapamayacağını görebiliyordu ve dikkatini başka yöne çekmeye kararlıydı. "Lillian'ın bir ailesi falan var mı?" diye sordu, kızlardan haberdar olan başka birileri olup olmadığını merak ederek. "Onlarla tanıştınız mı?"

"Ah." Ian omuz silkerek gözlerini dışarı çevirdi. "Bir keresinde bize kız kardeşiyle ikisini onlardan nefret eden akrabalarının büyüttüğünü söylemişti. İlk fırsatta onları terk etmiş ve bir daha geri dönmemiş. O yüzden hayır, hiçbiriyle tanışmadık. Ama aklında bulunsun," diye devam etti, "bu *onun* kendi açısından anlattığı, ki şimdiye kadar fark etmiş olacağın gibi, Lillian pek öyle açık sözlü biri değildir."

"Bize düpedüz *yalan söylediğini* düşünmüyorum," diye itiraz etti Jamie.

"Bilgi saklamak da en az yalan söylemek kadar kötüdür," diye karşılık verdi Ian aksi bir tavırla. "Ayrıca bana o bakışı atmana gerek yok, James. Ben ne zaman ağzımı açsam kendini onu korumak zorunda hissettiğini biliyorum ama doğru olmayan hiçbir şey söylemiyorum ben."

Mika, Jamie'ye şüpheci bir bakış attı. "Neden kendini onu korumak zorunda hissediyorsun?"

Jamie arka koltuktaki Ian'a kaşlarını çatarak bakabilmek için başını çevirdi, istemediği bir şeyi açıklamak zorunda kalacağı için huzursuz olduğu belliydi. Sonra kısa keserek, "On altı yaşından evden ayrıldım. Lillian beni yanına aldı."

"Yani kütüphanede çalışmaya başlamadan *önce de* Nowhere Malikânesi'nde mi yaşıyordun? Evden ayrıldığında daha çocuk muydun?"

"Belfast'ten Liverpool'a giden gemiye binmiş, sonra da Liverpool'dan herhangi bir yere giden ilk trene atlamış," dedi Ian. "Bu sidikli velet hepsini tek başına yapmış. Evden uzaklaştığı sürece nereye gittiği umurunda değilmiş. İlk tren de Norwich treni çıkmasın mı? Bu tarafta inmiş, istasyonun dışında da Lillian'a toslamış, o da oğlana şöyle bir baktıktan sonra yanına katıp eve getirdi."

"Lucie, Ken ve Ian'ın üzerime titremekten müthiş keyif aldığı yere," dedi Jamie belli belirsiz bir tebessümle.

"Üzerine titrenmesine ihtiyacı vardı," diye diretti Ian.

"Şimdi kaç yaşındasın?" diye sordu Mika.

"Otuz altı."

Yirmi yıl. Nowhere Malikânesi hayatının büyük kısmında ona ev olmuştu. Oraya bu kadar bağlı olmasına şaşmamalıydı.

Ian torununa düşkün bir büyükbaba gibi gururla, "Sahilin biraz yukarısında kalan okulu bitirmesini sağladık," diye devam etti. "Sonra da onu birkaç yıllığına Cambridge'e gönderdik. Mezun olduktan sonra üniversitede ders vermek için orada kaldı, sonra da bir yıllığına ders vermek için Amsterdam'a gitti. Lillian, Rosetta'yla birlikte çıkagelince temelli olarak Nowhere Malikânesi'ne döndü."

"Hayatımın hiç de ilginç olmayan belgeselini anlatmayı bitirdin mi?" diye sordu Jamie sinirle.

"Şimdilik," diye cıvıldadı Ian.

Mika, Jamie'nin çocukluk evinden böyle dramatik bir şekilde ayrılmasının nedenini deli gibi merak ediyordu ama sorarsa işlerin iyi gitmeyeceğinden emindi. Onun yerine, "Peki ya siz, geri kalanlar?" diye sordu.

"Lucie daha önce de dediğimiz gibi evin kâhyası," dedi Ian. "Eskiden evde kalmıyordu. Hikâyenin tamamını ona sormalısın ama uzun lafın kısası, şiddet uygulayan bir kocası vardı. Lucie onu terk edince Lillian'a geldi, Lillian da onun evde kalması için ısrar etti."

Mika'nın zihnindeki Nowhere Malikânesi algısı değişiyordu.

Bu yeni Nowhere Malikânesi, ilkinden daha karmaşıktı. Kırık parçaların bir araya gelmesiyle harika bir bütün oluşturmuş bir yerdi.

Lillian'ın kendisine gelince, eh, Mika'nın onunla epey bir derdi vardı ve Ian'ın hikâyeleri Mika'nın tahminini destekler gibiydi.

"Peki ya sen ve Ken?" diye sordu Mika, Ian'a.

"Bizimki o kadar da heyecanlı bir hikâye değil, korkarım," dedi Ian. "Ken bahçe işlerini bir tür sanata dönüştürdüğü için geldik Nowhere Malikânesi'ne."

Mika gözlerini kısarak aynadan onu izledi. "O kadar mı yani?" diye kışkırttı. "Durumun seninle ve bir bakışta birinin cadı olduğunu anlayabilmenle ilgisi yok muydu?"

Göz göze geldiler. Ian'ın gözleri ışıldadı. Fazlasıyla masumane bir tavırla omuz silkti.

Mika şimdilik işin ucunu bıraktı. Onun yerine diplomatik davranarak, "Görünüşe bakılırsa Lillian bir sürü insanı sıkıntıdan kurtarmış," dedi.

"Lillian sahipsizleri sever," dedi Rosetta.

Of. Mika, yanında oturan Jamie'nin kaskatı kesildiğini fark etti. Ian bile sessizleşmişti.

Rosetta bakışlarını onların üzerinde gezdirdi. Yanakları suçluluk duygusuyla kızardı ama görüşünde ısrar etti. "Terracotta ve Altamira'yla bu konuyu konuştuk," dedi. "Lillian'ın bize çok şey verdiğini ve bize karşı her zaman kibar olduğunu biliyorum ama bazen bizi gerçek insanlar gibi değil de barınaktan aldığı sahipsiz köpek yavruları gibi gördüğü hissine kapılıyorum. Herhangi birimizle, bizi yanına almaya çalışırkenki maksadı her neyse onun kadar ilgilenseydi daha çok etrafta olurdu. *Mika* bize bir haftada Lillian'ın onu tanıdığımızdan beri öğrettiğinden daha fazla şey öğretti."

"Böyle hissetmeniz normal," dedi Jamie alçak sesle. "O da kendince sizi önemsiyor ama onun yöntemi..."

"Bize göre değil," diye tamamladı Ian onun yerine, ki Mika'nın ondan bekleyeceğinden çok daha kibar bir ifadeydi.

"Şunu açıkça ifade edelim: Lillian bir sürü iyilik yapıyor ve bir sürü iyilik yapmanın verdiği o hissi seviyor ama aynı zamanda da gerçek işlerin hiçbiri için kesinlikle ortalıkta olmuyor."

Mika göz ucuyla baktığında Jamie'nin çenesinin kasıldığını gördü, belli ki bir çatışma içindeydi ama Ian'a karşı çıkmadı.

"İnsanlar hakkında çok şey biliyormuşum gibi davranacak değilim," dedi Mika, gözlerini önünde uzanan yola sabitleyerek. "Ama yıllar içinde fark ettim ki bazı insanlar naziktir, bazı insanlarsa iyi yüreklidir. Lillian iyi yürekliden ziyade nazik birine benziyor. Anlatabiliyor muyum? Nezaket iyi terbiyeyle ilgilidir; durup birine yol tarif etmek, süpermarketteki işi başından aşkın kasiyere gülümsemek. Bunların hepsi iyi şeylerdir ama derinlerde olan şeyle bir alakası yoktur. Nezaket başka insanlar bakarken yaptığımız şeylerle ilgilidir. İyi yüreklilikse daha derinlerde yatar. İyi yüreklilik, kimse bakmıyorken yaptıklarımızla ilgilidir."

"Biliyor musun, hayatım," dedi Ian fazlasıyla çarpılmış bir ifadeyle, "bence haklısın."

Mika, Jamie'ye bir bakış attı. "Mesela *sen* nazik değilsin."

Jamie kahkahaya benzer bir ses çıkardı. "Sağ ol mu demeliyim?"

"Ken ise hem nazik *hem de* iyi yürekli."

Rosetta ve Ian bu çıkarımı başlarını coşkuyla sallayarak onayladı. "Doğru," dedi Ian. "Adamın hiç kusuru yok! Bir tane bile! Tabii benim delişmen komplolarıma iştirak etmeyi reddetmesi dışında."

"O bir kusur değil," dedi Jamie düz bir sesle. "Omurgalı olmak denir ona ve sana göre çok daha sağduyulu olmak."

Mika güldü. "Gördünüz mü? Hiç de nazik değil."

Rosetta birden mum gibi dikilerek, "Şunu gördünüz mü?" diye araya girdi. "Ardımızda kalan tabelayı? Yaklaştık!"

Şehrin eteklerine yaklaşırken Mika sessizleşti, gözleri navigasyon aletinin ekranında titreşen haritadaydı. Norwich on yılda epey değişmişti, şimdiden görebiliyordu bunu ama yine de o tanıdık puslu çayırları, cam duvarları ve beraberinde getireceği

tüm hatıralarla, Doğu Anglia Üniversitesi'nden uzak kalmak istiyordu.

Neyse ki şehre ters taraftan giriş yapmış, iki yanında ağaçlar, barlar ve eksi moda sıra evlerin dizili olduğu birbirini kesen caddeler arasında mekik dokurken üniversiteyi hiç görmemişlerdi. Rosetta da sessizleşmişti, devasa bir katedrale bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Mika, Norwich Kalesi'nin altına –ya da en azından mekâna bir kale zindanı havası verecek kadar yakın bir yere– inşa edilmiş gibi duran çok katlı bir otoparkta yer buldu ve hep birlikte yürüyerek parlak, buz gibi güneş ışığına çıktılar.

Şehir onları, dostane ve biraz da göz korkutucu bir kucaklamaya benzer bir hisle sarıp sarmaladı anında. Yakınlardaki bir dükkânda dar, arnavutkaldırımlı sokağa yayılacak kadar yüksek sesle Noel müzikleri çalmaya başlamıştı biri. İnsanlar bir o yana bir bu yana yürüyerek geçip gidiyor, telefonlarına bakıyor ve yanlarındaki insanlara hararetle bir şeyler anlatıyorlardı. Güvercinler gelip geçenlere doğru pike yapıyor, sandviç ya da çörek parçalarını kapmak için insanların bacaklarının arasına atılıyordu.

Şehrin, kalenin göğe doğru uzandığı, arnavutkaldırımlı sokaklar ve eski moda dükkân vitrinleriyle dolu bu kısmında zaman durmuş gibiydi sanki. Mika'nın bulunduğu pek çok şehirden çok daha rahattı ama o yine de şaşkına dönüp dönmediğinden emin olmak için Rosetta'ya baktı.

Rosetta, Jamie'ye yanaştı ve soğuktan sığınacağı bir yer arayan yavru bir kuş gibi onun gölgesini takip etti. Çekingen ve biraz da tereddütlü bir hâli vardı ama gözleri heyecanla parlıyor, gördükleri her şeyi âdeta içiyordu. Jamie olayı büyütmek yerine kızın kendi hızında onu takip etmesine izin vererek, her zamanki gibi mutlaka paylaşmazsa öleceği fikirlerle dolu olan Ian'la sohbet etmeye devam etti.

"Annem cadıydı," dedi Ian birdenbire.

Mika gözlerini kırpıştırdı çünkü her ne kadar birdenbire or-

taya çıkmış olsa da çok şaşırmadığını fark etti. "Bu pek çok şeyi açıklıyor," diye karşılık verdi. "Lillian sana bu kadar az şey söylemişken senin bizim hakkımızda ne kadar çok şey bildiğin düşünülünce... Üstelik büyüyü de görebiliyorsun."

"Herkes göremiyor mu?"

"*Tılsımları* herkes görebilir," dedi Mika. "Ya da daha doğrusu tılsımın sonucunu. Ama ben *büyüden* bahsediyorum, cadıların görebildiği ve kullanabildiği altın tozundan. Sen onu kullanamıyorsun ama görebiliyorsun. Videolarımı izleyerek cadı olduğumu böyle anladın. Kızlar ve ben bazen bu yüzden ışıl ışıl görünüyoruz."

"Annem ışıldardı," dedi Ian usulca gülümseyerek. "Gücüyle çok gurur duyar, ondan çok keyif alırdı. O gücün bir armağan olduğunu düşünürdü ve benimle paylaştığında daha da büyük bir armağan gibi gelmişti ona."

Mika birden şefkatle dolarak onu yanağından öptü. "Senin kocaman, muhteşem bir kalbin var, Ian Kubo-Hawthorn."

"İhtiyar bir adamın kızarmasına neden oluyorsun, Mika Moon."

"Mika'ya söylemene sevindim," dedi Rosetta. "Altamira her an ağzından kaçırabilirdi."

"Ona söylemenin zamanının geldiğini düşündüm," dedi Ian kibirle. "Ne de olsa o da bizden biri artık."

"Öyle miyim?"

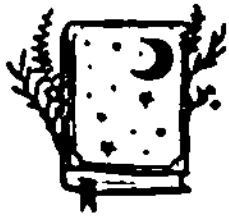
"İki haftalık deneme süreni birkaç gün erken bitirmek yönünde yönetimsel bir karar alıyorum." Ian kaşlarını kaldırarak Jamie'ye baktı, adamın itiraz etmesini bekler gibiydi. Jamie sadece gözlerini devirdi ama Mika'yı şaşırtarak bir şey söylemedi. Ian gülümseyerek, "Bu konuyu akşam, Ken ve Lucie de bizimleyken tekrar konuşuruz," diye devam etti. "Konuşulacak çok şey var. O zamana kadar şu kadarını bil ki *herhangi birine* annemden bahsetmem."

Jamie ifadesiz bir sesle, "Ian'ın birini kutsal güven çemberine dahil etme biçimidir bu," dedi. "Bana da aynısını yapmıştı. Tabii

benim için çok daha şok edici olmuştu çünkü o sıralar cadıların varlığından bile haberdar değildim."

Mika'nın boğazı düğüm düğüm oldu. Daha önce hiç bu kadar iyi karşılandığı ve gruba dahil edildiği, kendini bir şeyin *parçası* gibi hissettiği olmamıştı ve bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğu korkusundan kurtulamıyordu. Sanki onlar da her an, yetişkinliğinde hayatına girip çıkan tüm insanlar gibi onun bir konuda *fazla* olduğuna ya da başka bir konuda *yetersiz* olduğuna karar verecek ve bu sıcak karşılamalarını geri çekeceklerdi.

Ama o korkuyu ve şüpheyi bastırdı ve yalnızca mutluluğunu gösterdi. Bir kolunu Rosetta'nın omzuna atarak ışıldayan gözlerle diğer iki adama baktı. "Kutlamak için bir pasta alacak mıyım?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

Mika bir elinde telefonunu tutarken diğer eliyle sol tarafı işaret ederek, "Bence bu taraftan gitmemiz gerek," dedi. Keskin kış güneşinin yansıması nedeniyle ekrana doğru düzgün bakmak neredeyse imkânsızdı. "Haritaya göre dük–"

"Gördüm!" dedi Ian. "Ah ya, ne kadar da *şirin*."

Kitapçı gerçekten de çok şirindi. Vitrini canlı ve rengârenkti, belli ki çocuklar düşünülerek dekore edilmişti ve içerideki beyaz duvarların tamamında tek boynuzlu atlar, deniz canavarları ve peri çizimleri vardı. Aylardan kasımdı ve hafta içi öğleden sonraydı, dolayısıyla etraftaki okullar henüz yeni yeni son zillerini çalıyorlardı ve dükkân nispeten sessizdi.

İçerisi sevimli ve davetkârdı. Mika'nın hafif bir limonlu anti bakteriyel sprey kokusu aldığı (nihayetinde çocuklar tam bir mikrop yuvasıydı) dükkân oldukça temizdi ama hoş bir dağınıklığı da vardı. Her taraf kitap ve minder doluydu, sarsak yığınlar hâlinde istiflenmiş ve karman çorman bırakılmışlardı; üstelik birisi de halının üzerine bir kutu pastel boya bırakmıştı. Jamie sanki az önce en korkunç kâbuslarındaki kaotik görüntünün içine adım atmış gibi hafifçe irkildi ama Mika dükkânın zaten dağınık olacak şekilde tasarlandığını düşündü. Böylece gelen çocuklar

mükemmel bir düzen içindeki raflardan ve dokunulması yasak el değmemiş kitaplardan korkmayacaktı.

Orta yaşlı bir kadın kasanın arkasından onlara tatlılıkla gülümsedi. Bir sohbete mutlaka havanın durumundan bahsederek başlamaya yönelik o eski ve kutsal İngiliz yasasına uyarak, "Ne güzel bir gün, değil mi?" dedi.

Ian onunla biraz muhabbet ettikten sonra neredeyse tamamı romantik romanlardan oluşan yetişkinlere yönelik kitaplarla dolu bir rafa yöneldi ("Harika!" dedi Ian mutlulukla) ve Rosetta'nın Jamie'nin yanından ayrılıp son zamanlarda tutulduğu gizem kitaplarının parlak renkli sırtlarına doğru koşması da beş saniye kadar sürdü.

Huzurlu bir yarım saat bu şekilde geçti. Mika küçük dükkânın farklı bölümlerinde dolaşarak bir yandan daha küçük kızların seveceği kitaplar ararken bir yandan da Rosetta'nın etrafına toplanmış olan hınzır altın tozundan gözlerini ayırmadı.

Bir süre sonra Jamie, kaşlarının arasında bir çizgiyle yanına geldi. "Birkaç dakikalığına dışarı çıksam Rosetta'ya göz kulak olursun değil mi? Hemen şu köşede olacağım."

Mika, adamın sinirli olduğunu görebiliyordu. Jamie ona güvenmiyordu (*henüz*, diye umdu Mika) ama her nereye gitmeyi planlıyorsa önemli olmalıydı yoksa Mika, adamın onu Rosetta'yla rüyasında bile yalnız bırakmayacağından emindi. Ian da orada olmasa muhtemelen gitmezdi de.

"Git sen," dedi neşeyle. "Biz hallederiz."

Jamie bir süre daha tereddütte kaldı, gözleri Rosetta'nın arkasına dökülen siyah buklelerindeydi. Ardından başını ciddiyetle sallayarak çıkıp gitti.

Mika yeniden genç arkadaşına verdi dikkatini ve bir elini sallayarak bilhassa coşkulu görünen bir altın tozu bulutunu dağıttı. Büyü iyi niyetliydi ama kullanılmayı çok istiyordu ve büyü denen şeyin, cadılar mesajı almazsa kontrolü kendi eline almak gibi can sıkıcı bir alışkanlığı vardı.

Ian şaşkınlıkla yanlarına yaklaşırken Rosetta ile Mika gizem kitaplarına dalmışlardı. "Yakışıklı refakatçımız nerede?"

"Birkaç dakikalığına dışarı çıkması gerektiğini söyledi," diye yanıtladı Mika.

"Öyle mi?" Ian afallamış gibiydi ve biraz da meraklanmıştı. "Belki de barda çalışan şu arkadaşına bir selam vermeye gitmiştir. Stephen mıydı? Sam mi? S ile başlayan bir şeydi. Ama hayır, Stephan mı Sam mi kimse artık, perşembeleri çalışmıyor, eminim. Hımm..."

Bir süre bu minvalde devam ederek ona kesinlikle kulak asmayan seyircilerin karşısında Jamie'nin nerede olduğuna dair gizemi çözmeye çalıştı. Sonra birden değişen ruh hâliyle kıkırdadı.

"Çok ilginç," Sesinden nüktedanlık taşıyordu. "Yakışıklı birinden bahsettim ve sen hiç düşünmeden Jamie'den bahsettiğime kanaat getirdin."

Mika ona buz gibi bir ifadeyle baktı, yanaklarının kızarması onu fena hâlde huzursuz etmişti. "Hepimiz onun nasıl göründüğünü biliyoruz, yani çok mühim bir şey olmuş gibi davranmamıza gerek yok."

Ian kaşlarını kaldırarak, "Birileri zevk-*li*," dedi kıkırdayan Rosetta'ya.

Mika kalkıp uzaklaştı ama yalnızca çizgi romanların oradaki armut koltukta oturan ve bir kitabın kapağını inceleyen iki oğlanın yanına kadar gidebildi, iki oğlan da Rosetta yaşlarındaydı ve okul armalı lacivert üniformalar vardı üstlerinde.

"Rosetta?" diye seslendi. "Şu, senin bu hafta okuduğun çizgi romanın devamı değil mi?"

Çocuklardan biri başını kaldırıp baktı. "Şimdiden bitirdin mi?" diye sordu Rosetta'ya. "Biz henüz okumadık, o yüzden *spoiler* verme ama sonu herkesin dediği kadar iyi mi?"

Rosetta'nın gözleri dehşet bir panikle irileşti ve Ian onu usulca çocuklara doğru itti. "Şey, evet," dedi Rosetta mırıldanır gibi. "Cidden güzel. Devamı hemen elinin altında olsun da ilkini bitirir bitirmez okumaya başlasın istiyor insan."

"Kaptan Kaos'un Kader Mızrağı'nı ele geçirip geçirmediğini öğrenmek istiyorum sadece," dedi diğer oğlan. "Geçirdi mi?"

"Zaf! Spoiler!"

Zaf arkadaşına suratını asarak Rosetta'ya elini salladı. "Sessiz söyle de Billy duymasın."

"Zaf!"

Rosetta şimdi gülümsüyordu ve "Kendin okumalısın. Gerçekten buna değecek," derken sesi daha yüksek ve berraktı.

İşte bu kadardı. Rosetta az sonra iki oğlanla birlikte armut koltuklara çökmüş hararetle Juniper Joy denen birinin (ki her nasılsa Mika Moon'dan bile daha şık bir isimdi) On Beş Taç Turnuvası'nı kazanmayı hak edip etmediğini tartışıyordu.

"Biriyle çok aşırı, saçma derecede gurur duymak böyle bir şey mi?" dedi Mika, Ian'a sesini alçaltarak.

Ian şefkatle kızın koluna vurdu. "Sahiden öyle, canım. Gidip Jamie'yi bulmalısın. Bunu görmek isteyecektir."

"Mesaj atsan olmaz mı?"

Ian gamsızca, "Mesajlarını hiç okumaz," dedi ama Mika'ya düpedüz yalan söylüyormuş gibi geldi.

"Tamam ama biri gidip onu bulacaksa bu kişi sen olmalısın, öyle değil mi? *Ben*, biliyorsun ki, *büyü* için tetikte olmalıyım."

"Ben ihtiyar bir adamım, Mika!" diye sızlandı Ian. "Şehirde aylak aylak dolaşamam!"

Mika ofladı ama yumuşamıştı. Rosetta'ya bir kez daha bakarak etrafında toplanan güç ışıltısının tamamen kontrol altında olduğundan bir kez daha emin olmak istedi ve ardından kendini kitapçının kapısından dışarı attı.

Elbette dar ve kıvrımlı arnavutkaldırımlı sokağa çıkıp da köşeyi döner dönmez olduğu yerde kalakaldı, zira Jamie'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Tam sağa dönüp kitapçıya geri dönmek üzereydi ki eski, dar, iki katlı tuğladan bir ofis binasının kapısı açıldı ve Jamie kaşları çatılmış hâlde dışarı çıktı. Kapıyı müthiş bir hiddetle çarptı.

Yüzündeki öfkeli ifade Mika'yı görünce de dağılmadı. "Ne işin var senin burada?"

Mika, adamın arkasındaki kapının üzerindeki tabelaya baktı. AVUKATLIK HİZMETLERİ ifadesi çarptı gözüne. "Edward'la mı görüştün?"

"Ne?" Jamie ona sanki sorusu çok beklenmedikmiş gibi tuhaf bir bakış attı. Sonra arkasına bakıp iç geçirdi. "Ha! Hayır. Edward Londra'da çalışıyor."

Demek farklı bir avukatla görüşmüştü. Mika müthiş meraklanmıştı ama içinden bir ses onu dürtüp duruyor, birine neden bir avukatla görüştüğünü sormanın görgü kuralları çerçevesinde değerlendirilmeyeceğini hatırlatıyordu.

Rosetta'nın durumunu anlatmak için ağzını açtı ama dudaklarından bambaşka bir şey döküldü:

"Suç işledin, değil mi?"

Jamie olduğu yerde kalakaldı.

"Ah, Tanrım!" diye devam etti Mika kendini bir türlü durduramayarak. "Cinayet mi? Kesin cinayet, değil mi?"

"Terracotta'yla çok zaman geçiriyorsun," dedi Jamie sert bir sesle. "Cinayet, her sorunun cevabı *değildir*."

Yanakları birden kıpkırmızı kesilirken Mika birden kahkahalara boğuldu. "Tanrım, çok gülüncüm."

Mika, hayatı boyunca Primrose'un *oldukça çarpık fikirler* dediği şeye yatkın olmuştu. Bu bir iltifat olarak söylenmemişti. Mika da artık Primrose'un gerçekten bazı şeylerde haklı olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Adamın birini bir avukatın ofisinden çıkarken gören sıradan bir insan kesin *parayla ilgili bir şeyler olmalı* diye düşünürdü, çok daha saçma olan *kesin bir cinayet işlendi* ve *polis her an kapıyı çalabilir* düşüncesine kapılmazdı.

Jamie'nin yüzü ifadesizdi ama, "Gerçekten de çok gülünçsün," derken gözlerinde gülümsemeye benzer bir şeyler titreşiyordu.

"O zaman," dedi Mika uysalca, "şu noktada sana neden bir avukatla görüştüğünü sormam *gerekiyormuş* gibi hissediyorum."

Jamie yılgın bir bakış attı ama, "Babamın vasiyetiyle ilgili bir sorum vardı," dedi.

"Ah." Mika kendini çok kötü hissetti. "Çok üzgünüm. Babanın öldüğünü bilmiyordum."

"Endişelenme. Öldüğünde on iki yaşındaydım."

Mika'nın kafası daha da karışmıştı şimdi ama bu işe burnunu sokmaya *gerçekten* hakkı yoktu. "Ben annemi de babamı da tanımadım," dedi onun yerine ve dudaklarından bu kez doğru sözcüklerin döküldüğünü fark edince rahatladı. "Ama sen zaten cadılık olayından bunu biliyorsun."

"Herhalde Primrose senin için bir ebeveyne en yakın kişiydi."

Mika kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Sana nasıl büyüdüğümü anlattım. Primrose bana neredeyse hiç ebeveynlik yapmadı."

"Ama senin için önemli biri, öyle değil mi? O ve Cemiyet'teki diğer cadılar? Durumlar gerektirirse onlara sadakat gösterirsin?"

"Elbette," dedi Mika. "Birbirimize güvenemeyeceksek kime güvenebiliriz ki?" Başını bir yana eğerek adamı inceledi. "Aslında onlara kızlardan bahsedip bahsetmeyeceğimi mi sormaya çalışıyorsun?"

"Gizlemeyi pek beceremedim," diye itiraf etti Jamie.

"Hem de hiç." Mika gülümsedi. "Hayır, onlara söylemeyeceğim. Öyle bir şey yaparsam müdahaleci, Primrose'umsu bir şey olurum ve ikisi de olmak istemem. Hem zaten Primrose'un öğrenmesi durumunda, Lillian'ı çocukları ayırmaya ikna etme şansı olmasa bile diğer cadılardan herhangi birine söylemenin bir faydası olacağını düşünmüyorum." Bir süre düşündü. "Galiba Lillian baharda korumaları yenilemek için Güney Amerika'dan dönmeyi reddederse onlara söylemek isteyebilirim. Üç genç cadıyı koruma kalkanları olmayan bir yerde bir arada büyütmek çok riskli olur."

"*Sen* büyüyü yapamaz mısın?" Birden biraz ötedeki bir şey dikkatini çekmiş gibi başka tarafa baktı. "Yani baharda hâlâ Nowhere Malikânesi'nde olursan."

"Hayır, Lillian'ın korumaları inanılmaz güçlü. Benimle birlikte büyüyü yapacak birkaç cadıya daha ihtiyacım olur. Ama kızlar bana Lillian'ın hep tam zamanında ya da vakit yaklaşmışken döndüğünü söyledi o yüzden sorun olmayacaktır." Mika, dudaklarının sorumsuz bir tebessümle yukarı kıvrıldığını fark etti. "Baharda hâlâ Nowhere Malikânesi'nde olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Jamie'nin kulaklarının ucu belli belirsiz kızardı. "Öyle bir şey demedim." Aniden arkasını döndü, bir elini yumruk yapıp açıyordu. "Gitmemiz gerek."

"Şanslıysak Rosetta ve yeni arkadaşlarını görebiliriz."

"Ha, şu konu," dedi Jamie sesini sertleştirerek. "Bir hatırlatsana, onu neden yalnız bıraktın?"

"Hemen tersle zaten," dedi Mika. Sesine Jamie'yi sinir edeceğini umduğu neşeli ve tatlı bir tını katmıştı. "Yalnız *değil* ve ben de sadece beş dakikalığına ayrıldım."

"Pardon." Jamie bir elini koyu kumral saçlarının üzerinden geçirdi. "Sen bıraktığında iyi miydi?"

"İki fanatikle birlikte bir çizgi romana dalmıştı. Çocuklar onunla konuşmaya başladıklarında biraz gerildi ama ben çıkarken Ian'la benim varlığımızı bile unutmuş gibiydi."

Jamie'nin fırtına grisi gözleri yumuşayıp ısındı. Sonra, dolambaçlı sokakta birlikte yürürlerken Jamie dalgınlıkla kendini, onunla soldan esen buz gibi rüzgârın arasına siper etti.

O noktadan sonra adama ters gitmek imkânsızdı.

Tabii kitapçıya geri dönüp de Ian'la Rosetta'yı dışarıda, ellerinde bir yığın yırtık kitap ve yüzlerinde süklüm püklüm bir ifadeyle beklerken bulduklarında ahlaki bir tavır sergilemeye çalışmak da *biraz* zor olmuştu.

"Küçük bir tufan kopmuş ya da kopmamış olabilir," diye bilgi verdi Ian. "Ama endişeye gerek yok, geçti gitti ve kısmen ikna edici açıklamalar yapıldı. Yine de pek okunacak durumda olmayan altı kitap edinmek durumunda kaldık zira yırtılmış kitapları satın alırsak kibarlık etmiş oluruz gibi geldi."

Rosetta, "Billy, umarım Kaptan Kaos Kader Mızrağı'nı geri almamıştır, deyince biraz gözüm kararmış olabilir," diye açıkladı.

Jamie itinayla sakin tuttuğu sesiyle, "Billy tufandan kurtuldu mu?" diye sorarken Mika ona bakmaya cesaret edemedi.

"Farkına bile varmadı!" dedi Rosetta. "*Minicik* bir tufandı."

Jamie onu inceledi. "Eğlendin mi?"

Rosetta, "Hem de *çok*," derken yüzündeki o süklüm püklüm, endişeli ifade yerini koca bir gülümsemeye bıraktı.

Jamie omuz silkti. "O zaman bu tufan makul bir bedel gibi görünüyor."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Günler akıp geçerken Nowhere Malikânesi'nde yaşam pürüzsüz bir ritme oturmuştu. Tahmin edilebilir olduğu mânâsına gelmiyordu bu çünkü kesinlikle tahmin edilemezdi; genç cadılara bir şeyler öğretmek beklenmedik olaylar demekti sonuçta. Mika kendini bir gün kızlarla iksir demlerken buluyor, derken bir sonraki gün ise kazanın *içinden* Altamira'yı çıkarmak zorunda kalıyordu. Terracotta'nın ne zaman ortaya çıkacağı ve ortaya çıkarsa ne zaman her zamankinden daha kavgacı olacağı hiç belli olmuyordu. Tıpkı Mika'nın ilk gün herkesi uyardığı gibi onun Nowhere Malikânesi'ndeki varlığı, bölgeye *daha da* çok büyü çekmiş, bu da onun alışkın olmadığı kadar dikkatli olmasını gerektirmişti.

Ama genel anlamda hane halkının gündelik yaşamlarının bir düzeni vardı ve Mika'yı çok şaşırtsa da o düzende ona da yer vardı. Kendini birden Çayı Demleyen Kişi olarak buldu, zira en güzel çayları yaptığı evrensel olarak kabul gören bir gerçekti ("Elbette öyle," diyordu kendisi de pek de mütevazı olmayan bir tavırla) ve yine aynı hızla Ken'in bahçede yardım almaktan en çok hoşlandığı kişiye dönüşmüştü ("Cadı olmanın da bazı faydaları var tabii," diyordu biraz daha mütevazı bir tavırla). Kızla-

ra ders vermiyorsa ya da Ken'le birlikte bahçe işleriyle uğraşmıyorsa şüpheli arıcılık tutkusu konusunda Ian'a yardımcı olmak için kulübeye gidiyor, Kirke'yi denize götürüyor, Altamira'ya koileri nasıl besleyeceğini gösteriyor, Lucie'nin evdeki bozuk öteberiyi tamir etmesine yardımcı oluyor ve şekerleme yapmaya da haddinden fazla zaman ayırıyordu.

Oyun geceleri, TV karşısında tembellik yapılan öğle sonraları, bahçede gelişigüzel futbol maçları ve ağaç evle Ian'ın arı kovanı kalaslarının (güya korsan gemisi oluyorlardı) dahil olduğu gösterişli maceralar da vardı. Büyü yapmmakla, iksir yapmmakla, Mika'nın kızlara kendi büyü defterlerini hazırlayıp süslemeleri için yardım etmesiyle geçen koca bir öğleden sonra... Bazen herkes başka yönlere dağılırdı; Rosetta, Jamie'nin bilgisayarını kullanmak için kütüphaneye gider ve en sevdiği hayran gruplarından birinde gözetimli olarak zaman geçirir, Terracotta mutfağa giderek Ian'la birlikte balkabaklı turta yapar, Altamira'ysa Lucie ve Lucie'nin bilgisayarıyla birlikte kanepeye çöküp sanal bir kodlama dersine katılırdı. Bazen de bütün ev bir araya toplanırdı, mesela o sabah herkes yapması gereken işi bırakıp sahile inmişti çünkü Terracotta bir şekilde Ken, Lucie ve Jamie'yi ikna etmiş, yalvarmış ve her birinin omzunda birer çocukla yarışmayı kabul etmeleri için gözdağı vermişti. Terracotta'nın bu oyun için fazla zayıf bulduğu omuzları sayesinde yarıştan yırtan Mika ve Ian kum tepeciklerinin üzerinden onları izlemiş ve gülmekten gözyaşlarına boğulmuşlardı.

Yani oldukça hassas bir ritimdi ama sadece o kadar da değildi. Mika'nın daha önce hiç tatmadığını fark etmeye başladığı türden bir *huzur* vardı. Bunca yıl, bu kadar büyük bir parçasını saklamanın, kendini yeniden şekillendirerek daha kabul edilebilir birine dönüştürme çabasının ne kadar tüketici ve üzücü olduğunu fark etmemişti. Onsuz yaşamanın nasıl bir şey olduğunu keşfedene kadar maskesinin ne kadar ağır olduğunu fark etmemişti.

Nowhere Malikânesi'nde olmak kendini son derece gerçek

bir tehlikenin kucağına atmak demekti ama o zaman neden kendini daha önce hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu?

Aralık ayının ilk gecesi bir meteor yağmuru vardı. Mika da fırsatı kaçırmadı ve gökyüzünden düşen yıldız tozlarını yakalayabilmek için geç saatlere kadar uyanık kaldı. Bu değerli, ışıldayan parçalar onun Olmazsa Olmazlar'ından biriydi ve küçük şişesi boşalmak üzereydi.

Kirke esneyerek Mika'nın yatağından atladı ve ona yanaştı. Balkonun açık kapısının önünde durdu, soğuğa çıkmak gibi bir niyeti yoktu.

"Yıldız tozlarıyla lavanta, polen *ve* ay ışığını birbirine katarsam neler olabilir diye düşünüyorum," dedi Mika ona. Kirke uykulu bir soluk verdi. "Biliyorum, biliyorum. Yıldızlarla ay ışığını aynı iksire koymanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsun. Birlikte fazla güçlü olacaklarını ya da ikisi de topraktan gelmediği için tahmin edilemez reaksiyonlar verebileceğini düşünüyorsun." Düşünceli düşünceli dilini şaklatarak yanından geçen ışıltılı bir parçayı yakaladı. "Ama ya onları birbirine kararsam ve *olağanüstü* bir şey olursa?"

Kirke ofladı, soğuk ve ıslak burnunu Mika'nın boynuna sürttü ve tekrar yataktaki sıcak, rahat yerine döndü.

"Haklısın," dedi Mika. "Kötü bir fikir. Senin benim üzerimde iyi bir etkin var, Kirke."

Bir fikrin boşa gidişi her zaman canını sıkardı ama Mika artık her daim yeni fikirler çıkacağını öğrenmişti.

Tavan arasının balkonunun altında boğuk bir acı inleyişi duyduğunda şişesinin üçte ikisini doldurmuştu. Kirke'nin kulakları dikildi.

Bu inleyişin kaynağı elbette belliydi. Muhtemelen Jamie herhangi birinin onu duyacağını düşünmemişti ama Mika balkondaydı ve Jamie'nin de penceresi aralık olmalıydı.

Mika saate göz attı. İkiyi yirmi geçiyordu. Jamie'nin çok az

uyuduğunu fark etmişti ama bu saat onun için bile geçti. Neden hâlâ ayaktaydı?

"Bekle," dedi Mika, Kirke'ye. Kirke belli ki sıcak, rahat ve uykuluydu, zira bir cevap vermeye tenezzül etmedi.

Mika aletlerini dikkatle bırakarak kapısını açtı, basamaklardan sessizce indi ve koridorda ilerlerken gıcırdayan döşemelere basmamaya dikkat etti (Bu eve ne zaman bu kadar aşina olmuştu da hangi döşemelerin gıcırdadığını biliyordu?). Jamie'nin hafif aralık kapısının önünde durdu ve başını içeri sokmadan önce kapı çerçevesini hafifçe tıklattı.

Odadaki tek ışık komodinin üzerindeki bir lambadan geliyordu. Tam Jamie'lik bir odaydı, yani derli toplu: Raflardaki bütün kitaplar nizamiydi, bir dizüstü bilgisayar ve karton kapaklı bir kitap (elbette içinde bir kitap ayracı vardı, zira kitabı açık bırakıp ters koymak Jamie'ye göre idamlık bir suçtu) komodinin üzerindeki lambanın yanına düzgünce yerleştirilmişti. Hatta yumuşak, yuvarlak gri halı odanın tam ortasındaydı. İnanılmaz.

Jamie halıyla pencerenin arasında bir yerde tek dizinin üzerine çökmüş yerden kırık cam parçalarına benzeyen bir şeyler topluyordu. Sol elinde kan vardı.

"Kendini mi kestin?"

Jamie başını kaldırıp baktı, onu görünce irkilmişti. Sonra içeri girmesini işaret etti. "Camlara dikkat et," dedi kızın çıplak ayaklarına üstünkörü bir bakış atarak. Ama sonra bacaklarının geri kalanının da çıplak olduğunu fark etti ve gözlerini kırpıştırdı. "Neden giyinik değilsin?"

"Saat gecenin iki buçuğu olduğundan olabilir mi?" Mika gözlerini devirdi. *Jamie* elbette beyaz tişörtü ve gri eşofman altıyla son derece uygun giyinmişti. "Ruhumu temizlemesi için bir papaz çağırmadan önce tişörtümün dizlerime kadar indiğini dikkate al."

Jamie'nin dudağının bir ucu istemsiz bir keyifle yukarı kıvrıldı. "Şeytan çıkarma işini başka bir güne bırakmamız gerekecek o zaman."

"Akıllıca bir karar. Kafaya koyduğunda mantıklı olabileceğini biliyordum." Parmağının ucundaki bir büyü filizini döndürerek küçük cam parçalarının hepsini bir araya toplayıp havada süzülen ışıltılı, düzgün bir top hâline getirdi ve parçalardan yansıyan odada dans ettirdi. "Disko mu çöp kutusu mu?"

"Bana kalırsa çöp kutusu diyeceğimi biliyorsun," dedi Jamie. Sesi hâlâ keyifliydi.

"Doğru, zaten parti deseydin küt diye düşer bayılırdım. Çöpe gidiyor o hâlde." Odanın köşesinde rattan bir çöp kutusu vardı. Mika cam parçalarını yırtık bir kâğıdın üzerine yönlendirdi ve kâğıdı güvenle camın etrafına sardı. "Ee, ne oldu?"

"Uyuyamadım. Ben de geleneksel yöntemi deneyerek kendimi kaybedene kadar içmeye karar verdim. Daha başlayamadan boş bardağı düşürdüm." Bir şişe viskiyle ikinci bir cam bardağın durduğu masasını gösterdi.

Son birkaç haftadır, Edward'ın ziyareti giderek yaklaşırken Jamie, Ian, Ken ve Lucie kendi tarzlarında gerginliklerinin gitgide arttığını gösteren sinyaller veriyorlardı. Ken bahçede daha fazla zaman geçiriyordu; Jamie onu doğrudan görmezden gelmediği zamanlarda, her zamankinden daha bunalımlıydı; Ian'ın sesi tizleşiyordu; Lucie sürekli evin içinde koşturarak kendini manyaklık derecesinde meşgul tutuyordu. Ayrıca Mika, birkaç kez dördünün hararetli bir şekilde fısıldaştıklarını görmüştü. Onları tekrar tekrar rahatlatmaya çalışmış, kızların her geçen gün daha çok özgüven ve kontrol kazandıklarını ve büyünün kontrolünün elinde olduğunu söylemişti ama galiba onların buna inanması, söylediği kadar kolay değildi.

Mika, Jamie'nin uykusuzluğunun had safhaya çıktığını tahmin etti ama bir yandan da bu konuda konuşmak istemeyeceğini (en azından *onunla* konuşmak istemeyeceğini) düşünerek çenesini kapalı tuttu.

Jamie kirli sepetinden bir tişört çıkartarak elindeki kanı sildi ve yarayı inceledi. "Küçük birkaç çizik gibi görünüyor. İçeride cam parçası kaldığını sanmıyorum. Sağ ol bu arada," diye ek-

ledi az önce cam parçalarının bulunduğu yeri göstererek. "Seni uyandırdım mı?"

"Hayır, yıldız tozu toplamak için uyumamıştım," dedi ve adamın gözünü bile kırpmaması karşısında gülümsedi. "Hadi gel, yukarıda o çizikleri göz açıp kapayana kadar geçirecek bir merhemim var."

Mika odadan çıkarken viski şişesiyle diğer bardağı da aldı. Jamie bir kaşını kaldırınca, ki müthiş özendirici bir numaraydı, Mika omuz silkti. "Ne? Ben de ara sıra kendimi kaybedene kadar içerim."

Tavan arasında bir bardağın yarısına viski doldurdu ve bardağın yarısını tek yudumda içti (ve buna çok pişman oldu çünkü daha önce kaç kez şans vermiş olursa olsun viski *her zaman* korkunçtu), geri kalanını da Jamie'ye uzattı. İksir sandıklarından birinde merhemi bularak kavanozu Jamie'ye uzattı. "Çiziklerin üzerine biraz sür, sonra birkaç dakika emmesini bekle."

Jamie ona söyleneni yaptı. Beklerken de bardağı eline aldı. Adam yutkunurken, kendini şaşkın şaşkın onun boğazının hareketlerini izlerken bulan Mika arkasını dönüp meteor yağmurunu izlemeye gitti tekrar. Neyse ki iki kazanından küçük olanı hâlâ fokurduyordu. Mika onu şöyle bir karıştırdı ve ikinci bir gümüş kaşığı usulca kazanın kenarına vurdu.

"Neden öyle yapıyorsun?"

Mika omuzunun üzerinden baktığında Jamie'nin balkon kapısında olduğunu, ellerini eşofmanın cebine sokarak pervaza yaslanmış onu izlediğini gördü. Gözlerinin altında zayıf, yorgun gölgeler vardı ama meraklı görünüyordu.

"Kenarına vurmayı mı diyorsun? Şarkı gibi bir şey," dedi Mika, adamın ne kadar yakın olduğunun biraz fazla farkındaydı. "Yani daha çok bir matematik formülü gibi sanırım. Bütün mesele şablonla ilgili. Yıldız tozunu kendime böyle çağırıyorum. Ses ve kazandan çıkan duman onu gökyüzünden çekiyor."

Tam o sırada bir toz şeker tanesi kadar küçük, minicik, ışıltılı bir zerre; bir tüy gibi Mika'nın boştaki eline düştü. Mika avucu-

nu Jamie'ye uzattı. Adam birden doğrularak gözlerini kırpıştırdı.

"Devam et. Artık elimde olduğundan güvenli. Ona dokunabilirsin."

Jamie'nin ona uzanan eli hafiften titriyordu.

"Tanrım," dedi. Sonra hayret dolu kısa, kısık bir kahkaha attı. "Bir *yıldıza* dokunuyoruz."

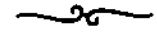
"Bir yıldızın minicik bir parçasına," dedi Mika, ona ışıl ışıl bir gülümsemeyle bakmaktan kendini alamayarak. Onu çözen şey hayret olmuştu. "Bilimsel olarak aslında hepimizin yıldız tozundan yapıldığını söylesem durumun büyülü havasını azaltır mıyım, artırır mıyım?"

Jamie hiç tereddüt etmedi, gözlerini kaldırıp kızın gözlerinin içine baktı. "Artırırsın. Kesinlikle artırırsın."

Aralarında bir elektriklenme oldu. Mika onun fırtınalı bakışlarına uzun bir süre karşılık verdi, kalbi pır pır atıyordu.

"Biraz uyusam iyi olacak." Jamie'nin pürüzlü sesi her zamankinden daha kısık ve kalındı. Mika'nın parmaklarını usulca, çok usulca yıldız zerresinin üzerine kapayarak ışığını söndürdü. "İyi geceler."

Sonra da öylece çıkıp gitti.

İki gece sonra Mika kaleminin bir ucu ağzında büyü defterinin üzerine gömülmüş, Kış Ortasında Aptalca Denizde Yüzerken Bile Kendini Sıcak Tutma büyüsü için doğru rünü bulmaya çalışıyordu ki biri tavan arasının kapısını tıklattı.

Kirke'nin birden canlanışına, hatta az önce kendinden geçmiş gibi çiğnediği domuz kulağını bırakacak kadar ileri gidişine bakılırsa kapıyı çalan tek bir kişi olabilirdi. Mika o kadar şaşkındı ki neredeyse cevap vermeyi unutacaktı.

"Ah! Şey, girin!"

Kapı tıkırtıyla açıldı. "Selam," dedi Jamie kapı aralığından ensesini ovuşturarak. Diğer elinde bir şişe vardı.

Mika'nın dudaklarının ucu önlenemez bir biçimde yukarı kıvrıldı. "Selam."

"Hâlâ uyanık olduğunu duydum da belki bir şeyler içmek istersin diye düşündüm."

"O zaman içeri gel ve kendini evinde hisset," dedi Mika neşeyle, yanındaki halıya pat pat vurarak. "Gördüğün gibi Kirke burada olduğun için *çok* mutlu."

Böylece Mika'nın tuhaf yeni yaşamında yeni bir düzen başladı. O ikinci gecenin ardından bir gece daha geldi ve sonra bir gece daha derken böyle devam etti. Jamie viskiyi getirirdi ve Mika da o an hangi büyü ya da iksirle uğraşıyorsa adamın kendisine yardım etmesi için görevlendirir ve bazen birbirlerine gerçek laflar da ederlerdi. Bu sözler tılsımlarla, çocuklarla ya da ikisinin nasıl da gizemli bir şekilde kilerde kilitli kaldıkları ve Ian'ın hiç de ikna edici olmayan bir biçimde o işte bir parmağı olmadığına dair yeminler edip durduğuyla ilgili olabilirdi.

"Benim cadı olduğumu nasıl unutup duruyor ki?" diye sormuştu Mika. "Bir büyüyle kapıyı açabileceğimi bilmesi *gerekirdi!*"

"Hem zaten bir kilerin içinde ne yapmamızı bekledi ki?"

Mika onunla dalga geçmekten kendini alamamıştı. "Aklına hiçbir şey gelmiyor mu?"

Adamın kızarmasını ya da dehşete düşmüş komik bir ifade takınmasını beklemişti ama Jamie o koyu gözleriyle onun gözlerinin içine bakmayı sürdürmüş ve gözlerini ilk kaçıran Mika olmuştu.

Başka bir gece Jamie can sıkıcı bir gözlemci olmaya karar vermiş ve yukarı viski yerine bir şişe pembe cinle gelmeye karar vermişti. Mika havanı ve tokmağıyla kuru lavantaları öğütürken Kirke'nin başını okşayan Jamie, "Nasıl oluyor da artık tüy dökmüyor? İlk geldiğinizde her yerde altın sarısı tüyler olurdu," dedi.

"Ha, büyüyle topluyorum."

"Pardon?"

"Dökülecek tüyleri," diye açıkladı Mika, eleştirel bir gözle lavantayı incelerken. "Onlardan kurtulmak için günde iki kez büyü yapıyorum. Bu yüzden mobilyalara ve halılara dökülmüyorlar artık."

Jamie ona bakakaldı. "Ama eskiden bunu yapmıyordun."

"Eskiden onu haftada bir tarardım, o yüzden gerek olmuyordu. O arada dökülen tüylerini de temizlik yaparken elektrikli süpürgeyle alıyordum."

"Peki şimdi neden büyü yapıyorsun?"

Mika rahatsız olarak ona baktı. "Sonuçta evcil hayvan tüyü, elmas soygunu değil ya. Amma sorguladın."

"Merak ettim. Sen de soruya cevap verme konusunda tuhaf bir isteksizlik sergiliyorsun."

Harika. Şimdi ona söylemek zorunda kalacaktı. Lavantanın biraz daha ezilmesi gerekiyormuş gibi davranarak geri sayım yapan nükleer bir araca dikkat kesilircesine havana döndü. "Seni rahatsız ediyordu öyle değil mi?" dedi. "Tüyler? Tıpkı düzensiz kitapların, çiğnenmiş kalemlerin ve mürekkep lekelerinin seni rahatsız etmesi gibi. Eh, ben de senin evinde misafirim. Seni rahatsız *etmemek* yapabileceklerimin en azı."

Jamie ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Mika onları havanda dövmeye devam ederse lavantaların hiçbir işe yaramayacağına karar verdi. Havandakileri kazanına boşalttı, ardından çiçeklerin özünü çıkarmak için kazanın altında cadı ateşi yaktı.

O işini bitirdiği sırada Jamie konuşma becerisini yeniden kazanmış gibiydi. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Durumun farkında olduğunu bilmiyordum."

"Sorun yok. Kirke de büyüyü seviyor."

Bir duraksama daha oldu. Sonra: "Sen misafir değilsin."

Bir keresinde de, gecenin geç saatlerindeki bu sohbetlerinden birinde, cadıları nasıl bir geleceğin beklediğinden bahsettiler. Jamie'nin beş, on ya da on beş yıl sonra nelerin değişebileceğine dair merakına, "On yılda pek çok şey olabilir," diye karşılık verdi Mika. "Açıkçası bizi gelecekte nelerin beklediğine ya da kızlar

büyüdüğünde dünyanın nasıl bir yer olacağına dair hiçbir fikrim yok. Ama istedikleri hemen hemen her yaşamı sürebilecekleri için umut etmek için pek çok neden var."

"Senin yaşamın kendi istediğin yaşam mı?"

"Altamira büyüdüğünde video oyunları yapmak istediğini söyledi bana," dedi Mika soruyu geçiştirerek. "Bana son derece gerçekçi ve mantıklı bir hayal gibi geldi. Yedi yaşında bir kız için şaşırtıcı derecede mantıklı hem de. Ayrıca muhtemelen ona çok para kazandıracaktır, ki bir ara aşırı parasız kaldığım için internetten ayaklarımın fotoğraflarını erkeklere satmak zorunda kalan biri olarak söylüyorum, oldukça faydasını görür."

"Rosetta kitap okumak ve güvenilir kitap hayran gruplarının bir parçası olmak istiyor."

"Bu da son derece gerçekçi ve mantıklı."

"Terracotta, Pokémon eğitmeni olmak istiyor."

"Onu biraz tanıdıysam muhtemelen bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulacaktır."

"Mika." Adamın sesi inatçıydı. Gri gözleri Mika'yı yerine çiviledi. "Senin yaşamın kendi istediğin yaşam mı?"

"Eskiden öyle değildi," dedi Mika, sonra bunun gerçeğin ne kadar büyük bir kısmını açığa çıkardığını düşünerek telaşlandı. "Yani, bilmiyorum. Kendi yolumu bulsaydım, farklı olmasını tercih edeceğim şeyler var tabii ama hayatıma dair sevdiğim bir sürü şey de var. Karmaşık biraz."

"Neyin farklı olmasını isterdin?"

Bir cevap bulmak için çok derinlere bakmaktan imtina etti. "Terracotta'nın benden nefret etmemesi hoş olurdu," dedi, bir bahane sayılabilirse. "Daha çok da sözümü dinlemezse onu koruyamayacağım için. Ayrıca tamamen dürüst olmam gerekirse onun tavırları konusunda büyük oranda seni suçluyorum."

"Tabii öyle yaparsın," dedi Jamie soğuk bir sesle. "Senin Terracotta'yı kazanma konusundaki beceriksizliğin neden benim suçum olsun?"

"Sana kalsa onun gerçek bir cinayetten yırtmasına izin verir-

sin," dedi Mika. "Ayrıca *gerçek* kelimesini gerçek anlamında kullanıyorum zira sık sık *beni* nasıl öldüreceğini tasarlıyor ve onun cesedimi saklamasına yardım edeceğinden hiç şüphem yok."

"Zamanında ben de epey ceset sakladım."

"Tabii ki beni ciddiye almayacaksın. Dedim ya, onun cinayetten bile yırtmasına izin verirsin."

"Neden onu pek sevmiyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum?" diye sordu Jamie. Çenesindeki bir kas seğirdi ve Mika birden acaba hâlâ Terracotta'dan mı bahsediyorlar diye düşündü.

"Onu çok seviyorum," dedi Mika. "Beni gıcık etmek için elinden geleni yapıyor ama aynı zamanda da sevdiği insanlar için her şeyi yapacak kadar inatçı, cesur bir kız. Onu neden sevmeyeyim ki? Benim *asıl* sevmediğim çok az zamanımız olması, onun bunu boşa geçirmeye kararlı oluşu ve senin ona izin vermen. Bunu haftalar önce konuştuk. Sen bana güvenmiyorsun ama çocukların bunu hissetmesine izin vermemen gerekirdi. Fakat hissediyorlar. Terracotta senin hislerini biliyor ve seni örnek alıyor."

Jamie'nin gözleri metal gibiydi. "Onun sana güvenmesini sağlayamam. Güven kazanılan bir şeydir."

"Öyledir," diye onayladı Mika adamın gözlerinin içine bakarak. "Ama bu ancak karşındaki sana bir şans vermeye istekliyse mümkündür."

Felaket kaçınılmaz olarak kapıyı çaldığında, Mika ölü gibi uyuduğu için tamamen haklı olduğunun anlaşılmasının tatminini yaşayamadığını fark edince biraz üzüldü.

Soğuk, gri bir sabahtı, Nowhere Malikânesi'ndeki zamanının yarısı geçip gitmişti bile ve gün, sinir bozucu ve kendini tekrarlayıp duran bir tartışmanın yeniden alevlenişiyle başlamıştı.

Özetle Terracotta, Mika'nın geldiği ilk gün Altamira'nın tavan arasında yerden yükseldiğini ve Mika'nın bunun riskleri konusundaki dehşetli uyarılarını duyunca birden hayatta yerden

yukarıda süzülmekten daha çok istediği hiçbir şey olmadığına karar vermişti.

İlk girişimi, Mika'yı, *kendisi* yerden yükselemediği için bu eylemin tehlikeleriyle ilgili hikâyeler uydurmakla suçlamak olmuştu. Tam da o anda kızın müthiş bir önemsiz şeylerle uğraşma kapasitesine sahip olduğunu fark eden Mika, dersin geri kalanını yerden yaklaşık iki metre yüksekte sürdürerek karşılık vermişti.

Yenilgiyi kabul etmeyen Terracotta bunun üzerine Mika'dan *ona da* yerden yükselmeyi öğretmesini istemişti. Mika, bunu doğru düzgün yapmayı öğrenmesinin yıllar aldığını açıklamıştı. Terracotta ise belki de *kendisinin* daha yetenekli bir cadı olduğunu ve doğru düzgün yükselmeyi çok daha hızlı öğreneceğini öne sürerek karşılık vermişti. Mika kimin daha güçlü bir cadı olduğunu belirlemek üzere bir düello telifinde bulunmak gibi çocukça bir arzuya direnmek için geride bıraktığı otuz bir yılın her dakikasını kendine hatırlatmak zorunda kalmıştı.

Terracotta ne kadar uğraştırırsa uğraştırsın –ki gerçekten epey bir uğraştırıyordu– Mika sekiz yaşındaki bir çocukla şafak sökerken simgesel silahlarla düello talep etmenin sorumluluk sahibi bir bakıcının yapmaması gereken bir davranış olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Bu tartışma Mika'nın kendini bir türlü kurtaramadığı korkunç bir zaman döngüsü gibi haftalar boyunca tekrarlanmıştı. Dolayısıyla o soğuk, kasvetli sabah, bahçedeki ders Terracotta'nın yerden yükselme meselesini tekrar kurcalamasıyla bölününce, hâlihazırda Altamira'yı kızların yanlışlıkla çağırdığı martı sürüsünün şevkli ilgisinden kurtarmaya çalışmakla meşgul olan Mika'nın sabrı taştı.

"Hayır," diye çıkıştı kalan son martılardan birini uzaklaştırırken. "Daha önce de söyledim, güvenle süzülmeyi öğrenmek, *özellikle* de bunu dışarıda yapmak için çok küçüksün, o yüzden sorup durmayı kes. Belki bir sonraki bakıcın, Tanrı yardımcısı olsun, birkaç yıl sonra bu şüpheli zevki tadabilir."

Terracotta'dan cevap gelmedi. Altamira'nın saçlarındaki tüyleri temizlemeye odaklanan Mika, Terracotta'nın arkasından suratını asarak baktığını tahmin ediyordu, ki bilindik ve zararsız bir şeydi bu. O yüzden ona çok kafayı takmadan martı istilasının sonuçlarıyla ilgilenmeye devam etti.

Ancak Rosetta telaşlı bir çığlık atınca ve Altamira kocaman açılmış gözlerle Mika'nın arkasına bakmaya başlayınca Mika da döndü ve Terracotta'nın artık orada olmadığını gördü.

Neşeli, muzaffer bir ses, "Yukarıdayım!" diye seslendi.

Mika'nın kalbi duracak gibi oldu.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Saat daha sabahın on biriydi ama Jamie için gün çoktan berbat başlamıştı. Durham Üniversitesi'ndeki bir profesör iki nadir kitabı kaybetmişti; Altamira ve Terracotta gizemli bir şekilde ortadan kaybolan bir yapboz yüzünden büyük bir kavgaya tutuşmuşlardı ve bu kavga Altamira'nın Terracotta'nın odasına ölü balıklar saklama tehditleri savurmasıyla kötü bir biçimde sonlanmıştı; Ian, Edward'la başa çıkmak için giderek daha da deli saçması planlar yapmaya başlamıştı; hepsinin üstüne zaten çok az uyumaktan perişan durumda olan Jamie, sırf tavan arasında bir cadıyla vakit geçirebilmek için (aptalca, saçma sapan ve mantıksız bir şekilde) uykusuz kalmayı dört gözle beklediğini fark etmişti.

(Neden? Oraya çıkmayı *neden* seviyordu? Kız onun cevaplamak istemediği sorular soruyor, onun kaş çatışlarıyla dalga geçiyor, Terracotta'nın güvensizliği için onu suçluyor, ona yıldız tozundan yapıldığını söylüyor, onu güldürüyordu ve kız *acayip* hoştu... Bir saniye, oraya *gitmemek* için bahaneler düşünmesi gerekmiyor muydu?)

Her neyse, başı kopacakmış gibi ağrıyordu, Ken ve Lucie'nin haftalık alışveriş ve birkaç ağrı kesiciyle süpermarketten dönme-

leri bir saati bulurdu ve çok yakın bir yerde Ian, arı kovanına çivi çakıyor ve onları Edward'ın kafasına çaktığını hayal ettiğini pek de gizliyormuş gibi davranmıyordu. Her şiddetli çekiç darbesi Jamie'nin kafasında daha da şiddetli yankılanıyordu ama Jamie muhtemelen bunu hak ettiğinin farkındaydı.

Daha sonra gün daha da kötü gitmeye başladı.

İlk dikkatini çeken Terracotta'nın sesi olmuştu. Jamie kütüphanenin üst katında Glasgow'daki bir bilim adamının istediği kitabı ararken bahçeden gelen tiz, berrak bir ses duymuştu.

"Bak! Başardım!" Terracotta'nın sesinde neşe vardı ama aynı zamanda vahşi bir tatminin de sınırlarında geziniyordu. "Sen yapamayacağımı söyledin ama bak, yaptım!"

Meraklanan Jamie en yakın pencereden dışarı baktı ve neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Terracotta en az dört metre yüksekteydi ve sanki kendi süpürge sapına oturmuş gibi lanet bir *dalın* üzerinde bacakları iki yandan sarkarak oturuyordu.

Kısacık bir an için bunun planlanmış bir aktivite olduğunu ve mükemmel bir mantıkla yerine getirildiğini umma cesareti gösterdi ama Mika'nın Terracotta'nın yerden yükselmeyi öğrenme talebini onlarca kez reddettiğini duyduğundan bu düşünceyi kafasından çıkardı. Bu aklına gelmemiş olsa bile Rosetta ve Altamira'nın kardeşlerine dehşet içinde bakışı ve Mika'nın hiddetli, solgun yüzü tüm o aptalca umutlara haddini bildirirdi.

"Terracotta, hemen şimdi aşağı iniyorsun!" Mika'nın sesi buz gibiydi ama Jamie onun bastırmak için çok uğraş verdiği paniğini görebiliyordu. "Hava fazla rüzgârlı, yukarıda olmamalısın!"

"Öfff," diye küstah bir yanıt geldi. "Görünüşe göre gayet iyi idare ediyorum! Sen sadece bunu senden hiç yardım almadan yapmamdan hoşlanmadın. Hatta," diye devam etti birden idrak etmiş gibi, "bence bu sana ihtiyacımız olmadığını kanıtlıyor, o yüzden gidebilirsi–"

Her şey o kadar hızlı oldu ki Jamie gözünü kırpmaya bile fırsat bulamadı. Terracotta'nın altındaki dal, sanki bir esinti ta-

rafından çekiştirilmiş gibi sarsıldı. Mika bir büyü yapmak için ellerini kaldırdı. Terracotta öfkeli bir, "Hayır!" çığlığı kopardı ve Mika'nın büyüsünden sıyrılmaya çalıştı. Mika havaya yükseldi, saçları yüzüne çarparken Terracotta'yı geri çekti.

Jamie sonradan hatırladığında Mika'nın Terracotta'yı güvenle yere indirme konusunda hiçbir sıkıntı yaşamaması gerektiğini düşündü. Ne de olsa şimdiye dek sayısız kez Altamira'yı kazara yapılmış büyülerden ya da inatçı büyü patlamalarından kurtarmamış mıydı?

Ama bunları yapmak için hiçbir zaman Altamira'yla savaşmak zorunda kalmamıştı. Öte yandan Terracotta dişiyle tırnağıyla savaşıyordu. Hem onunla *hem de* etraflarını saran devasa büyü dalgasıyla mücadele etmek zorunda kalan Mika'nın daha sonra olanları durduracak gücü yoktu.

Havadaki iki cadı arasında parlak, kör edici bir ışık çaktı. Zeus'un yıldırımları gibi ikisine doğru hızla ilerledi ve korkunç bir an için sanki ikisi de büyünün geri tepmesiyle çarpılacakmış gibi durdu.

Ama sonra, saniyenin kısacık bir parçası içinde Jamie Mika'nın ellerinden birinin yumruk olduğunu gördü.

Hava titreşti. Zaman durdu. Jamie tüm imkânsız detayları gördü: Terracotta'nın dalının düşerkenki açısını, Terracotta'nın o parlak ışıkta aydınlanan korkmuş, irileşmiş gözlerini, Mika'nın yumruğundaki bembeyaz boğumları. Terracotta'ya doğru giden ışığın durduğunu, titrediğini ve ardından ağır çekimde geri sarar gibi yön değiştirdiğini. Kalbinin ancak tek, güçlü bir atış için vakti oldu.

Ardından zaman tekrar hızlandı ve bütün ışık Mika'ya çarparak onu yere devirdi. Altamira çığlık attı.

Jamie koştu.

Fransız kapılara vardığında Ian da bahçeyi yarılamıştı. Jamie onu geçip olay yerine ilk varan oldu. Bir bakışta Terracotta'nın güvende olduğunu, yere indiğini ve yaprak gibi titrediğini gördü. Kirke yerdeki korkutucu derecede hareketsiz bedeni bur-

nuyla dürtüyor, inleyip havlıyordu. Rosetta onların yanında diz çökmüştü. Altamira'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Jamie bir an için donup kaldı, ciğerleri buz kesmişti, bakmaya çok korkuyordu. Sonra kendini Mika'nın yanında buldu.

"Mika," diye fısıldadı Rosetta hareketsiz omuzlarından birini sarsarak. "Mika, uyan!"

"Öldü mü?" Altamira hıçkırdı, Jamie'nin düşünmemek için çabaladığı sözleri yüksek sesle dile getirdi.

Ian, Altamira'yı kollarına alarak yatıştırıcı sesler çıkarmaya başladı. "Saçmalama, hayatım," dedi hızlı hızlı. Sesindeki hırıltı kendi telaşını ele veriyordu. "O iyi, öyle değil mi Jamie?"

"J-Jamie? O iyi mi?" Terracotta.

Jamie, Mika'nın bol beyaz kazağının kolunu kaldırarak bileğine uzandı. Parmaklarının altında nabız atışını duymadan önceki dehşet dolu bir sessizlik kızın çiziği bile olmadığını ve uykudaymış gibi göründüğünü fark edecek zamanı oldu. Gözleri kapalı, yüzü buz gibi ve solgundu, koyu saçları nemli tenine yapışmıştı. Jamie ona dokunduğunda kıpırdamadı bile, hiçbir ses çıkarmadı ama kızın bileğinde inatla çırpınan nabzı hissedebiliyordu ve o kadar rahatladı ki başı döner gibi oldu.

"Hayatta," dedi kulak tırmalayan bir sesle. Cebinden telefonunu çıkararak Rosetta'nın eline tutuşturdu, ardından Mika'nın soğuk, hareketsiz bedenini kollarına aldı. "Ambulansı ara."

Ian araya girdi. "Yapamayız!"

Artık tamamen ayağa kalkmış olan Jamie dönüp Ian'a tepeden bir bakış attı. Mika'nın başı bir oyuncak bebeğinki gibi Jamie'nin omzuna düştü ve artık kızın yaşadığını bilen Jamie'nin üzerine çöken rahatlama hissi yerini hızla panik, öfke ve adlarından tam olarak emin olmadığı bir dizi başka duyguya bırakıyordu.

"Neden arayamıyormuşuz siktiğimin ambulansını?"

"Arayıp ne diyeceğiz?" diye karşılık verdi Ian. Kucağında Altamira'yla boştaki elini uzatıp şefkatle Mika'nın buz gibi yanağına bastırdı. Jamie, Mika'yı onun dokunuşundan çekip almak gibi tamamen mantıksız bir dürtüye direndi. "Ben de bu

durumdan en az senin kadar hoşlanmıyorum, Jamie ama paramedikler, doktorlar ve hastaneler bize cevaplayamayacağımız sorular sorar."

"Var ya, Ian, tuhaf sorular onu hayatta tutmak için ödenebilecek bedellerin en küçüğüymüş gibi geliyor!"

"Mika'nın aynı şekilde düşüneceğini sanmıyorum," dedi Ian ama tereddütlü görünüyordu. "Hem bunu ona yapan büyüyse, düzeltebilecek tek şey de muhtemelen *büyüdür* ve ambulanslar bu konuda o kadar da... Bir dakika!" Ian'ın ses tonu birden değişti ve gözleri tanıdığı bir şeye bakarken mavi mavi parladı. "Boğazının altındaki ne?"

Hepsi birden Mika'nın boğazının altına, tam köprücükkemiklerinin arasındaki boşlukta teninden filizlenen tek, küçük, yemyeşil yaprağa çevrildi.

Ian, "Ohhh," diye rahat bir nefes verdi. Hem rahatlamış hem de hayrete düşmüş gibiydi. "*Kış uykusunda.*"

"Ne?" diye sordu Rosetta şüpheyle. "Kış uykusu mu? Ayı gibi mi?"

"Bunun için farklı bir terim olup olmadığını bilmiyorum ama annem öyle derdi," diye açıkladı Ian. "Ben çocukken ona da olmuştu bir keresinde. İksir kaynatırken yanlış bir hesap yapmış, bir patlama olmuştu. Ona bakmak için üst kata koştuğumda yerdeydi, sessizdi ve uyuyor gibiydi ve boğazında küçücük bir yaprak filizlenmişti. Ne yapacağımı bilemedim ama babam onu yatağa taşıdı ve bana endişelenmememi söyledi. İki gün sonra annem her zamanki gibi uyandı ve bana kış uykusunda olduğunu söyledi."

"Yani feci hâlde yaralanan cadıların yaptığı bir şey mi?" diye sordu Rosetta. "Kendilerini iyileşene kadar kapıyorlar gibi bir şey mi?"

"Aynen." Ian, Altamira'nın sümüklü burnuna bir çimdik attı. "Gördün mü? Mika iyi olacak. Sadece iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı var."

Jamie tüm bunları gümbürdeyen kalbinin sesinin arasından

dinledi ve duyduklarının ona kendisini daha iyi hissettirmediğini fark etti. Ama belki de Mika uyanana ve hiçbir şüpheye yer kalmayacak şekilde gerçekten de iyi olduğunu görene kadar hiçbir şey ona kendini iyi hissettiremeyecekti.

Terracotta'ya dönerken sesi bir hırıltıdan çok daha az yükseldi. "Sen iyi misin? Yaran beren var mı?"

Terracotta hemen başını iki yana salladı. Neyse ki yaşadığı en kötü şey şokmuş gibi duruyordu.

"Tamam," dedi Jamie sertçe. "Paramedik yok o zaman. Onu yukarı götüreceğiz."

Rosetta ve Altamira kapıyı açmak için önden koştular. Jamie evin içinde hızla ilerleyerek Mika'yı iki kat yukarı, tavan arasına taşıdı. Kız hâlâ bir ses çıkarmamış, parmağını bile oynatmamıştı.

"Ian, örtüleri kaldır da onu yatağa yatırayım."

Terracotta kapı eşiğinden tereddütlü bir sesle, "Ben ne yapabilirim?" diye sordu.

Sen yapacağını yaptın zaten, demek geldi içinden. Jamie henüz sonradan pişman olmayacağı bir cevap verebileceğini sanmıyordu, o yüzden çenesini sıkarak dikkatini tamamen Mika'nın boğazının altında nabzının attığından emin olmaya verdi.

Ian papatya desenli yorganı kaldırınca Jamie, Mika'yı dikkatle yatağına yatırdı. Kirke de onun yanına atlayarak ıslak burnunu Mika'nın boynunun kıvrımına dayayıverdi. Jamie kızın yüzüne düşen nemli saçlarını yüzünün kenarından çekerken ne yaptığını fark ederek hızla bir adım geriledi. Mika'ya dokunan elini yumruk yapıp açıyordu.

Bu durum onu bu kadar kötü etkilememeliydi. Panik yapan, teatral hezeyanlara kapılan ve aklını kaybeden *Ian* olurdu. *Jamie* huzursuz olurdu ama o kadar. Ayrıca başını hep ama hep dik tutardı.

Neyi vardı bu adamın böyle?

Ian'a döndü. "Yani şimdi böyle bırakacağız ve uyuyacak mı? O kadar mı?"

"Babamla ben öyle yapmıştık," dedi Ian. "Annem iyileşti.

Mika da iyileşecek." Jamie'nin omzuna elini koyarak onu sakinleştirmek istedi ama Jamie hareketsiz kalamayacak kadar diken üstünde olduğundan omzunu silkerek adamın elinden kurtuldu.

"Sence bizi duyabiliyor mudur?" diye sordu Altamira. Dudaklarını Mika'nın kulaklarına yaklaştırarak bir dakika boyunca hararetle bir şeyler fısıldadı. Jamie'nin kulağına *çok üzgün* ve *seni özledim* gibi ifadeler çalındı ve göğsüne bir tekme yemiş gibi oldu.

Terracotta usulca yaklaştı. Ellerini önünde birleştirmiş büküp duruyordu. "Onun zarar görmesini istememiştim," diye fısıldadı.

"Kimse bundan bir an bile şüphe etmedi, tatlım," dedi Ian ciddiyetle. "Ama sana şu kadarını söyleyeyim, başın büyük belada!"

"Benim hatamdı zaten, o yüzden başım belada *olmalı*," dedi Terracotta zerre tereddüt etmeden. Jamie, kızın onun gözlerinin içine bakmakta zorlandığının farkındaydı ama yine de bakıyordu. "O yıldırımlardan birinin bana çarpmasına izin verseydi bu kadar kötü yaralanmazdı."

"O senden daha büyük ve daha güçlü," dedi Jamie duygusuz bir sesle. Göğsünün içinde tıkırdayıp duran o yabani, öldürücü hisleri bastırmak için çok çaba harcıyordu. "Dürüst olmak gerekirse, Terracotta, bana öyle geliyor ki o aynı zamanda senden daha iyiliksever biri. Yıldırımın seni nasıl etkileyeceğini bilmemiz imkânsızdı. O da kendine çekti. Sana tekrar tekrar ve açıkça yapmaman gerektiği söylenen şeyi yapmasaydın bunların hiçbirine gerek olmayacaktı."

"Ben sadece sanmıştım ki..."

"Onun sırf eğlence olsun diye sana engel olduğunu mu sanmıştın?" diye tamamladı Jamie onun yerine. "Sekiz yaşındaki biri onun hatasını kanıtlamasın diye kafadan bahaneler uydurduğunu mu sanmıştın? Evet, bunu açıkça belli ettin. Ayrıca senin kadar ben de suçluyum çünkü onunla ilgili olumsuz önyargılarım vardı ve sen de benden yüz buldun." Kısa, neşesiz bir

kahkaha attı çünkü Mika da aynı şeyi söylemişti ama o kulak asmamıştı. "Buna uzun bir zaman önce son vermem gerekirdi ama bugün yaptığın seçimlerin bütün sorumluluğu sana ait, Terracotta. Bağışlanamaz seçimlerdi. Zarar görebilirdin. Kardeşlerinden birine zarar verebilirdin. Keza Mika'ya zarar verdin."

Terracotta bir kez daha başıyla onayladı. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Mika'ya da bir özür borçluyum ama bu senin için."

"Peki ya kayıp yapboz?" diye sordu Altamira. "Onu çaldığın için de özür dileyecek misin?"

"Son kez söylüyorum, senin o aptal yapbozunu ben *çalmadım!*"

"Kendi kendine yürüyüp gitmedi ya!"

"Biz cadıyız! Belki de gitmiştir!"

"Dur sen, bekle," dedi Altamira acı acı. "Bakalım bütün odanı kokuşmuş balık kokusu sarınca nasıl hissedeceksin!"

"Senden kötü kokamaz ki!"

"Hadi ya!" Altamira gözlerinde Valkyrie şimşeğiyle keskin bir soluk aldı. "Bahse girelim mi?"

Bir sessizlik oldu, ardından Ian ve Rosetta büyük bir şokun ardından gelen rahatlamış, isterik kahkahalara boğuldular. Jamie henüz gülmenin kıyısında bile hissetmiyordu kendini ama bir kolunu Terracotta'nın omzuna attı. Küçük kız da kollarını onun beline doladı, ki bu da bittabi Altamira'nın da aynı derecede kocaman bir sarılış talep etmesine neden oldu ve hemen ardından Rosetta da kendini araya sıkıştırdı.

Ian uzun bir soluk verdi durduğu yerde. "Çay?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Geçmişte Mika'nın hemen yanında yarım şişe cinle uyandığı olmuştu, Dante'nin cehenneminin en berbat katından gelen âdet sancılarıyla uyandığı olmuştu ve bir köpeğin dili burnunun yarısına girmiş hâlde uyandığı da olmuştu ama itiraf etmeliydi ki hiç kamyon çarpmış gibi uyandığını hatırlamıyordu.

Hayır, tabii ki kamyon çarpmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Ama onun bundan daha kötü olabileceğine inanamıyordu. Her yanı ağrıyordu. Bacakları ağrıyordu. Kolları ağrıyordu. Başı ağrıyordu. Tanrı aşkına, *burun delikleri* bile ağrıyordu. İkisi birden.

Gözlerini araladı ve yaşam tercihlerinden ânında pişman oldu.

"Nedir bu musibet?" diye inledi. "Neden binlerce cehennemin ateşine tutuldum?"

"Bana kalırsa bazıları ona güneş diyor," diye bilgilendirdi onu kuru bir ses.

"Çek şunu. Onunla işim yok."

Artık işi eğlenceye vurduğu açıkça anlaşılan ses, "İroni gibi ironi," dedi.

Gıcık. Mika *ölüyordu* ama o eğlenme cesareti gösteriyordu, öyle mi?

"Riski göze alacağım ve muhtemelen bunu atlatacağını söyleyeceğim."

Of. Sesli mi söylemişti bunu?

"Öyle yaptın, evet."

"Jamie. Güneş. Onu hemen gökyüzünden çek."

"Ne istersen, canım," diye iğneleyici bir yanıt geldi. "Hele de sen böyle tatlılıkla isterken. Ama korkarım güneşi yerinden oynatmak benim güçlerimi bile aşıyor. Perdeleri çekmekle idare etmek zorundayız."

İdare falan etmiyordu zira hâlâ çok fazla ışık geliyordu ama Mika makul bir insandı ve bu koşullara uyum sağlamak zorunda olduğunu anlıyordu. Derken onun kendini bir ömür sürecek ıstıraba teslim etmesine kalmadan yan tarafında sıcak bir el hissetti ve nasırlı bir el sımsıkı kapanmış gözlerini sararak ışığı neredeyse tamamen kesti.

Yakınlardan bir yerden Jamie'nin, "Sadece sen alışana kadar," diyen sesi geldi.

"Aman Tanrım. Sakın durma."

"Böyle seks cümleleri kurmaya devam edersen durururum."

Mika adamı, "Bunların seks cümleleri olduğunu düşünmenin tek nedeni henüz benimle seks yapmamış olman," diyerek bilgilendirmek zorunda hissetti kendini.

Henüz mü?

Ha siktir, *henüz* mü?

Odaya çöken sessizlik sırasında Mika, adamın da o talihsiz *henüz*ü duyduğunu idrak etmekle kalmayıp kendini kamyon çarpmış gibi hissetmesine neden olan olayı da hatırladı, ancak o sırada Jamie boğazını temizleyerek, "İyi misin?" diye sordu.

"Sanırım artık gözlerimi açabilirim."

Adamın elinin sıcaklığı kaybolduğu için üzülse de olan bitenler konusunda kafasını toplaması gerekiyordu. Önce bir gözünü ardından da diğerini dikkatle aralayarak yavaş yavaş gözleri-

ni kırpıştırdı. Tavan arasındaki odasındaydı. Güneşi baz alırsa gün ortası olmalıydı. Üzerinde hâlâ bilinçli olduğu son zaman diliminde giydiği pembe kotu ve beyaz kazağı vardı. Sallanan sandalyesi yatağının yakınına çekilmiş, minderler sanki biri saatlerdir sandalyede oturuyormuş gibi yayvanlaşmıştı. Jamie'yse yatağın kenarında, onun hemen yanında oturuyordu.

Adam ayağa kalktı. Bitkin görünüyordu, gözlerinin altındaki halkalar her zamankinden daha koyuydu ve kahverengi kirli sakalı Mika'nın onu son gördüğü zamankinden daha gür ve sertti. "Gidip diğerlerine uyandığını söyleyeyim."

"Bekle."

Jamie bir anlığına durdu, ardından sandalyeye çöktü. "Nasıl hissediyorsun?"

"Eh işte," dedi Mika. "Ne zamandır bilinçsizim?"

"Yirmi altı saat."

"Tanrım. Kış uykusundaydım herhalde." Boğazına dokunarak Primrose'un bir keresinde bir cadının kış uykusunun sabit işareti olan yeşil yaprağı aradı ve işte oradaydı. Yaprağı tenin-den koparıp yanına, yatağın üzerine koydu.

"Ian bize adının öyle bir şey olduğunu söyledi," dedi Jamie. "Ambulansı arayacaktım ama Ian bunu gördü," –yaprağı eline aldı– "ve aynı şeyin bir keresinde annesinin de başına geldiğini söyledi. Kendinden çok emindi."

"Haklıymış," dedi Mika. "Sen neden buradasın?"

Jamie onun gözlerine bakmaktan kaçınarak çenesini sıvazladı. "Nöbetleşe bekliyorduk."

"En başından beri buradaydın, değil mi?"

"Gitmeye pek gönlüm yoktu, evet," diye itiraf etti Jamie dudağının kenarında beliren zayıf bir tebessümle. "Terracotta da öyle. Az önce gitti, ki o da Lucie onu zorla aşağı, yemeğe götürdüğü için."

"İkinizin de bunu yapmasına gerek yoktu."

Jamie boğazını temizledi. "Sana teşekkür etmek istedim. Yap-

tığın şey için. Onu korumak için bütün geri tepmeyi kendine çektiğin için."

"Saçmalama. O çocuk. Benim de hemen herkes kadar hatalar–"

"Herkes *ben*sem mesela, muhtemelen benden az hatan vardır," dedi Jamie.

Mika güldü, gülünce de kaburgaları bundan pek hoşlanmadı. "Neyse, o hatalarım her ne olursa olsun, tamamen önleyebilecek durumdayken küçük bir çocuğun zarar görmesine izin vermek o hatalardan biri değil."

"Biliyorum ve bunu takdir ediyorum."

Mika'nın aklına aniden can sıkıcı bir ihtimal geldi. "Ben uyurken gücü kontrolden çıkan biri oldu mu? Herkes iyi mi?"

Jamie hemen başını iki yana salladı. "Herkes iyi, yemin ederim. Hiçbir şey olmadı."

Mika başını yana eğerek etrafında büyünün melodisini duymaya çalıştı. Dinlerken kısa bir kahkaha daha attı. "Büyü kendini çok suçlu hissettiği için rahat duruyor. Şimdilik."

"Aynı Terracotta gibi yani," dedi Jamie gülümseyerek. "Sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Sanırım sadece dinlenmeye ihtiyacım var," dedi Mika. Sonra tekrar düşündü. "Aslında Lucie'den gelip banyo yapmama yardım etmesini rica eder misin?"

"Evet, tabii ki."

Ama Jamie daha kapıya doğru bir adım bile atamamışken gürültülü bir havlama duyuldu ve Kirke neşeyle içeri dalıp hiç vakit kaybetmeden Mika'nın yüzünü tepeden tırnağa yalamaya başladı. Mika'nın bu saldırıya itiraz etmeye bile fırsatı olmamışken hane halkının geri kalanı da tavan arasına akın etti.

"Uyanmışsın!" diye haykırdı Altamira. "Sana uyandığını söylemiştim, Rosetta. *Söylemiştim!*"

"Demek birileri yine kapı dinliyor," dedi Ken kederli bir ifadeyle. O sıcak, nazik gözleri gülümseyerek Mika'ya bakıyordu. "Ah, canım benim. Korkuttun bizi. Uyanmana çok sevindik."

Ian, Mika'yı en coşkulu hâliyle kucaklamaya ve Jamie de onu durdurmaya çalışıyordu ki Lucie ikisinin de önüne geçerek eğilip çocuğunun ateşini ölçen bir anne gibi elinin tersini Mika'nın alnına götürdü. "Hoşuma gitmedi," dedi cık cıklayarak. "Fazla sıcaksın. Şöyle güzel, sağlam bir yemeğe ve bir bardak çaya ihtiyacın var."

"Önce yıkanabilir miyim?" diye sordu Mika uysalca.

"Kesinlikle olmaz," dedi Lucie. "Ayağa kalkmaya çalıştığın anda yere yığılasın diye mi? Önce çay ve yemek, sonra banyo işine bakarız."

"Ne harika bir fikir," dedi Jamie, Ian'ı sertçe dirseğinden tutarak. "Neden gidip o işi halletmiyoruz."

"*Hepimizin* gitmesine gerek olduğunu hiç sanmıyorum."

"Var," dedi Jamie, pazarlığa yer bırakmayan bir ses tonuyla. "Çünkü Terracotta, Mika'yla yalnız konuşmak istiyor."

Ian, Jamie'nin elinden Mika'nın alnına şapırtılı bir öpücük kondurmasına yetecek kadar kısa bir süre için kurtuldu; Altamira da aynı coşkuyla onu taklit etti ve sonra hepsi gidince Mika kendini yanına sıkışmış bir köpek ve yatağın yanındaki sandalyeye tünemiş küçük, pembe yanaklı bir kızla baş başa buldu.

Mika hane halkının gösterdiği beklenmedik sevgi gösterisi karşısında aniden gözlerine dolan yaşları bastırmak için başını başka tarafa çevirmek zorunda kaldı ama Terracotta tişörtünün eteklerini bükmekle o kadar meşguldü ki fark etmedi. Nihayet konuştuğunda Mika'nın daha önce hiç duymadığı kadar titrek bir sesle, "Beni neden korudun?" diye sordu.

"Çünkü seni seviyorum," dedi Mika gülümseyerek.

"Neden?" Terracotta şaşırmış gibiydi. "Sana karşı tam bir *adi* oldum hep."

"Aileni koruyordun." Mika bir elini uzattı. Terracotta tereddütle kendi küçük elini Mika'nın elinin üzerine koyup parmaklarını Mika'nın parmaklarına geçirdi. "Keşke kendini tehlikeye atmamanı söylediğimde beni dinleseydin ve yine keşke ailene herhangi bir zarar vermek gibi bir niyetim olmadığına inansay-

dın ama onları güvende tutmaya çalıştığın için seni suçlamıyorum. Bunun için asla üzülmemelisin."

"Ama benim yüzümden zarar gördüğün için *üzgünüm*."

"Gerçekten mi?" diye takıldı Mika. "Beni öldürmenin en iyi yöntemini bulmaya çalıştığın onca zamandan sonra mı?"

Terracotta biraz afallamış gibiydi. "Onlarda *ciddi* değildim!"

"Ha, anladım," dedi Mika ifadesiz bir yüzle. "Çok rahatladım."

"Gerçekten iyi misin?"

"Olacağım. Özrünü de kabul ediyorum."

Terracotta'nın gülümsemesi ışıl ışıldı, rahatlamıştı. Mika'nın elini hafifçe sıktı. Ardından, "Altamira'ya onun yapbozunu hiç çalmadığımı söyler misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Mika birden gülüp ardından gelen acıyla irkilerek. "O meseleyi kendiniz çözmelisiniz."

"Canını yakan ne?"

"Ne yakmıyor ki?" diye yanıtladı Mika.

"Biraz saçma geliyor bu kulağa," dedi Terracotta, "ama sanırım tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Sonra Mika'nın kafatasında bir grup davulcunun tek sıra hâlinde dans etmesine neden olan bir çığlık attı: "ÜÇLÜ SARILMA ZAMANI!"

Belli ki fazla uzaklaşmamış olan Rosetta ve Altamira anında odaya daldılar. Mika'nın hatırladığı son şey, Kirke'yle ikisinin çocuklardan biri yanlarında, diğeri Mika'nın beline sarılmış ve üçüncüsü de öbür tarafındaki üçüncüsünün de kollarını Mika'nın soluna doğru uzatarak yatağa çivilendiğiydi.

"Canını yakıyor muyuz?" diye sordu Rosetta kaygıyla.

"Hiç alakası yok," diye yalan söyledi Mika, ruhuna hiç tereddütsüz yalancı şahitlik ederek. "Hatta nefes almama imkân tanımayan bir tecrübe için gayet hoş."

"Üçlü sarılma," dedi Terracotta tatminkâr bir ifadeyle. "Her zaman işe yarar."

"Ninni ister misin?" diye sordu Altamira cömertçe.

Yarım saat sonra diğerleri çay, çikolata ve krem peynirle pastırmalı tostların bulunduğu bir tepsiyle geri döndüklerinde dört cadı ve bir golden retriever'ı çift kişilik yatakta kıvrılmış hâlde buldular. Hızla uykuya dalmışlardı.

"Onları uyandırmalı mıyız?" Lucie kuşkulu görünüyordu. "Uyku hepsine iyi gelir ama Mika'nın bir şeyler yemesi gerek."

"Bekleyebilir," dedi Jamie terslenir gibi.

Mika'nın vücudunun herhangi bir parçası devre dışı kalacakmış gibi hissetmeden yataktan kalkması iki günü buldu; bu süre boyunca da hane halkının geri kalanı onun üstüne titreme ve onu eğlendirme konusunda azami ihtimam gösterdi, ki ikisi de Mika'nın hayatı boyunca eşini benzerini görmediği deneyimlerdi.

Kendi çayını hazırlamak için kalkmaya çalıştığında nezaketle ama sertçe tekrar yatağa gönderildi. Çocukların derslerinden ve Edward Foxhaven'ın gitgide yaklaşan ziyaretinden bahsettiğinde hemen reddedildi ve çok açık ve net bir şekilde iyileşmekten başka *hiçbir şey* yapamayacağı söylendi. Ne zaman can sıkıntısı baş gösterse hep birileri mucizevi bir şekilde bir çiğneme oyuncağı (Kirke), kitap ve video oyunları (çocuklar), sahneyle ilgili bir hikâye (Ian), Ian'la ilgili bir şikâyet (Lucie), bakılması gereken bir saksı bitkisi (Ken) ya da solgun görünümüyle ilgili feci derece dürüst bir eleştiriyle (bilin bakalım kim) çıkageliyordu.

Gerçeklerin bu cenneti hoyratça sekteye uğrattığı gün, Mika'nın kendini akşam yemeğinden sonra gecenin büyük bir bölümünü üst katta Rosetta'nın yüksek sesle *İkna* okumasını dinlerken bulması da böyle olmuştu.

Gerçek bir refakatçiden yoksun olduğu bir evde büyümenin sonuçlarından biri de –ki Primrose'un sağlam bir kütüphaneyi nelerin oluşturduğuna dair dar kafalı ve arkaik fikirlerinden bahsetmeye bile gerek yoktu– Mika'nın tüm klasikleri okumuş olmasıydı. İki kere. Austen, Shelley, Brontë, Keats, Dickens, Eli-

ot, Christie, Rosetti ya da Blake diye biri tarafından yazıldıysa, okumuştu. (Hatta Primrose kimse onu dünyevi olmamakla suçlamasın diye Homeros, Rumi, Dumas, Tolstoy ve Seth gibi isimlerin de raflarda yer aldığından emin olmuştu.)

Mika'nın bazı eğitmenleri onu yeni yazarlarla tanıştırmaya yeltenmiş, çizgi romanlar, epey maskülen epik fantastikler ve hatta bir keresinde bir gecede üç kez okuduğu epey şehvetli bir romans vermişlerdi. Ama büyürken takıldığı edebi dünyalar büyük oranda balo salonları, mürebbiyeler, yan kesiciler, yalnızca soyadını kullanan adamlar, Londra sisi gibi şeylerle doluydu ve başka da pek bir şey yoktu.

Dolayısıyla Mika *İkna* kitabını hâlihazırda gayet iyi bildiğini rahatlıkla söyleyebilirdi ama Rosetta, o sıralar Yüzbaşı Wentworth'e biraz takık olduğundan Mika onu adamdan ayıracak kadar kalpsiz değildi.

"Şunu dinlesene bir," diyordu Rosetta hülyalı hülyalı. *"Ruhumu paramparça ettin. Bir yanım acı bir yanım umut şimdi. Söylesene..."*

Romantizm fikrinden âdeta tiksinen Terracotta ve Altamira bunun üzerine tuhaf sesler çıkardılar ve Rosetta'ya onun yerine korsanlarla ilgili bir kitap seçmesi için yalvardılar.

"Hayır," dedi Rosetta sertçe. "Siz ikinizin zaten büyülerinizi çalışmanız gerekiyordu, benim okumamı dinlemeniz değil."

Geride kalan birkaç haftada kızların üçü de Mika'nın onlara ilk derslerinde öğretmeye başladığı basit canlandırma büyüsü konusunda uzmanlaşmışlardı. Artık tek bir çakıl taşına ne isterlerse yaptırabildikleri için Mika onlara büyünün daha ileri, daha çok konsantrasyon ve kontrol gerektiren bir versiyonunu öğretmeye başlamıştı. Her birine küçük, tahta bir bebek vermişti. Sanatçıların genellikle onlara modellik yapmaları için farklı pozlar verdirdikleri mafsallı türden bebekler. Sonra da onlardan bebekleri ayağa dikmelerini, oturtmalarını ve kendi başlarına yürütmelerini istemişti.

Onlara bebekleri verirken, "Tekil, yuvarlak bir nesneyi rahat-

lıkla canlandırabiliyorsunuz," diye açıklamıştı. "Artık daha karmaşık bir şeyi hareketlendirmenin zamanı geldi. Bir oyuncak bebeği canlandırırken pürüzsüz, doğal hareketler yaratmanın tek yolu onun ellerini, kollarını, bacaklarını, belini ve boynunu ayrı ayrı *ve* aynı anda büyülemektir. Bunda ustalaşırsanız gücünüzü kontrol etme yolunda önemli bir mesafe kaydetmiş olursunuz."

Şimdi küçük kızlar bebeklerine konsantre olurken homurdanıyordu. Kendi bebeğiyle çoktan bir saat alıştırma yapmış olan Rosetta da mutlulukla *İkna*'ya geri dönmüştü.

Henüz pek ilerleyememişti ki içeri girip kızları bir şeyler yapmaya gönderen Jamie tarafından bölündü. Mika, adamın o işleri oracıkta uydurduğundan gayet emindi. Kızlar gidince Jamie kapıyı arkalarından kapadı.

"Kulak misafiri olabilirler," diye açıkladı. Rosetta'nın arkasında bıraktığı *İkna* nüshasını eline aldı, bir anlığına dikkati dağıldı. "Geçen hafta da *Gurur ve Önyargı*'ydı. Umarım yakında *Emma*'ya geçer. Benim favorim hep o olmuştur."

"Benim de," dedi Mika şaşkınlıkla. "Klasiklere karşı genelde kayıtsızımdır ama Austen'ları yiyip bitirdim."

Mika, telefonunun Jamie'nin elinde olduğunu fark etti. Çocukların adlandırdığı şekliyle Felaket'in yaşandığı gün aşağıda bırakmış olmalıydı ve o gün bugündür de hiç aklına gelmemişti. (Ki bu sıradışı bir şeydi ve ne kadar güzel eğlendirildiğinin de bir işaretiydi.) Şarjının nasıl bitmediğiyse muammaydı. Belki de Lucie, o verimlilik abidesi, şarja takmıştı.

"Bir mesajın var," dedi Jamie temkinli bir edayla.

Evet, sosyal yaşamı öyle çorak bir çöldü ki üç gündür telefonuna gelen ilk mesajdı bu. (Ondan önceki de servis sağlayıcısından gelen ve faturasını ödemesini hatırlatan mesajdı zaten.)

Ama Jamie'nin ruh hâli ve kapıyı kapaması bunun o mesajlardan biri olmadığını söylüyordu Mika'ya. Telefonu adamın elinden alıp ekranı aydınlatırken korkudan göğsüne bir öküz oturdu.

Perşembe saat üçte çay içelim. Yeri sen seçebilirsin.

Primrose'du tabii ki.

"Bugün çarşamba," dedi Mika, ki malumun ilamından başka bir şey değildi bu.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa Primrose sık sık çay içmek için buluşma talep etmiyor."

"Ben olsam *sık* kelimesini kullanmazdım ama yılda iki kez falan sorar beni. Ayrıca kraliçe, değersiz bir tebaasına müthiş bir iyilik yaparmış gibi yazar hep." Mika gözlerini devirdi ama Jamie kadar kendini de ikna etmek ister gibi kararlılıkla, "Bir mânâsı yok," dedi.

Jamie pek ikna olmuş gibi değildi. "Seni çaya şimdi davet etmesinin bir tesadüf olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Bu olanlardan hemen sonra?"

"Kalkanların böylesine büyük bir güç dalgasını tamamen saklayamamış olması ve yüz altmış kilometre civarındaki diğer cadıların onu fark etmiş olması mümkün," diye itiraf etti Mika. "Fırtınaların Galler'i nasıl vurduğunu bilirsin ama hani bizde sadece normalden biraz daha fazla yağmur yağar ya? Öyle bir şey. Güç dalga dalga yayılır, uzaklaştıkça silikleşir. Agatha Jones, Londra'nın bu tarafa bakan kısmında yaşıyor, ki yine epey uzak ama bir yandan da kadın epey yaşlı ve biz yaşlandıkça daha da güçleniriz, dolayısıyla güçteki aksamayı hissedip bundan Primrose'a bahsetmiş olabilir. O da suçlanması gereken kişinin ben olduğumu tahmin edebilir. Ama ortada çok fazla belirsiz ihtimal var ve bunun sadece masumane bir davet olması daha muhtemel. Her hâlükârda," diye ekledi adamın kaşlarının arasındaki endişe kırışıklıklarını giderme endişesiyle, "Primrose'un çocuklardan haberdar olması imkânsız, o yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Ama senin için endişelenmem gerek," dedi ve bu konuda o kadar rahatsız görünüyordu ki Mika gülümsemesini gizlemek zorunda kaldı. "Üç gündür yataktan bile doğru düzgün çıkamadın. Gerçekten de yarın onunla çay içmeye gidecek misin?"

"Gitmezsem daha çok şüphe çeker," dedi Mika. "Hem bir şey olmayacak. Bu evden epey uzak bir yer seçeceğim..."

"Tekrarlıyorum, mesele *sensin*, bu ev değil."

"... ayrıca Süpürgesapı beni oraya hemencecik götürür," diye bitirdi neşeyle. "Primrose son birkaç haftadır nerede olduğumu bile bilmeyecek."

"Kasten mi kalın kafalılık ediyorsun?" diye sordu Jamie.

"Gerçekten de çaya gidersem pat diye düşüp öleceğimden mi endişeleniyorsun?" diye sordu Mika hemen. "Altı üstü bir *çay*. Bu ulusun en gözde aktivitesi! Emin ol çayın ölümcül sınavlarını aşabilirim. Bak," diye devam etti daha yumuşak bir sesle, "Terracotta'nın yaptığı şey yüzünden suçluluk duyduğun için benim hakkımda endişelendiğini ve zamansız ölümümün vicdanına yük olacağından korktuğunu biliyorum ama gerçekten..."

Jamie gözlerini Mika'ya dikti. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Suçluluk duyduğum için mi endişelendiğimi düşünüyorsun?"

"Eh, benden pek hoşlandığın söylenemez," diye hatırlattı Mika ona. "Bu durumda endişen için en muhtemel açıklama suçluluk gibi görünüyor. Ne? Yanılıyor muyum? Ah!" Aniden gelen idrakle yüzünü avuçladı. "Tabii ya! Başıma bir şey gelirse Edward'ın ziyareti sırasında burada olamayacağımdan korkuyorsun. Hayır, cidden sorun çıkmayacak. Burada olacağım."

Jamie bir an ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi baktı. Yüzündeki o kuşkulu ifade Mika'nın çözemediği başka bir şeye dönüştü.

"İyi misin?"

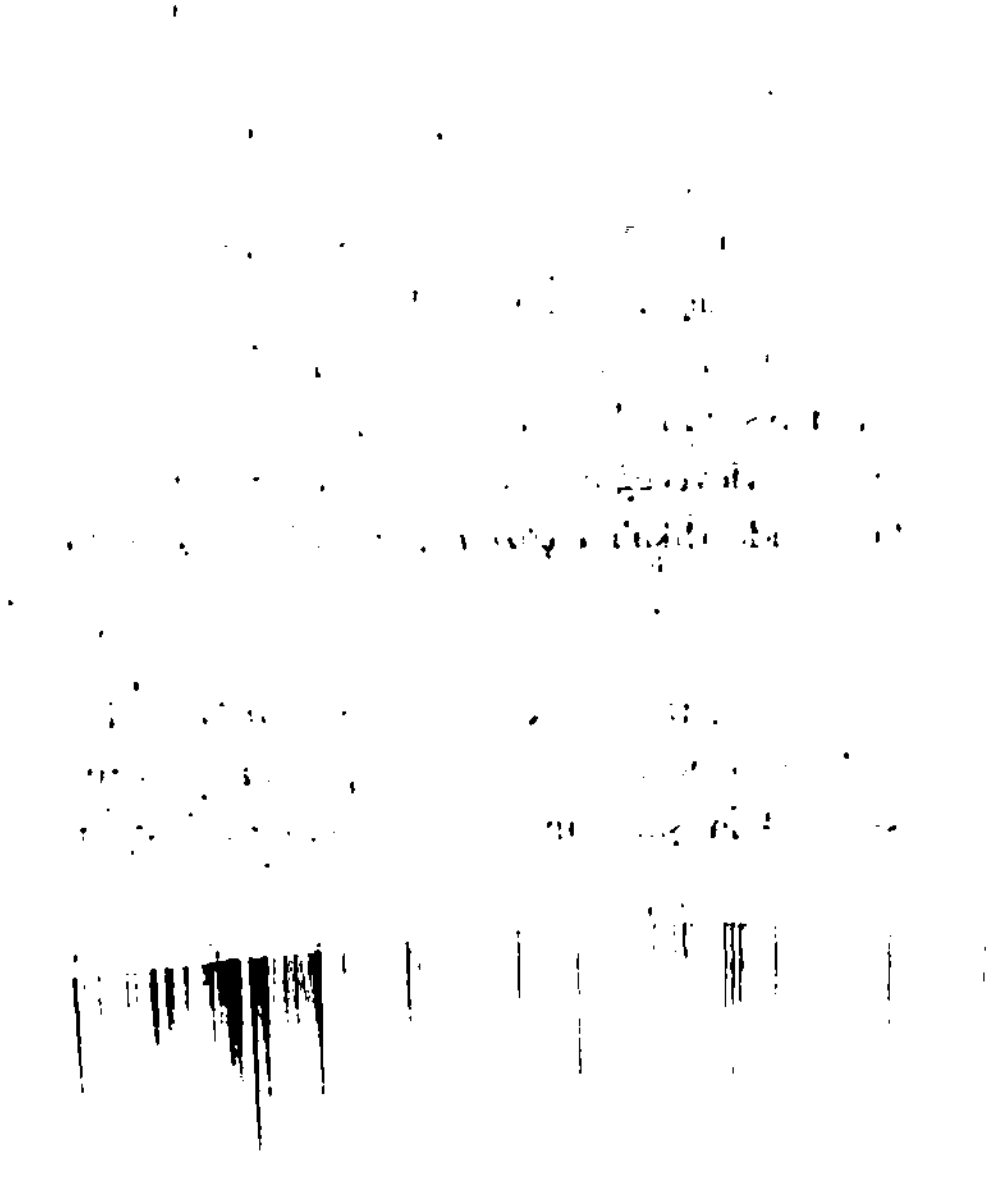
"Daha önce *hiç kimse* sırf senin için endişelenmedi mi?" diye sordu Jamie; sesi kısık ve pürüzlüydü. "Çünkü, tamamen dürüst olmak gerekirse, bu konuşma kimsenin seni umursamadığını gösteriyor."

Mika'nın tebessümü silindi. "Sana nasıl büyüdüğümü anlattım," dedi kaskatı bir sesle. "Gerçekten tekrar açıklamam gerekiyor mu?"

Jamie ânında usulca, "Hayır," dedi. "Sanırım anladım."

"Tamam. O hâlde yarın Primrose'la görüşeceğim ve sonra da döndüğümde sana nasıl geçtiğini anlatacağım."

"Tamam," dedi Jamie ve konuşma sona erdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Mika, Cambridge'deki fazlasıyla sosyetik bir otelin kafesini seçti. Primrose'un titiz ve züppe standartlarını karşılayacak bir yerdi. Sonraki gün gitme vakti geldiğinde Süpürgesapı'nın hız büyüsünü on beş dakikada oraya varacak şekilde ayarladı.

Titrek ayakları üzerinde, mide bulantısıyla, tükenmiş ve ikna edici bir gösteri yapamayacak kadar zayıf bir hâlde Süpürgesapı'ndan iner inmez bu aptallığından pişmanlık duydu. Felaket onu zaten epey bir sarsmıştı, birkaç dakika boyunca güçlü bir büyüyü sürdürmek de ona iyi gelmemişti ve her ne kadar itiraf etmekten nefret etse de Jamie muhtemelen ona ülkeyi baştan başa dolaşması için erken olduğunu söylerken muhtemelen haklıydı.

Ama artık buradaydı ve maskesini sağlam bir biçimde yerine oturtmalıydı. Saatine göz attı. İki elli beş. Nemli, soğuk, temiz havayı (yani bir otelin otoparkında olduğu düşünülürse temizimsi hava da denebilir) birkaç kez içine çekti, ardından yeniden arabasına daldı, eyeliner'ını tazeleyip yüzüne pudra sürerek saçlarını şık görünecek bir şekilde topladı ve Ian'a mesaj atarak vardığını bildirdi. (Başka kimseye mesaj atmakla uğraşmadı

zira Ian'ın hepsine söyleyeceğinden şüphesi yoktu. Muhtemelen şimdiden evin diğer ucundaki Lucie'ye haykırarak haber vermiş ve günün erken saatlerinde dışarı çıkmış olan Jamie ile Ken'e mesaj atmıştı.)

Mika kafeye girdiğinde, beş dakika erken gelmediyseniz geç kaldığınız inancının bir savunucusu olan Primrose çoktan gösterişli, zarif bir köşe masada oturuyordu. Müthiş kibar bir karşılamanın ardından bir demlik Earl Grey siparişi verene kadar –Mika ayrıca bir tabak reçelli çörekle kaymak da söylemişti– Primrose başka bir şey söylemedi.

"Demek sendin," dedi Primrose, nispeten tatmin olmuş bir tavırla. "Ben de bundan şüphelenmiştim."

"Ne benim?" diye sordu Mika masumca.

"Dalga," dedi Primrose kaşlarını kaldırarak. "Pazar sabahı. Ben kendim hissetmedim ama Agatha Essex'in kuzeyindeki bir yerlerde belirgin bir bozulma olduğunu söyledi. Aklıma ilk sen geldin."

"Tabii ben gelirim."

"Bana o bakışı atma, Mika. Geçen seneki pervasızlığını fark etmediğimi sanma. Bahsi geçmişken," diye devam etti Primrose başını bir yana yatırarak, "sosyal medya hesaplarının aktif olmadığını da fark ettim, canım. Nihayet üzerinde biraz etkim olduğunu düşünebilir miyim?"

Mika ağzını kaymaklı ve reçelli çöreklerle doldurarak Primrose'un Mika'nın internete cadılıkla ilgili videolar atmaktan vazgeçmesinin sebebinin *kendi* olduğunu düşünmesine izin vermenin gurur kırıcılığını bastırmaya çalıştı. Tatlı bir artısı daha vardı tabii: Gülünç miktarda şeker, onun kendini sert bir rüzgârın etkisiyle büzüşmek üzere olan yorgun, narin bir çiçekten birazcık daha iyi hissetmesine neden oluyordu.

"Dalga beni şaşırttı," diye devam etti Primrose çayından gösterişli bir yudum alarak. "Çünkü sen son birkaç aydır Brighton'da yaşıyorsun, öyle değil mi? Yoksa artık başka bir yerde misin? Dürüst olmak gerekirse," diye söylendi, "ziyan olan

mükemmel bir ev varken senin aşırı coşkulu bir mayıs sineği gibi oradan oraya taşınıp durman bana çok saçma geliyor"

Bu yeni bir şikâyet değildi ve Primrose'un açısından bakıldığında Mika bunun mantıklı olduğunu biliyordu. Sonuçta York şehrinin sakin bir caddesinde boş bir ev vardı ve orayı kullanmamak gerçekten de delilik gibi görünüyordu. Ama orası Mika'nın çocukluğunun geçtiği evdi ve Primrose'a onu o hayaletlerin ve anıların peşini bırakmadığı eve dönmeye *hiçbir şeyin* ikna edemeyeceğini nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

"Her hâlükârda," diye devam etti Primrose, Mika'nın zihninde dönüp duran düşüncelerden habersiz, "belki de dalganın sebebi sen değilsindir diye düşünmüştüm ama şimdi seni görünce anladım ki kesinlikle senmişsin. Sözlerimin kusuruna bakma, canım, ama olumlu mânâda hasta görünüyorsun."

"Özgüvenimi paspas etme konusunda sana her zaman güvenebilirim, Primrose," dedi Mika en neşeli sesiyle.

"Ee? Neler olduğunu açıklayacak mısın?"

"Bana başka bir seçenek verecek misin?"

Primrose afallamış görünüyordu. Dudaklarının düzleşmesinde bir parça da *kırgınlık* mı vardı? "Yardıma ihtiyacın varsa yardımcı olabilirim diye soruyorum sadece," dedi kati bir tavırla.

"Yardıma ihtiyacım yok," dedi Mika. Neyse ki Norfolk'ta bulunuşuna dair gayet sağlam bir bahanesi vardı, dikkatleri deniz kenarındaki güzel, ıssız bir evden uzaklaştıracak bir bahane. "Hafta sonu DAÜ'ye gittim. Sınıf buluşması."

Primrose gözlerini kırpıştırdı. "Mezun olmadığın hâlde seni toplanmalara mı çağırıyorlar?"

"Görünüşe bakılırsa öyle," dedi Mika, robottan farksız bir tebessümle. Primrose onun üniversiteyi mezuniyete bir yıl kala neden bıraktığını gayet iyi biliyordu. "Her neyse, gitmişken onula da görüştüm."

"*Onunla*," diye tekrarladı Primrose, sanki *kuş boku* ya da *tam yağlı süt* der gibi bir sesle.

Mika ilk kez Primrose'la tamamen aynı fikirdeydi. "Evet.

Onunla. Biraz tartıştık. Gurur duymuyorum ama öfkeme hâkim olamadım. Onun ya da başka birinin karşısında değil de dışarıda."

"Anladım," dedi Primrose ve gerçekten de anlayışlı geliyordu sesi. Mika yalan söylediği için suçlu hissedecekti neredeyse. "Bu çok üzücü ama anlaşılabilir. Kimsenin bir şey anlamadığından emin misin? Çünkü biliyorsun, istersen..."

"Hafızalarını mı silersin?" dedi Mika acı acı. "Hayır, böyle bir şeye gerek yok. Kimse beni görmedi."

Mika'nın bir çörek daha gömdüğü, koca bir fincan çay içip ikincisini doldurduğu ve Primrose'un da iki zarif yudum aldığı bir sessizlik oldu. Az sonra Primrose, "Hepimizin uzmanlaştığı büyü tipleri var. Benimki de hafızayı manipüle etmek. Bundan hoşlanmadığının farkındayım ama yıllar içinde seni, beni ve birçok başka cadıyı zor durumlardan kurtardı. Sense iksir yapımında uzmansın. Merhum kardeşim de, huzur içinde yatsın..."

Mika gözlerini kırpıştırdı. "Pardon, ne?"

"Merhum kardeşim mi?" diye tekrarladı Primrose kuşkuyla. "Evet, o..."

"Hayır, ondan önce dediğin."

"Ha. İksirler, canım. *Sen* onlarda uzmanlaştın."

"İksir yapımında iyi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Elbette. Sen hep iksir yaratmaya ve büyü çağırmaya yatkın oldun. Özellikle de çayların sıradışı. Hatta büyü defterimdeki en güçlü iksirlerin en az üçte biri seninkiler."

Mika çörekten aldığı iki lokma arasında paralel bir evrene düşmüş gibiydi. "Bu bir iltifat mı?"

Primrose burun kıvırdı. "Daha önce sana hiç iltifat etmemişim gibi davranmana gerek yok."

Mika *hiç* iltifat etmediğinden emindi ama bunu dile getirmemek için kendini tuttu. Onun yerine, "Yani gücümün kontrolünü kaybetmeme kızmadın mı şimdi?" diye sordu.

"Ara sıra olur öyle," dedi Primrose. "Keşke *o adam* senin üzerinde hâlâ böyle bir etkiye sahip olmasaydı ama olan olmuş."

Mika, Primrose'a *o adamın* artık onun üzerinde hiçbir etkisi olmadığını söylemek isterdi ama bu dikkatle kurguladığı yalanında büyük bir boşluğa neden olurdu. Koca bir lokma çörek daha aldı. "Daha yargılayıcı olmanı beklerdim."

"Görüşlerimi biliyorsun," dedi Primrose resmî bir tavırla. "Çocukken dadılarına ve eğitmenlerine sana ne içeceğini, ne yiyeceğini ve ne giyeceğini söylememelerini bilhassa tembih ederdim. Ne de olsa bedeninin içine ne koyduğun seni ilgilendirir ve buna," diye ekledi çay fincanını dudaklarına kaldırarak, "penisler de dahil."

Mika neredeyse kendi fincanını elinden düşürecekti, kendini tutamayarak okullu kızlar gibi güldü.

Primrose işkillenerek ona baktı. "Otuz bir yaşındasın, Mika. Ona göre davranmaya çalış. Ayrıca ne düşündüğümü önemsiyorsan belki de bundan sonra daha çok değecek bir penis bulursun."

Mika, aklına ilk anda malum çatık kaşlının gelmesinden hiç hoşlanmadı.

"Kahretsin, Primrose," diye mırıldandı.

"O da neydi?"

"Hiç," dedi Mika hemencecik, ardından vazgeçip aklına gelen ve Jamie Kelly'yle hiç alakası olmayan ilk şeye tutundu. "Sadece soyadı Hawthorn olan bir cadı tanıyıp tanımadığını sordum."

"Minerva Hawthorn mu?" dedi Primrose, amirane bir tavırla yeni bir demlik istemek için işaret verirken. "Elbette onu tanıyorum. Tatlı kadındır. Otuz yıl önce oldukça agresif bir kanser türüne yakalandı. Bir çocuğu vardı," diye ekledi Primrose yüzünde dalgın bir ifadeyle çayının son yudumlarını içerek. "Küçük bir oğlan. Bir keresinde onunla karşılaşmıştım. Ne oldu acaba ona?"

Mika yüzünü olabildiğince ifadesiz tuttu.

"*Sen* Minerve Hawthorn'u nereden duydun?" diye sordu Primrose. O keskin gözleri Mika'yı olduğu yere mıhladı.

Mika, Cemiyet'teki ikinci en yaşlı cadının da Ian'ın annesini tanıma ihtimaline tutundu. "Ha, Agatha bahsetmişti ama Agatha'yı bilirsin. Söylediklerinin çoğu şöyle böyle hatırladığı şeyler." Sonra Agatha'yı sattığı için ufacık bir suçluluk hissiyle, "Bana neden hepimizin yetim olduğunu da söyledi," diye ekledi.

Kendi tarihleriyle ilgili daha çok şey öğrenmek için arsızca bir çabaydı bu. Primrose sadece üstünkörü ters giden bir büyüden bahsetmişti ve kızlara bakılırsa Lillian da aşağı yukarı aynısını yapmıştı.

Primrose umursamaz görünüyordu. "Neden yetim olduğumuzu biliyorsun. Büyü."

"Evet," dedi Mika rahatsızca. "Her zaman öyle dersin. Ama Agatha bana bir şeyler daha anlattı. Son toplantımızda siz Zuzanna'nın şakayıklarından bahsederken." Hızla düşünerek Agatha'dan sessizce özür diledi ve yalanını sürdürdü: "Cadı Avcısı General bizi lanetlemiş."

Öylesine bir kumardı bu; Mika'nın Primrose'un çok öfkelenerek bu teoriyi kışkışlayıp ona *gerçek* hikâyeyi anlatacağını umarak ortaya attığı, İngiliz tarihinin rezil parçalarından biri.

Ama Mika'nın aldığı cevap, "Ben olsam tam olarak öyle demezdim ama evet, o adamın suçu. Ve onun gibilerin," oldu.

Primrose bunu öylesine duygusuzca, öylesine soğukkanlı bir ifadeyle söylemişti ki Mika bir an için afallayarak sessiz kaldı. Fincan, ağzıyla fincan altlığı arasında donup kaldı. "Doğru mu?" diyebildi en sonunda, şaşkınlık yerini öfkeye bırakıyordu.

"Aşağı yukarı."

"Peki neden daha önce bundan hiç bahsetmedin?"

"Hiç sormadın ki, miniğim," dedi Primrose sakince.

Mika insanlara çay fincanı fırlatmanın pek de kibar bir davranış olmadığını kendine sert bir biçimde hatırlatmak zorunda kaldı. Dişlerini sıkarak gerçeği dile getirdi. "Bana hep soru sormamamı söyledin."

"Doğal olarak, tatlım. Kendi iyiliğin içindi."

Mika fincanını daha sıkı kavradı, elini biraz gevşetse çay fin-

canı ellerinden uçup Primrose'u yere serer mi diye merak ediyordu içtenlikle. Birkaç kez üst üste derin nefes aldıktan sonra, açıkçası kahramanlara özgü bir soğukkanlılıkla, "Yani cadı avcılarının bizi lanetlediğini söylüyorsun?" dedi. "Hepimizin doğduktan kısa bir süre sonra yetim kalmamız bu yüzden yani?"

"Saçmalama," dedi Primrose burnundan soluyarak. "Cadı Avcısı General ve onun gibiler epey bir güç kullandılar ama bu politik güçtü, büyü değil. Bizi nasıl *lanetleyebilirler* ki zaten?"

"Ama az önce dedin ki..."

"Suç onların dedim, bizi lanetlediler demedim."

Primrose'un yarım yamalak açıkladığı zırvaların ve belirsiz ihtimallerin bir noktasında gerçeğin ışıltısını görebileceğini düşünüyordu Mika. "Bizi avladılar, biz de kendimizi korumaya çalıştık," diye tahminde bulundu, olayların trajik sona doğru ilerlediği sırayı takip etmeye çalışarak. "Ama onun yerine kendimizi lanetledik."

"Bu da her zaman dediğime geliyor," dedi Primrose. "Bir büyü ters gitti, ki bunun için fazla inatçı, fazla güçlü ya da fazla farklı olan herkesi cezalandırmak için zahmete girmekten çekinmeyen umursamaz, patriarkal bir toplumun önyargılarına teşekkür edebiliriz." Dudaklarını büzdü. "Bugün içinde yaşadığımız toplumdan çok da farklı değil."

"Peki ama ne tür bir büyü yapılmış? Nasıl olmuş da böyle feci bir biçimde ters gidebilmiş?"

"Bugün rahatsız edici derecede sorgulayıcısın, Mika," diye karşılık verdi Primrose, fazlasıyla mağdur görünerek. "Sana söyleyecek çok bir şeyim yok. On yedinci yüzyıl tüm dünyada önyargıların ve tehlikenin giderek arttığı bir dönemdi ve özellikle de genç cadılar savunmasızdı. Büyünün yeni doğan cadılara daha sağlam bir koruma sağlaması gerekiyordu. Ama ters gitti ve özünde tam tersini yaptı. Yeni cadıların ailelerini öldürdü, o zamandan beri her nesilde kendini gösteren bir lanet oldu."

Mika şaşkına dönmüştü. "Ama *tüm* yeni cadılar yetim kalıyor, sadece belirli bir yerde ya da ülkede olanlar değil. Herhangi

birinin böylesine zamansız ve ötelere uzanan bir büyü yapacak kudrette olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Tabii ki öyle değil," dedi Primrose, Mika bir şekilde imkânsızı bilmek mecburiyetindeymiş gibi cıkcıklayarak. "Büyüyü yapan tek bir cadı değildi ki. Elli üç kişilerdi."

"*Elli üç*..." Mika şaşkınlıktan cümlesini tamamlayamadı. Mantıklı görünen tek hamle dördüncü bir çörek gibiydi. "Elli üç *cadı* mı? Büyü yapmak mı? *Beraber?*"

Primrose hemen cevap vermedi zira kâhyayı andıran baston yutmuş garson ikinci çay demliğiyle geri gelmişti. O gider gitmez Primrose çayını tazeleyip, "Cadıların neden bir arada fazla zaman geçirmediğini hiç merak etmedin mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Mika sertçe. "Bu soruyu da sana pek çok kez sordum ama yalnızca *Çok fazla dikkat çekeriz, miniğim* ve *Çok fazla büyü bir araya toplandığında tehlikeli şeyler olur, miniğim* cevaplarını aldım."

"İkisi de doğru," dedi Primrose. "Ama bunların ikisi eskiden de doğruydu ama cadılar yine de risk alıyordu çünkü bir arada olmanın faydalarının daha büyük olduğuna inanıyorlardı. Sonra büyü ters gitti, bazı risklerin alınmaya değmeyeceğini kanıtladı ve dağıldık." Çayından bir yudum aldı. "Asırlardır cadılar başka cadılarla arkadaşlık kurar. Birkaç ayda bir dünyanın her yerinden temsilciler büyülerini paylaşır, birbirlerine tavsiyeler verip yardımcı olurlar ve *sohbet ederlerdi*. Tıpkı bizim şimdi yaptığımız gibi ama çok daha büyük bir ölçekte."

"Ama herkesin bir yere ulaşması çok uzun sürer!"

Primrose küçümser bir edayla, "Hiç de bile," dedi. "Onlar cadıydı. Uçuyorlardı."

"Gerçek süpürge saplarıyla mı yani?"

"Eh, aletler kültüre göre değişiklik gösterir ama evet, en yaygını süpürge saplarıydı. Daha basit dönemlerdi. Uçaklar, uydular, gökyüzünde onları yakalayabilecek şeyler yoktu. Atalarımız büyülerinin onları uçurabileceği hızla seyahat etmekte özgürdü."

Mika dünyanın her yerinden cadıların *arkadaş* olduğu bu

dünyayı özlemle gözünde canlandırdı. Asırlar sonra, herkesin ilgisini çekmeden göklerde bir süpürge sapıyla dolaşmanın mümkün olmadığı ama ceplerine sığan bir telefondaki grup sohbetinin tamamen aynı amaca hizmet ettiği bir dünyada bulunmalarının korkunç, sevimsiz bir durum olduğunu düşünmekten alamadı kendini. Kaç nesil cadı, eski bir büyünün onlara nasıl yaşayacaklarını dikte etmesine izin vermek zorundaydı?

"Yani cadı avcıları önemli bir siyasi güç elde etmeye başlayınca bir neslin cadıları birlikte bir büyü yapmaya karar verdi, bütün dünyadaki yeni cadıları koruması gereken bir büyü," dedi Mika, sıradan bir şey üzerine sesli düşünür gibi. "Primrose, lütfen bana *senin* de o büyüyü yapan cadılardan biri olmadığını söyle!"

Primrose'un ifadesi buz gibiydi. "Gerçekten acayip çarpık fikirlerin var," dedi haşince. "Buna inanmakta zorlanabilirsin, Mika ama dört yüz yıl önce ben hayatta *değildim*. Hikâyeyi biliyorum çünkü kendisi de daha yaşlı bir cadıdan duymuş olan yaşlı bir cadıdan duydum ve ona anlatan cadı da ondan önceliklerden duymuş. Tarihimizi böyle koruruz, biliyorsun."

"Aslına bakarsan bilmiyorum," dedi Mika huzursuzlanarak. "Kimseye anlatmadığın düşünülürse tüm bunların *senin* ölümünden sonra nasıl aktarılacağını düşünüyorsun?"

"Şimdi sana anlatıyorum işte, öyle değil mi?"

Mika sabır duası etti. "Büyü ters gittikten sonra cadılar ne yapmış?"

"Gerçekten ne yaptıklarını idrak etmeleri bir ya da iki nesil sürmüş," dedi Primrose. "Anlayınca da cadıların ayrı kalmaları gerektiğine karar vermişler. Bu kadar çok ebeveyn ölümü, bu kadar çok yeni cadının yetim kalışı ve büyünün ardından gelen husumetten sonra bu kaçınılmazmış. Başka yerler için bir şey diyemem ama burada, Britanya'da cadılar birkaç ayda bir toplanma geleneğini sürdürdü. Riskler dikkatle gözden geçirildi ve bu riskleri azaltmak için kurallar konuldu, şimdiye kadar varlığımız güvende ve gizli kalmayı başardı."

"Ama başka yerlerdeki cadılarla iletişimimiz yok."

"Ben yok demezdim," dedi Primrose. "Ben ara sıra başka cadılarla haberleşiyorum. Büyükannenle mesela."

Mika irkilerek koca bir çöreği yuttu. "Büyükannemi *cidden* tanıyor musun? Yani onun ve annemin cadı olduklarını bildiğine göre onlardan haberdar olduğunu biliyordum ama şahsen tanıştığını bilmiyordum."

"O da *kendi* şeyinin başıydı..."

Mika, "Cemiyetinin mi?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Ben *aynı coğrafyada yaşayan bir grup cadı* ifadesini kullanmayı tercih ederim," dedi Primrose soğuk bir tavırla.

Mika gözlerini devirdi. "Evet, bu çok daha iyi duruyor."

"Büyükannen Sita da benimle aynı konumdaydı. O yüzden haberleşiyorduk."

"Hindistan'daki tüm cadıların lideri miydi?"

"Yalnızca güney Hindistan," dedi Primrose. "Orası büyük bir ülke. En az altı cadı grupları var. Büyükannen de onlardan birinin lideriydi. Annen doğduktan kısa bir süre sonra öldü tabii ve ara sıra annene göz kulak olma işini de ben üstlendim." Duraksadı, sonra neredeyse nazik bir tavırla ekledi: "Ne annen ne de büyükannen çocuk doğurmayı planlamıştı. Büyü olmasa çok isterlerdi ama nihayetinde seçim yapma şansları olmadı."

Mika, annesinin bu meselede bir seçim şansı olsaydı var olmayacağı düşüncesi karşısında hiç güceniklik hissetmedi. Hayatta olduğuna çok memnundu elbette ama bir yandan da annesinin bir seçim şansı olabilmesini diliyordu. *Herkes* bir seçim şansını hak ederdi.

"Peki ben nasıl senin yanına geldim?" diye sordu merakla. "Neden senin yerine Hindistan'daki cadılardan biri almadı beni?"

"Doksanların başıydı," diye açıkladı Primrose. "Sen doğduğunda annenin ve büyükannenin tanıdığı yetişkin cadıların hepsi evliydi ve sırlarını kocalarından ve onların ailelerinden saklıyorlardı, dolayısıyla hiçbiri günün birinde kaçınılmaz olarak

kontrol edilemez büyü patlamaları yaşayacak yetim bir çocuğu alma riskine giremedi. Burada da durum çok farklı değildi," diye devam etti. "Ama benim alışılmadık ayrıcalıklarım vardı. Param vardı ve kimseye minnetim yoktu, o nedenle seni kendi gözetimime almak tek doğru yol gibi göründü. Ve ne olursa olsun, bundan hiç pişman olmadım, Mika."

Bu, büyük olasılıkla son bir saatin en şaşırtıcı itirafıydı. Mika, şaşkınlığını gizlemek için son çöreği de yalayıp yuttu.

"Sen toprak olduktan sonra tüm bu tarihi diğer cadılara *benim mi* aktarmam gerekiyor?" diye sordu sonunda.

Primrose kadınsı bir kahkaha attı, öyle uzun ve neşe dolu bir gülüştü ki bu, Mika mizahtan anlamasa alınabilirdi. "Hayır, miniğim, senden bunu beklemiyorum," dedi Primrose, gözlerinin kenarını bir peçeteyle silerek. "Geleneğimiz, tarihin en yaşlı cadıdan diğer en yaşlı cadıya aktarılmasıdır. Tabii *en yaşlı* derken takribi bir şeyden bahsediyorum, zira her lider ondan sonra gelecek kişiyi kendi seçer ve ille de yaş sıralamasına göre olması gerekmez."

"Yani alttan alta yakın zamanda beni Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti'nin liderliğine getirmeyeceğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

Primrose iğneleyici bir sesle, "Bu ifadeyi kullanmaktaki ısrarın sana gereken cevabı veriyor," dedi.

Mika gülümsemesini gizledi. "Sadece meraktan soruyorum, kimi seçeceksin?"

"Bir süre daha öbür dünyaya intikal edeceğimi sanmıyorum, canım, o yüzden birini seçmiş değilim. Ancak şu anda Belinda'yı seçmeye meyilliyim."

"İyi iş çıkaracaktır."

"Farkındayım. İster inan ister inanma, ne yaptığımı *biliyorum*."

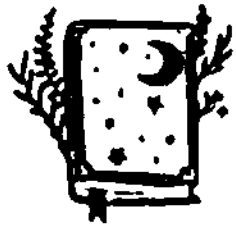
Mika çay kaşığıyla oynadı, arka yüzünden çarpılmış yansımasını izledi. Zihninin gerilerinde huzursuzlanan son bir soru vardı ve hemen söylemezse cesaretini kaybedeceğini biliyordu.

"Peki hiç geleneği bozup cadıların birlikte daha fazla zaman geçirmesine izin vermeyi düşündün mü?"

"Neden öyle bir şey yapayım?" diye sordu Primrose. Gözleri bir anda kuşkucu ve ters bir ifadeye bürünmüştü. "O kadim büyü çok fazla cadı bir araya geldiğinde ve kibirden akıllarını kaybettiğinde neler olduğunu göstermemiş olsa bile aynı mekânda çok fazla güç toplandığında kazaların kaçınılmaz olduğunu biliyorsun. Etrafına baksana," diye devam etti dudaklarını büzerek hemen hemen herkesin elinde bulunan telefonları işaret ederken. "Bu dünyada daima izleyen birileri var. Sırrımızı ne kadar uzun süre saklayabiliriz sence?"

"Ama..."

"Hayır, Mika," dedi Primrose ve fazlasıyla katıydı. "Nasıl işlediğini biliyorsun. Ancak tek başımıza hayatta kalabiliriz."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Mika, Primrose'la vedalaşıp pelteye dönmüş bacaklarıyla sendeleye sendeleye Süpürgesapı'na döndüğünde saat beşi biraz geçiyordu. Soğuk, karanlık ve ıslak, tamamen berbat bir aralık akşamıydı ve otelin içinden gelen hareketli müziğin ısrarcı neşesi bile onu şenlendiremiyordu. Eski dönemlerin soğuk demirle püskürtülen perileri gibi, normal insanların yaşadığı kalabalık, aşırı aydınlık ve hızlı tempolu dünyada fazla zaman geçirdiğini hissediyor, şömine çatırtılarını, örgü şişlerinin birbirine çarparken çıkardığı sesi ve okyanus dalgalarının ninnisini özlüyordu.

Nowhere Malikânesi'ni özlüyordu.

Mika el yordamıyla anahtarlarını buldu. Kendini kurşun gibi ağır hissediyor, titriyordu ve yorgunluktan (belki biraz da aşırı şeker yüklemesinden. O beşinci çörek fazla gelmişti) başı dönüyordu. Arabanın kapısını açar açmaz, ki imkânsıza yakın zorlukta bir görevdi, sürücü koltuğuna âdeta yığıldı. Isıtıcıyı hemen çalıştırdı ama titremesine pek fayda etmedi. Ağırlaşan başını koltuğa yasladı ve sessizce inledi. Şu anda hız büyüsü yapmasının imkânı yoktu ama iki saatten uzun sürecek bir yolculu-

gün düşüncesi bile arka koltuğa kıvrılıp oracıkta uyuma arzusu uyandırıyordu.

Aslında o kadar da kötü bir fikir sayılmazdı.

Acaba arka koltuğa geçebilecek kadar enerjisi var mı yoksa kalan günlerini olduğu yerde öylece kalarak mı geçirmek zorunda olacak diye düşünürken sürücü tarafındaki kapı teklifsizce açıldı ve uzun bir kişi başını eğip ona baktı.

"Hey!" diye çıkıştı Mika. "Çok soğuk!"

"O zaman hareket et." İmkânsızdı ama Jamie'nin o inatçı ve soğuk sesiydi bu. "İçeri girer girmez kapıyı kapayacağım."

Mika bataklıkta mücadele edermiş gibi kıpırdadı, el freninin üzerinden atlayarak kendini diğer koltuğa bırakırken tüm kasları isyan hâlindeydi. Jamie söz verdiği gibi sürücü koltuğuna oturarak kapıyı kapadı. Mika şaşkınlıkla ona baktı. Yüzünün bir yarısı gölgede kalmış, diğer yarısı otelden yayılan ortam ışığıyla aydınlanmıştı ve Mika ondan iki tane olduğuna gayet emindi.

Halüsinasyon görüp görmediğini merak etti. "Sen nasıl burada olabilirsin ki? Ken'le ikiniz sabah bir iş için erkenden çıkmamış mıydınız?"

Jamie gözlerini devirdi. "Evet. İş buydu."

Eliyle karşıyı gösterdi. Puslu ön camdan gözlerini kırpıştırarak bakan Mika kendi arabasının tam karşısında kalan park yerinde Jamie'nin siyah arabasını hayal meyal seçti. Direksiyonda Ken vardı. Mika'ya gülümseyip el salladı.

Mika'nın beyni hamura döndüğünden bilmeceyi çözmesi biraz vaktini aldı. "Yani beni tam zamanında bulmak için Ken'le birlikte benden iki saat önce Nowhere Malikânesi'nden çıkıp buraya geldiğinizi mi söylüyorsun?"

"Eve dönecek durumda olmayacağına dair bir önsezimiz vardı. Görünüşe bakılırsa haklıymışız." Jamie bir kaşını kaldırdı. "Keşke bu gereksiz maceraya atılmadan önce birileri seni uyarmış olsaydı."

"Dürüst ol. Sırf bana bunu söyleme zevkini tatmak için buraya geldin, değil mi?"

Ağzı seğirdi ama kaşlarının arasındaki kırışıklık milim oynamadı. "Seni eve Ken'in götürmesini mi tercih edersin?"

Mika böylesine dürüst davranmanın talihsiz olabileceğini düşünemeden "Hayır," deyiverdi.

"Eh, güzel, çünkü o az önce yola çıktı."

Mika güldü ama dişleri birbirine öyle sert vuruyordu ki tamamen farklı bir ses çıktı. Kendini nemli ve yapış yapış hissediyordu. Dışarıdaki ahmak ıslatan yağmurdan ziyade soğuk terden kaynaklanıyordu bu ve Jamie'nin montunu çıkardığını gördüğünde kahramanca bir çabayla elini uzatıp ısıtıcının derecesini daha da yükseltmek üzereydi. Jamie montunu Mika'nın eline tutuşturdu, Mika ise en ufak bir itirazda bile bulunmadı. Adamın montu yumuşacıktı ve onun bedeninin ısısını da yayıyordu. Mika dizlerini göğsüne çekti, koltukta yan dönerek sırtını kapıya yasladı ve montun içine iyice gömüldü. Titremesi nihayet biraz sakinlemişti.

"Çam iğneleri ve okyanus," dedi uykulu bir sesle. "Sen gibi kokuyor."

"Bana da öyle söylendi."

"Benim tarafımdan mı?"

"Hayır, boynumu koklamayı alışkanlık hâline getiren *diğer* cadılardan biri olmalı."

"Bir kere yapmak alışkanlık sayılmaz," diye itiraz etti Mika ama yüzünde beliren ufacık tebessümü de gizleyemedi. Adamın koyu renk kaşlarının arasındaki o endişe çizgisi hâlâ yerli yerindeydi. Adabımuaşeret gibi sıkıcı kaygıları ardında bırakarak bir elini uzatıp başparmağını üzerinde gezdirerek çizgiyi yok etmeye çalıştı. "Böyle kaş çatıp durmaya devam edersen yüzün kırışacak."

Jamie'nin gözleri neredeyse gümüşiydi. Mika'nın eline uzanıp alnından uzaklaştırdı ama bırakmadı. Kızın elini ters çevirerek avucundaki yaranın üzerinde parmağını gezdirdi. Mika'nın teni karıncalandı. "Bu nasıl oldu?"

"Dikenler." Elini adamın elinden kurtararak tekrar yüzüne

uzattı. Jamie onu durdurdu, Mika parmaklarını onun çene çizgisinde gezdirirken adamın eli, bileğini sımsıkı kavramıştı. "Göründüğü kadar sertmiş," dedi Mika hayretle.

Jamie gözlerini gökyüzüne çevirdi ve sessizce, *Tek sorun bu değil*, gibilerinden bir şeyler mırıldandı.

Adamın montunun sıcağında iyice erimiş olan Mika'nın kalbi düzensizce atarken donuk bir gülümsemeyle umutsuzca baktı. "Gel buraya."

"Kesinlikle olmaz."

"Ama beni öpmeni istiyorum."

"Onu anladım, zaten o yüzden bir santim bile yaklaşmayacağım."

Mika bunun son derece adaletsiz olduğunu düşündü ama sonra belki de adamın ifadesini yanlış yorumladığını ve aslında kibarca reddedilmiş olabileceğini fark etti. "Beni öpmek istemiyor olabilir misin? Çünkü öyleyse sorun değil."

Jamie çenesini kibarca onun dokunuşundan kurtardı. "Mesele benim ne istediğim değil."

"Bence sorudan kaçıyorsun."

"Bence sen de bir hezeyan içindesin ve mantıklı düşünemiyorsun," dedi Jamie. Sesi kısık ve hafif titrekti. "O yüzden hayır, seni öpmeyeceğim."

"Of, sikeyim."

"Evet, onu da yapmayacağım. Bu şekilde değil."

Bu şekilde değil.

Jamie de ne söylediğini Mika'yla aynı anda fark etti. Mika'nın kalbi gümbürderken ağzı açıldı ve dudakları sessiz bir *ha* oluşturdu. Jamie onun ağzına baktı, boğazından yumuşak bir ses çıkardı ve bakışlarını kaçırdı. Eli direksiyonu sımsıkı sardı.

Arabayı çalıştırırken pürüzlü sesiyle, "Gitme vakti," dedi. "Dönüş yolculuğuna başlamadan önce bir şeyler yesen iyi olur."

"Yedim zaten. Koca bir tabak çörek yedim."

Adamın sesine hafif bir neşe karışmıştı şimdi. "Koca bir tabak çörek dışında bir şeyler."

"Bir reçel kâsesiyle kaymak da vardı."

"Konuştukça batıyorsun."

"Barbar," dedi Mika esneyerek.

Emniyet kemerinin yerine oturuşunun tıkırtısıyla gözlerini kapadı, tekrar açtığında biraz zaman geçmiş gibiydi çünkü bir restoranın arabaya servis kısmına çekmişlerdi ve Jamie onun kucağına bir çizburger, patates kızartması ve komiktir, şu çocuk boy şişelerde bir meyve suyu tutuşturdu.

"Meyve suyu tuzla şekeri dengelemek için mi?" diye sordu Mika ağzına bir patates kızartması atıp gözlerini kapayarak tadını çıkarırken. "Çünkü sana bunun bir kurşun yarasına yara bandı yapıştırmaktan farksız olduğunu söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. O çörek tabağının ve bu akşam yemeğinin sebep olacağı kalp krizini dengelemek için iki kıvırcık, üç havuç ve bir bütün balkabağı gerekecek."

"Ama yine de," dedi Jamie onun patateslerinden bir tane aşırarak, "bu yemeği bahsi geçen kalp krizi için endişe duymadan yiyor gibisin."

"Dünyaya bir kere geliyoruz." Pencereden dışarı, bir katedralin kulelerine bakarken Jamie'nin yirmili yaşlarını hayal etmeye çalıştı. "Burada yaşamayı özlüyor musun?"

Jamie şaşırmış gibiydi. "Cambridge'i mi? Hayır, pek sayılmaz. Vaktimin çoğunu öğrenci olarak ve büyük oranda körkütük sarhoş geçirdim ki İrlandalı olduğum düşünülürse çok fazla şey söylüyor bu. Hem ders verme işi bana uymadı." İçinde bir tebessüm titreşen gözleri kızınkilere değdi. "İnanır mısın bilmem, fazla aksi bir tipmişim."

"Sen mi? Aksi mi? İmkânsız!" Mika ağır başını dirseğine yasladı, çizburgerinin son lokmasını bitirdi ve adamın profilini inceledi. "Zor muydu? Nowhere Malikânesi'ne dönmek ve bir bebeğin fiili olarak ebeveyni olmak? Kaç yaşındaydın? Yirmi altı mı?"

"Cadı kısmı biraz sürpriz oldu çünkü Lillian kucağında bir bebekle çıkagelmeden önce bizi uyarma zahmetine girmedi ama Rosetta, gerçi pek şaşıracağını sanmam ama, kendi hâlinde, ko-

lay bir bebekti. Ama Altamira," -burada ürpererek Mika'yı güldürdü- "şu kadarını söyleyeyim, iki yaş sendromu sırasında her an onu bir tekneye koyup okyanusa göndermeye hazırdım. Ian tekneyi hazırlamıştı bile."

"Altamira hâlâ Nowhere Malikânesi'nde güvenle yaşadığına göre Lucie ve Ken'in aklı başında kararlarının geçerli olduğunu tahmin ediyorum."

"Gerçekten bir çocuğu bir köy büyütüyor." Jamie sağa dönerek trafiği ardında bıraktı. Süpürgesapı söz konusu olduğunda son derece sahiplenici olan Mika ise onu direksiyonun başında izlemeyi sevdiğini fark etti. "Primrose'la görüşmen nasıl geçti?"

"Çok garipti. Nerede olduğum konusunda yalan söyledim ve şüphelendiğini sanmıyorum, yani her şey yolunda ama bir yandan da bana bir sürü başka şey söyledi." Mika ona Primrose'un çeşitli açıklamalarını kısaca özetledi. "*Çok* tuhaftı. Çocukken benzer soruları onlarca kez sormuşumdur herhalde ama bana her seferinde merakımın çirkin ve yakışıksız olduğunu söyledi."

"O günden sonra o soruları sordun mu tekrar?"

Mika biraz düşündükten sonra, "Hayır," dedi. "Yıllar önce vazgeçtim ve karşılaştığımızda genelde havadan sudan sohbet ederdik ama bu sefer... Bilmiyorum. Sordum. Belki de çocuklarla çok zaman geçirdiğim içindir. Hani sanki artık ipin ucunda sadece ben yokmuşum, daha fazlası varmış gibi geliyor. Onlara tarihimizle ilgili daha çok şey anlatabilmek istiyorum. Ben büyürken bildiğimden daha fazlasını en azından. Ama onun bana bu kadarı anlatmasını beklemiyordum doğrusu."

"Belki de artık yetişkin olduğun için anlatmıştır," dedi Jamie. "Hepimizin yetişkinlere söyleyip çocuklara söylemeyeceği bir sürü şey vardır."

"Sence nihayet beni dengi olarak mı görüyor? Yani, neredeyse dengi," diye düzeltti Mika, dudakları kederle kıvrılırken. "Kuralları biraz esnetmekten bahsettiğimde her zamanki gibi otoriter ve katıydı. İkaros gibi güneşe fazla yaklaştım ve vahşice geri püskürtüldüm."

Jamie'nin kahkahası bütün arabada çınladı. "Ian'la çok fazla zaman geçiriyorsun." Kıza anlayışlı bir bakış attı. "Gözlerini açık tutmakta zorlanıyor gibisin. Benim yüzümden uyanık kalma."

"Bizi daha hızlı götürmesi için bir hız büyüsü yapmaya çalışabilirim," diye önerdi Mika.

Jamie'nin tek cevabı ters bir bakış oldu.

Mika yeniden mutlulukla adamın montuna gömülürken başını pencereye yasladı ve gözlerini kapadı.

"İnatçı hâlin hoşuma gidiyor," dedi uykulu bir sesle ve derin, rüyasız bir uykuya daldı.

İnatçı hâlin hoşuma gidiyor.

Jamie, Mika'nın uyuyan yüzüne inanamıyormuş gibi baktı. Ne yapacaktı şimdi bununla?

Beni öpmek istemiyor olabilir misin? Kız bunu söylediğinde Jamie neredeyse kahkahayı basacaktı. Karanlık ve neşesiz bir kahkaha. Keşke en ufak bir fikri olsaydı.

Mika bir kere daha uyandığında, Jamie arabayı durdurmuştu. Her tarafı ağrıyordu ama titremesi ve sersemliği geçmişti. Gözlerini ovuşturunca Süpürgesapı'nın, neredeyse tüm ışıkları sönmüş olan Nowhere Malikânesi'nin önünde olduğunu gördü. Yalnızca üst kattaki koridorun ve mutfağın ışığı yanıktı.

"Ev," dedi Jamie sessizce.

Ev. O kadar gerçek geliyordu ki... Ama dürüst olmak gerekirse bu biraz korkutucuydu zira burası Mika'nın evi *değildi.* Er ya da geç buradan ayrılmak zorunda kalacaktı. Bağlanmak, *umursamak* tamamen aptalcaydı çünkü daha önce hiçbir yere ait olmamış, hiç kimse için yeterli olmamıştı ve Nowhere Malikânesi'ndeki insanların da bunu çözmesi an meselesiydi.

Saate şöyle bir bakınca onu geçtiğini gördü. "Vay be," dedi.

Er kelimesinin üzerinde yaptığı etki yüzünden sesi biraz çatallanmıştı. "Ne kadar zamandır yoldayız? Beş saat mi?"

"Cambridge'in hemen dışında bir kaza olmuştu ve kaldırılması asırlar sürdü. Sen iyi misin? Yürüyebilecek misin?"

"Sanırım. O kadar sarsak hissetmiyorum." Kaşlarını çatarak adamı izledi. "*Sen* iyi misin peki? Yorulmuş olmalısın."

"İyiyim."

"Sanki iyi olmasan söyleyeceksin de," diye dalga geçti Mika. Jamie gülümsedi. Mika kapıyı açarak soğuk, sert deniz havasının içeri dolmasına müsaade etti ve sendeleyerek dışarı çıktı. Bir an için sendelese de yere yığılmadı, bu da bir gelişme sayılırdı. "Sence Ian ayakta mı? Mutfağın ışığı bu yüzden mi yanıyor?"

Jamie arabanın anahtarlarını Mika'ya uzatıp ana kapıya doğru ilerlerken, "Bizi bekleyeceğini söylemişti," dedi.

"Jamie."

Adam bir an tereddüt etse de arkasını döndü.

"Beni almaya geldin," dedi Mika. "Daha önce kimse bunu yapmamıştı. Teşekkür ederim."

Jamie uzun uzun ona baktı, ardından cevap vermeden başını hafifçe eğerek anahtarla kapıyı açtı. Ayakkabılarını çıkarıp doğruca mutfağa geçtiler, Mika hâlâ monta sımsıkı sarınmış durumdaydı ve yakın zamanda çıkarmak gibi bir niyeti yoktu. Ian'sa mutfakta yulaf ezmeli ve kuru üzümlü kurabiyelerle dolu tepsileri fırından çıkarmakla meşguldü.

"Stres aşçılığı," diye açıkladı ışıl ışıl gözleriyle onlara bakarak. "Kurabiye?"

"Bugün biraz daha şeker kaldırabilirim kesinlikle," dedi Mika ciddiyetle. Jamie'nin ağzı seğirdi. İkisi de Ian'dan birer kurabiye aldı. "Su ısıtıcı açık mı?"

Ian gururla, "Arabanın yanaştığını duyar duymaz çalıştırdım," dedi. "Yatmadan önce sıcak, güzel bir çay tam da ihtiyacın olan şey, canım. Jamie? Çay?"

Jamie başıyla onaylayarak masadaki sandalyelerden birine çöktü.

"Sen de biraz ısınmak isteyebilirsin," dedi Ian. Gözleri edepsiz bir hınzırlıkla parlıyordu. "Montsuzluğun falan..."

Mika suçluluk ve dehşet hisleriyle, "Yol boyu *üşüdün mü?*" diye sordu Jamie'ye.

Jamie ona cevap vermeden önce Ian'a ters bir bakış attı. "Saçmalama. Bütün gece ısıtıcı çalışıyordu. Gayet iyiydim."

Ian çayla oyalanırken kendi kendine neşeyle mırıldanıyordu. Seksenlerindeki bir adama göre günün bu geç saatinde oldukça enerjikti. Birkaç dakika içinde üç fincan çay hazırlayıp hepsini bir tabak kurabiyeyle birlikte masaya taşıdı. "Ee?" diye sordu. "Öcü Kadın'ın her an kapımızda bitmesini beklememiz gerekiyor mu?"

Yediği kurabiye Mika'nın boğazına dizildi. Primrose'u Öcü Kadın olarak düşünmek onu fazlasıyla mutlu etmişti. "Yok. Güç dalgasının sorumlusunun ben olduğumu çözmüş ama ona bu civarlarda oluşuma dair gayet geçerli bir bahane sundum."

"Gerçekten mi? Ne dedin ona?"

"DAÜ'deki bir sınıf buluşması."

"Tabii ya! Orada öğrenciydin sen, değil mi? Ne zekice bir bahane!"

Jamie kıza aksi bir bakış attı. "Sınıf toplanmaları genelde devasa büyü dalgalarına neden olur mu?"

Mika bunu savuşturabilir ya da yalan söyleyebilirdi ama yapmadı. "Hayır ama korkunç eski sevgililerle yeniden bir araya gelişler neden olabilir."

Jamie'nin gözleri kısıldı, yüzü karardı. Öte yandan Ian birden canlandı. "Eh, şimdi bize şu arkadaşla ilgili her şeyi anlatmak zorundasın!"

"Hayır, değilsin," dedi Jamie.

"Sussana sen."

Mika güldü. "O kadar da heyecanlı bir şey değil. Sadece Primrose ondan haberdardı, o yüzden de uygun bir günah keçisi oldu." Çay fincanını iki eliyle sarıp son on yıldır düşünmemek için çok uğraştığı anıları yeniden gün yüzüne çıkardı. "Ben DAÜ'deyken tanışmıştık ve dört ay kadar beraberdik."

"İlk aşına fişnen miydi?" diye sordu Ian.

Mika, ifadenin gülünç derecede eski oluşu karşısında sırıtarak, "Değildi," dedi. "Onunla tanıştığımda o sularda biraz zaman geçirmiştim. Ama o benim ilk ve son gerçek sevgilimdi."

Ian'ın yüzü yumuşadı. "Âşık mıydın?"

"Sanmıyorum," dedi Mika düşünceli düşünceli. "Şimdi dönüp bakınca *aşk* kadar güçlü bir şey olduğunu sanmıyorum ama onu daha önce kimseyi önemsemediğim kadar önemsemiştim. Hem yirmi yaşındaydım, başımda kavak yelleri esiyordu, ben de ona gerçeği söylemeye karar verdim. Kendim hakkında."

Ian nefesini tuttu.

"Hepsini değil," diye ekledi Mika. "Ona büyü alıştırmaları yaptığımı söyledim ama başka cadıların varlığından bahsetmedim. O da, şey, bunun tuhaf bir kültürel zımbırtı olup olmadığını sordu. Onun sözleri, benim değil." Başını kaldırıp onlara bakmaya cesaret edemedi ama birinin dişlerinin arasından nefes verdiğini duydu. "Gülüp geçtim çünkü öyle yapmam gerektiğini düşünmüştüm. Sonra ona birkaç büyü gösterdim."

"Peki sonra?" diye sordu Jamie sessizce.

Eski, neredeyse unutulmuş bir morluğa bastırınca sizi şaşırtan o sızı gibi beklenmedikti acı. Eskiden olduğu kadar kötü değildi ama hâlâ oradaydı çünkü Mika bunun eski bir sevgiliyle ilgili olmadığını anlamıştı. Çok daha fazlası vardı.

"*Nasıl* oldu, hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim," dedi Mika. Gözleri önündeki çay fincanına sabitlenmişti. O eski utanç gizlendiği yerden çıkmaya çalıştı ama Mika artık bunun sahte bir his olduğunu ve onunla nasıl baş edeceğini biliyordu. O sözleri yüksek sesle söyledi: "Artık benim suçum olmadığını biliyorum ama o zaman sanki benim suçummuş gibi gelmişti. Hani sanki bir an *kendimdim* ve sonraki gün *onun* benden istediği büyüleri yapıyordum. Bir keresinde bir ATM'den para çekiyordu ve bana makineyi büyületerek ona ait olmayan birkaç yüz sterlin daha vermesini sağladı. Başka bir seferinde sınavlara sokup

kimse fark etmeden cevaplara bakabilsin diye telefonuna basit bir koruma büyüsü yaptım. Haftalar boyunca böyle şeyler yaptım. Çünkü o benden yapmamı istemişti. Ben de yeterince yaparsam beni sever diye düşünmüştüm."

Ian üzüntüyle elini onun ellerinin üzerine koyarak, "Ah, Mika," dedi.

"Her neyse, sonra bir gün birden artık kendimi pek sevmediğimi fark ettim ve bu *onun* beni sevip sevmemesinden daha önemliydi, böylece ayrıldık. Yaptığı her şeyi bildirdim, ona yardım ettiğimi itiraf ettim ama tabii büyü bahsini hiç açmadım ve sonra da gittim. Muhtemelen DAÜ'de kalıp son senemi tamamlayabilirdim ama onun benimle ve yapabildiklerimle ilgili her şeyi unutmasını istedim."

Mika anlatmayı bitirdiğinde mutfakta sessizlik hâkimdi. Mika bir kurabiye daha ısırdı, masanın üzerindeki ağaç damarlarının desenleriyle fazlasıyla ilgiliydi.

Ian onun elini biraz daha sıktı. "Bu şekilde kullanılmanın canını ne kadar yaktığını tahmin bile edemiyorum ama elbette, *elbette*, yavşak bir herifin, hayatını nasıl yaşayacağını etkilemesine izin vermeyi düşünmüyorsundur, değil mi?"

"Yavşak bir herif ve ondan önceki bir dizi bakıcı ve eğitmen," diye hatırlattı Mika. Gülüşü titrekti. "Daha önce de çirkin tepkiler gördüm. Mesela o ATM büyüsü var ya, daha önce de kullanmıştım. Bakıcılarımdan biri istemişti." İrkilerek sustu. "Daha önce bunu hiç yüksek sesle söylememiştim. Hatta aklıma bile getirmemeye çalışıyordum."

"Sorun değil," dedi Jamie sessizce.

Mika başını kaldırıp ona baktı. Adamın gözlerinde ne bir yargılama ne de kınama ifadesi vardı, yalnızca Mika'nın ona yönelik olmadığını sezdiği bir öfke vardı ve bu da onu devamını anlatmaya teşvik etti. "Bakıcılar benim cadı olduğumu anladığında," diye açıkladı, "bazıları korkardı, bazıları halüsinasyon gördüğünü düşünürdü ve unutamadığım bir olay da bir eğitmenimin nedense gizli bir hükümet kuruluşunun deneği oldu-

guma kendini ikna etmesi ve elimdeki bilgileri halka açıklamam için ısrar etmesiydi. Ama çoğunlukla karşılaştığım tepki *onunki* gibiydi. Kullanılabilecek bir şeye dönüşüyordum."

Jamie'nin çenesinde bir kas seğirdi. Ian mutsuzlukla ona baktı, ardından kararlı bir ifadeyle Mika'ya döndü: "Herkes öyle değildir, tatlım. Dışarıda bir yerde seni olduğun gibi kabul edecek, yalnızca Mika olmana izin verecek biri var."

"Var mı?" diye sordu Mika. "Çünkü benim gördüğüm kadarıyla cadı olmak, durum uygunken sömürülen ve uygun değilken de düşman olunan biri olmak demek. Yalnızca Mika olmayı *seviyorum* ama dünya bana henüz o ayrıcalığı tanımadı."

"Evet, görüyorum," diye itiraf etti Ian. "Anlıyorum da, gerçekten. Ken'le benim de kendimiz olmamıza izin verilmeyen bir dönem oldu."

"Biliyorum," dedi Mika, adamın elini sıkarak. Gülüşü bu sefer daha canlı ve çok daha az titrekti. "İnan bana, beni ileride daha iyi bir geleceğin beklediğine ikna *edebilecek* bir şey varsa o da Ken'le ikinizsiniz."

Jamie kaşlarını yalancıktan çattı. "Of, Tanrım, sakın ikisiyle ilgili hikâyelere başlamasına izin verme!"

"Haydut!" dedi Ian sevgiyle.

"Fosil."

Mika bu sevimli hakaret yağmurunun arasına girdi. "Ken'le ne kadar zamandır evlisiniz?"

"İzin verildiği andan beri," dedi Ian. "Yani o kadar da uzun sayılmaz. Ama elli yıldan fazladır birlikteyiz." Mika için akıl sır ermeyecek bir süreydi bu. Ian hülyalı bir iç çekişle devam etti: "Bilirsin, ilk görüşte aşk saçmalık gibi gelir insana ama sana yemin ederim, gözlerim ona değdiği an sevdim Ken'i. Onun ikna olması biraz zaman aldı tabii. Bazen biraz baş belası olabilirim."

"Biliyoruz," dedi Jamie.

"Babam birkaç yıl önce ölmüştü ama annem ve Ken'in anne babası bizden haberdardı. O zamanlar yalnızca onlara söylemiştik. Geri kalan herkes için müzmin bekârlardık. O zamanlar bize

öyle diyorlardı. Gerçi dürüst olmak gerekirse bizim için söyledikleri *en iyi* şey oydu."

Mika birden onlara yalnızca hayranlık duymadığını, aynı zamanda da kıskandığını fark ederek, "Ama siz yine de birbirinizi sevdiniz," dedi. Kalbi müthiş hiddetli bir özlemle sızladı. "Aradan bunca zaman geçmiş olmasına rağmen hâlâ da seviyorsunuz."

Ian yalnızca, "Ken'le bir yüz yıl daha geçirsem yine de doymam," dedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mika cuma gününü büyük oranda uyuklayarak, karlı geceler, fırtınalı gri gözler ve çam iğneleriyle ilgili tuhaf rüyalara dalıp çıkarak geçirdi. Herhangi birinin kontrol etmeye gelip de onu kesinlikle kendisine ait olmayan bir montla uyurken bulmasını engellemek için tavan arasının kapısını kilitledi; dolayısıyla nihayetinde onu uyandıran, kapının gürültüyle ve kararlılıkla tıklatılması oldu.

Kapının diğer tarafından Terracotta'nın "Şunu bil ki," diyen sesi geliyordu. "Bana kapıları kilitleme ve açma büyüsünü öğretmek *zorundasın*."

"Bana da!" diye şakıdı Altamira altta kalmayarak. "Uyanmadın mı daha? Seni özledik!"

Mika, Jamie'nin montunu alelacele sandalyenin üzerine, herkese göre bütün gün ve bütün gece olması gereken yere koyduktan sonra kızları içeri aldı. Yanlışlıkla dışarıda kalmış olan Kirke de öfkeli bir havlamayla kızların peşinden geldi. Mika hemen ona sarılıp okşayarak hayvanın öfkesini dindirmeye çalıştı.

Rosetta, "Lucie yemek için aşağı gelmen gerektiğini söylüyor," diye bilgilendirdi Mika'yı. "Ne kadar yorgun olduğun umurunda değilmiş, bir yemeği daha kaçıramazmışsın."

Mika, Lucie'nin ses tonunun başarılı taklidi karşısında sırıttı. "Tesadüf bu ya, ben de kendimi çok daha iyi hissediyorum ve *açlıktan ölüyorum*. O yüzden Lucie'nin daveti daha iyi bir zamanda gelemezdi. Düşün bakalım önüme, ufaklıklar."

Ama Terracotta, o insanı bezdiren şahin gözlü velet olduğu yerde durdu. "Jamie'nin montu neden senin sandalyende?"

"Çünkü dün gece çok üşüdüğüm için bana verdi," dedi Mika, sesinin tamamen aldırışsız çıktığını umarak. "Şimdi kıpırda bakalım fesleğen. Yoksa açlıktan seni tırtıklamak zorunda kalırım."

"Giyinmeyecek misin?"

"Sen sekiz yaşında olduğuna emin misin?" diye sordu Mika. "Seksen falan olmayasın? Ya da sekiz yüz? Bir çift çıplak bacak gördü diye kimse bayılıp kalmaz, emin ol."

"Ben *üşürsen* diye demiştim," diye yanıtladı Terracotta ona tuhaf bir bakış atarak. "Çıplak bacaklar neden birini bayıltsın ki?"

"Boş ver."

Basamakları beraberce ağır ağır indiler, kızlar büyü çalışmalarında ne kadar ilerleme kaydettiklerini gösterirken Mika da gözlerindeki çapakları siliyordu. Rosetta mafsallı tahta bebeğine avucunda step dansı yaptırırken Terracotta ve Altamira da güçlerini birleştirerek origami kâğıdından yapılmış bir avuç kuğuyu canlandırıyordu. Mika hem çok etkilenmiş hem de hepsiyle gurur duymuştu.

Başlarının etrafında kanat çırpan neşeli kâğıttan kuğular sürüsüyle sarılmış hâlde mutfağa girerek diğerlerine katıldılar. Ian fırının önünde diz çökmüştü, sırtı onlara dönüktü ama Jamie içeri girerken onlara baktı. Karanlık gözleri kısacık bir an Mika'nınkilerle kesişti, ardından hızla başka yöne kaydılar.

Ken masanın başında dikilmiş, bardaklara kızlarla birlikte yaptıkları elma suyunu doldururken Lucie doğrudan karşısına geçerek Mika'yı baştan ayağa süzdü.

"Eh, ateşin yok," dedi Lucie. Rahatlamış tebessümüyle yanakları şişmişti. "Hâlâ biraz solgunsun ama muhtemelen dün

gece Ian'ın kurabiyelerini yediğinden beri ağzına lokma koymadığındandır. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Neredeyse insan gibi," dedi Mika neşeyle. Tam bir yetişkin olması zerre umurunda değildi. Kendini her gün Lucie'nin kucaklayışına ve üzerine titremesine bırakabilirdi.

"Dün bayağı kötüymüşsün galiba. Çok bir şey hatırlıyor musun?"

Lucie'nin bakışları tamamen art niyetsizdi, soru tamamen masumdu ama Mika'nın yanakları kızardı ve "Her şeyi hatırlıyorum," derken Jamie'ye bakmamak için kendiyle mücadele etti.

Tamamen kendimden geçip sınırların varlığını unuttuğumu hatırlıyorum. Jamie'den beni öpmesini istediğimi ve gayet net bir şekilde reddedildiğimi hatırlıyorum. Ama onun böyle bir hezeyan geçirdiğini hatırlamıyorum, ki bu da onun da her şeyi hatırladığından fena hâlde emin olmamı sağlıyor.

Elbette bunların hiçbirini söylemedi.

Onun yerine Ken'in yanına gidip birden ona sarıldı. "Dün için teşekkür ederim."

"Hiç sıkıntı değil," dedi Ken usulca, kollarını Mika'nın etrafına sımsıkı sararken. Sıcak, kahverengi gözleri bir tebessümle kırışmıştı.

Altamira endişeye benzer bir ifadeyle onlara baktı. "Neden sarılıyorsunuz? Üzgün birisi mi var?"

"Aslında tam tersi," diye açıkladı. "Ken dün bana karşı çok nazikti."

"Aslında Jamie ısrar etti ama itiraf etmeliyim ki beni ikna etmek için çok uğraşması gerekmedi."

"Ah! Primrose'la görüştükten sonra gelip seni almaları mı?" diye sordu Altamira ve sorusunun hemen ardından hararetli bir "Kahretsin, Primrose," geldi, sanki Primrose'un adını sadece anmak bile laneti defetmeyi gerektiren bir uğursuzlukmuş gibi.

Yemek sohbeti bildik, sıradan ve rahatlatıcıydı: Lucie hafta sonunu hayır kurumu mağazasında bulduğu bir yığın ateşli tarihi romansı okuyarak geçirmek istese de Ian onun arı kova-

nının yapımına yardım etmesini istedi; Ken, Ian'a çok sevdiği flamingo pembesi yününün bitmek üzere olduğunu hatırlatarak bu tartışmaya bir son verdi ve Ian ihtiyaçlarını stoklamak için en sevdikleri yüncü dükkânı olan Kayıp Koyun'a gitme planları yapmaya başladı; Altamira ve Terracotta, Jamie'den bir saatlik daha ekran süresi koparmaya çalışsalar da Jamie hiç etkilenmedi ve onlara Rosetta'nın fazladan bir saat kazanmasının yegâne sebebinin kimse ona söylemeden odasını toplaması olduğunu hatırlattı; Mika da cumartesi gününü ormanda geçirerek azaldığını fark ettiği malzemeleri toplayacağını söyledi.

"Kış Gün Dönümü birkaç gün sonra," diye açıkladı ama Edward'ın ziyaretinin de *o günden* sadece birkaç gün sonra olduğunu hatırlatmaktan kaçındı. "Cadılar için yılın en kuvvetli günlerinden biridir, o yüzden ben de mümkün olduğunca çok iksir yapmaya çalışacağım."

"Umarım *bu* yıl çok fazla olmaz," dedi Lucie. "Kendini bütün gün tavan arasına kapayamazsın! Nowhere Malikânesi'nde Noel'i pek kutlamayız ama Gün Dönümü'nü mümkün olduğunca bayram havasında geçiririz. Hatta," diye ekledi Altamira'ya doğru manidar bir bakış atarak, "Noel Baba da takvimini ayarlayıp kızlara hediyelerini Gün Dönümü'nde getirme nezaketi gösterir!"

"Gerçekten mi?" Mika heyecan ve mutlulukla doldu. "Yani sanırım buranın cadılarla dolu bir ev olduğunu düşünürsek bunu beklemem gerekirdi ama daha önce Gün Dönümü'nü başka biriyle kutladığım olmamıştı hiç."

"O zaman sen de *mutlaka* katılmalısın," dedi Rosetta hevesle.

"Nasıl reddedebilirim ki?"

"Yarın çocukları da malzeme toplamaya götürsene," dedi Jamie. "Çok hoşlarına gider."

"Çok iyi fikir," diye onayladı Ian. Sonra masumane bir tavırla, "Sen de gitsene," diye ekledi. "Şey için, eee, etrafa göz kulak olmak için."

Mika bunun üzerine kaşlarını kaldırdı, böylesine utanmaz

ama kumarlıktan yoksuk olması onu eğlendirmişti, ama Jamie sadece, "Gidemem. Yarın evde yokum," dedi.

"Yok musun?" Ian gözlerini kırpıştırdı. "Nereye gidiyorsun?"

Jamie adamın sorusunu duymazdan gelerek, "Muhtemelen kızlar yatmadan dönmüş olurum," dedi.

Ken ve Lucie'nin temkinle birbirlerine bakmaları Mika'nın böylesi bir ketumluğa onların da alışkın olmadığını anlamasını sağladı. Ian, Jamie'ye sorgulayan gözlerle baktı. "Tamam da nereye gidiyorsun?"

Terracotta da, "Evet, nereye?" diye sordu. Sesi Ian'ınkinden bile daha şüpheciydi.

Jamie onlara kaşlarını çatarak baktı. "Liverpool."

"*Liverpool...*" Ian'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Dört saat gidiş dört saat geliş yani? Bir gün içinde? Neden? Ancak şahsen alabileceğin aşırı nadir bir kitap falan mı var?"

"Aynen, öyle diyelim."

"Jamie!"

"Ama Tanrı aşkına, Ian!" diye çıkıştı Jamie. "Yarın annemin altmışıncı doğum günü. Sanat galerilerine bayılıyor. Günü Tate'de geçirecek. Bana da gelir miyim diye sordu. Konuyu kapayabilir miyiz artık?"

Bir dakika kadar süren mutlak bir sessizlik oldu. Mika şaşkınlıkla masadakilere baktı ve kızların bile şok içinde olduklarını gördü.

"Kardeşlerin de orada olacak mı?" diye sordu Ian.

Ken, "Ian," diye uyardı. Aynı anda masanın altından da sanki Lucie, Ian'a tekme atıyormuş gibi bir gümbürtü geldi.

Jamie kısa ve net bir biçimde, "Sonuçta onların da annesi, dolayısıyla evet, onların da orada olmasını bekliyorum," diye yanıt verdi.

"Sen kafayı falan mı yedin?" dedi Ian.

"*Ian.*"

Mika bir soruyla araya girmeye çalıştı. "Doğum gününde neden annesini görmeye gitmesin ki?"

Kimse ona cevap vermedi. Mika sırf sırlarını vermedikleri için insanlara kinlenmenin adil olmadığını biliyordu ama kendini yine dışlanmış hissetmişti, parçası olmadığı bir şeye bakıyor gibiydi ve bunun canını bu kadar yakmasına hayret etti.

Ian dik dik Jamie'ye bakarken Jamie zerre etkilenmeden onun bakışlarına karşılık verdi. Gözlerini ilk kaçıranın Ian olması Mika'yı az da olsa şaşırtmıştı.

"Peki." Ian cılız kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu aptallığı sürdürmekte ısrar ediyorsun madem, en azından Mika'yı da yanında götürmelisin."

"Ne?" diye sordu Jamie. "Neden?"

"Hah, aynen," diye katıldı Mika. Dışarıdan izleyen taraf olmamayı isterken meseleye *bu şekilde* dahil olmayı kastetmediğinden gayet emindi.

Ian sanki cevap ortadaymış gibi onlara baktı. "Mika şahane bir eşlikçi *ve* hız büyüsü yapmayı biliyor. İki saatte halledebilecekken neden bir günde sekiz saat araba süresin ki?"

"Sinir bozucu derecede haklı bir noktaya değindi," diye kabul etti Mika. "Ayrıca artık çok daha iyiyim, dolayısıyla hemen ardından şeker yüklemesine ve on sekiz saatlik uykuya ihtiyaç duymadan büyü yapabilirim."

"Mükemmel," dedi Ian çok daha canlı görünerek. "Jamie?"

Jamie, Ian'a kaşlarını çatarak bakarken karşısına konulan gerekçelendirme onu rahatsız etmiş gibi çenesini kasıp kasıp bırakıyordu. Sonra neredeyse gönülsüzce gözlerini masanın karşısındaki Mika'ya çevirdi. "Sakıncası olur mu?"

"Hiç de olmaz," dedi Mika. Aslında sakıncanın zıddı her neyse *ondandı*. Onunla bir gün geçirme fikri çok cazip geliyordu. Sonra birden aklına bir şey takıldı. "Tate'in *içine* girmek zorunda değilim, değil mi? Çünkü kalabalıklar ve kapalı alanlar mümkünse kaçınmaya çalıştığım bir kombinasyon. Arabada bekle-

meyi tercih ederim. Bir kitapla. Ve atıştırmalık. *Bir sürü* atıştır malık."

Jamie'nin yüzündeki somurtkan ifade yerini zayıf, çarpık bi gülüşe bıraktı. "O zaman öyle yapalım."

Jamie ertesi sabah Ian'la Ken'in kulübesine doğru gürültüyle yol alırken karmakarışık bir haletiruhiyedeydi; ana kapıyı ardından çarparak kapamıştı ve soğuktan kurtulmak için topukları üzerinde ileri geri yaylanıyordu. Montu hâlâ Mika'daydı. Evle kulübe arası koşarak yalnızca bir dakikaydı ama of, dışarısı buz gibiydi.

Ön taraftaki küçük, ateşle aydınlanan odadan Ken'in, "Görüyorum ki cinlerin tepende," diyen sesi geldi.

Gerçekten de öyleydi. Bunu Ian'a asla itiraf etmezdi ama annesini ve kardeşlerini görmeye gitmeyi kabul etmesini içtenlikle sorguluyordu. Üstüne üstlük çileden çıkmış, küplere binmiş ve aynı anlama gelecek bir sürü başka şey olmuştu.

Jamie kendini bir koltuğa bırakırken Ken, "Ian'ın cinleriyse," diye devam etti, "herhangi bir cinin olabileceği kadar heyecanlı."

"Şaşkınlıktan kıpkırmızı kesildim," dedi Jamie sinirle. "O nerede sahi? İki çift lafım var ona."

"Sanırım o da geleceğini tahmin etti," dedi Ken, gülümseyişini gizlemek için yetersiz bir çabayla sabah kahvesini yudumlayarak. "Birkaç dakika önce yüncüye gideceğim diye sıvıştı. Yani, tatlı çocuk, korkarım ki benimle idare etmek zorundasın."

Ken, koca dünyada Jamie için *tatlı çocuk* ifadesini kullanan ve bunu hiçbir ironiye başvurmadan yapan tek kişiydi, ki bu da Jamie'nin onu daha da çok sevmesine neden oluyordu. Bir yandan da *onun* değerlendirme yetisini sorgulamasına neden oluyordu, zira Jamie pek çok şey olabilirdi ama *tatlı* olmadığından gayet emindi.

"Jamie," dedi Ken usulca. "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Gitmek zorunda değilsin."

"Gitmem gerektiğini düşünüyorum."

Ken'in yüzünden anlayış ve merhamet akıyordu. "Artık senin üzerinde kesinlikle hiçbir güçleri olmadığını hatırladığın sürece."

"Biliyorum." Jamie bu konuyu gereğinden fazla düşünmek istemiyordu. "Her neyse, onlar hakkında konuşmaya gelmedim. Ian'ın o lanet olası keçi inadını konuşmaya geldim." Kanepenin genellikle Ian'ın oturduğu ancak şimdi boş olan kısmına dik dik baktı. "Şu Mika olayı. *Sen* bunun korkunç bir fikir olduğunun farkındasın, değil mi?"

Bu mülkteki *herhangi* birinin hâlâ aklı başında olduğunu ummak düşük bir ihtimaldi ve Ken, "İlk başta ben de öyle düşünmüştüm ama artık o kadar da emin değilim," deyince bu karamsar beklentinin haklılığı kanıtlandı. Ken kahve fincanını bırakıp sandalyelerin arasındaki boşluğa doğru uzanarak Jamie'nin koluna hafifçe vurdu. "Ian'ın bunu neden yaptığını anlıyorsun, değil mi? Kendi faniliğini hissetmeye başladı ve aramızda kalsın ama seni yalnız bırakma düşüncesi onu korkutuyor.".

Jamie göğsünün cevap veremeyecek kadar sıkıştığını hissetti. Ian ve Ken'siz bir dünyayı düşünme iznini hiç vermemişti kendine. Ona kalırsa Ölüm ondan yeterince insanı almıştı ve buradaki herkes sonsuza dek yaşayacaktı.

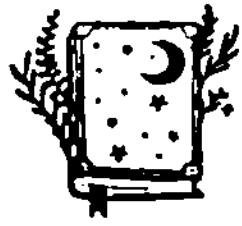
"Jamie," dedi Ken yumuşakça. "Senin için onunla benim yaşadığım türden bir mutluluk bulmaya neden bu kadar kararlı olduğunu anlamalısın. Buraya geldiğin günden beri *bizim* oğlumuzdun sen, seveceğimiz, koruyacağımız ve dünyayı ayaklarına sereceğimiz *oğlumuz*. Artık bir yetişkinsin. Daha makul olabildiği anlarda Ian da bunun farkında. Ama sen de aradan yirmi yıl da geçse o gün bir başına hayatımıza dalan o cesur, yaralı çocuğu unutmadığımızı ve bir daha asla ama asla o çocuk olmaman için elimizden *ne gelirse* yapacağımızı bilmelisin."

"Biliyorum zaten," dedi Jamie. "Sadece bu kez Ian yanlış bir hesap yapmış olabilir. Beni paramparça edecek biri varsa, bu o kız bence."

Ken gülümseyince gözlerinin kenarları kırıştı. "Bu doğru olabilir ama ben seni paramparça edeceğini sanmıyorum."

"Gidecek."

"Bence de, evet," dedi Ken düşünceli düşünceli. "Mika öyle derinden incinmiş ki kök salmadan kaçıp gitmeyi öğretmiş kendine ama unutmaman gereken şu ki, Jamie, biri çekip gittiğinde tek yapabileceğin, günün birinde, eğer isterlerse, onlar için geri dönebilecekleri bir pencereyi açık bırakmaktır."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kuzeye yolculuk olaysız başladı. Jamie ve Mika, Jamie'nin arabasıyla Nowhere Malikânesi'nden ayrıldıklarında gökyüzü kar vaadiyle kör edici bir beyazlığa bürünmüştü (ama tabii burası Norfolk'tu, yani muhtemelen o vaat yerine getirilmeyecekti).

Jamie, Mika'nın hız büyüsü konusunda, dışarı yansıttığından çok daha meraklıydı, özellikle de *kendi* arabasını aldıkları ve direksiyonun ardında bir saatten biraz fazla bir sürede yaklaşık beş yüz kilometre yol kat edecek olan *kendisi* olduğu düşünülürse. Bu durumdan bahsettiğinde Mika aslında ifadenin biraz yanlış adlandırıldığını açıkladı.

"Hız büyüsü demek daha derli toplu," dedi elindeki çikolatayla oynayarak (Lucie'nin arabaya doldurduğu atıştırmalıkları yemeye başlamıştı bile). "Ama aslında zaman ve mekân kurallarını büken büyü demek muhtemelen daha doğru olurdu. Söylemesi de daha zor ayrıca."

"Yani arabanın daha hızlı gitmesini sağlamıyor mu?"

"Pek sayılmaz," dedi Mika. "Daha çok, arabanın belirli aralıklarla bir nokta ile diğer nokta arasında mekânı *bükmesi* gibi bir şey. Bak, şöyle." Çikolatayı atıştırmalık kutusuna geri bıraktı ve

havadan bir parça parlak altın iplik aldı. Jamie bir gözünü önündeki virajlı yoldan ayırmadan ona baktı. "Diyelim ki bu iplik Norfolk ve Midlands arasındaki mesafe. Ben bunu sımsıkı gerersem ve sen parmağını üzerinde gezdirirsen bir ucundan diğerine birkaç saniyede ulaşırsın. Ama ipi katlayıp uçlarını *böyle* bir araya getirirsem, parmağın bir uçtan diğerine neredeyse ânında ulaşır."

"Yani büyüyü birkaç kez mi tekrarlayacaksın?"

"Hem gidişte hem dönüşte bir iki kez muhtemelen," diye yanıtladı Mika. "Bir kerede üç yüz yirmi kilometreyi bükmektense birkaç kere seksen kilometreyi bükmek daha kolay diyeyim." Gülümseyerek altın ipliği yok edip yeniden çikolatasını aldı. "Küçük ısırıklar, tek seferde hepsini yalayıp yutmak değil."

"Sen onu Terracotta'ya söyle," dedi Jamie alaycı bir sesle. "Belki güleceksin ama hiç onun çizburger yiyişini gördün mü? Baştan sona dehşet verici, bir pitonun çenesini açışını izlemek gibi."

On dakika kadar sonra hız büyüsünü fiilen gördü ve neredeyse hiç farkına varmadı. Mika ona bunun onun da büyülenen arabanın *içinde* olmasından kaynaklandığını, dolayısıyla ona yalnızca sessiz bir kırsal bir yoldan bir diğerine dönmek gibi geldiğini söyledi. Sadece arabasındaki navigasyon rotayı yeniden hesaplamak için uğraşınca ne kadar mesafe atladıklarını gösteriyordu.

Mika planladığı gibi Nowhere Malikânesi civarında iksir malzemesi toplayamadığı için yoğun, dikenli bir ormanda yirmi dakika kadar mola vererek bunu telafi ettiler. Jamie yardım etmeyi önerince Mika nelere ihtiyacı olduğunu sıraladı: kestane, çakal eriği, kuşburnu, hanımeli, süpürgeotu ve kışın çiçeklenen herhangi bir bitki..

Mika ormanın yosunlu zemininde bağdaş kurmuş makasla süpürgeotu saplarını keserken, "Arabaya dönmek istemediğinden emin misin?" diye sordu. "Üşümedin mi? Ya da sıkılmadın mı?"

"Hayır."

"Yani, sana inanıyorum," dedi Mika neşeyle. "Sonuçta sen

iyisin, kibar değilsin. Sırf kibarlık olsun diye sıkılmadığını söylemezsin."

"Sen *iyi* sözcüğünü kötü bir şeymiş gibi söyleyen tek tanıdığım olabilirsin."

"Hiç de kötü bir şey değil, tabii *tek* değilse. Bir sürü iyi insan, istediklerini tam olarak alamayınca iyi olmaktan vazgeçiyor." Tekrar ayağa kalktı ve Jamie'nin iki adım önüne geçti. Mika, "Böyle insanlarla birlikteyken bir kirpi gibi küçücük bir top olmak istiyorum. Bana hayatım boyunca kendime dikkat çekmemem, insanları kızdırmamam, kimsenin ne kadar tuhaf olduğumu fark etmesine izin vermemem öğretildi. Şimdi bile bazen kendime onların sandığından daha güçlü olduğumu hatırlatmam gerekiyor. Bir gücüm olduğunu," derken Jamie onun yüzündeki ifadeyi göremedi. Mika başını çevirip omzunun üzerinden Jamie'ye gülümsedi. "Sen göremiyorsun ama hepimizin etrafında duman gibi kıvrılan altın tozu vardır. Yapayalnız ve korku içindeyken bile büyünün hep benimle olduğunun daimi hatırlatıcısı o benim için."

O kadar beklenmedik bir itiraftı ki Jamie birden kendini, "Babamın günlükleri bendeydi. O öldükten sonra, *ben* yalnız ve korku içindeyken, o günlüklerin babamın el yazısıyla dolu sayfaları beni karşı tarafa geçirdi," derken buldu.

Tam o anda Mika'nın gülüşü lanet güneşten bile daha parlaktı ve Jamie aklında hızlıca hanımeli bulmaktan başka bir şey yokmuş gibi davranarak bakışlarını kaçırmak zorunda kaldı.

Arabaya döndüklerinde Mika bir hız büyüsü daha yaptı, bir çikolata daha gömdü ve telefonunun not uygulamasına hararetle bir şeyler yazmaya başladı. Başını kaldırıp baktı, dalgınca yanağını ovuşturdu, sessizce bir şeyler mırıldandı ve ardından yazmaya geri döndü.

Jamie bu anlaşılmaz süreçten etkilenmiş ve kendine yola dikkat etmesi gerektiğini hatırlatmak zorunda kalmıştı. Bir süre sonra Mika başını kaldırıp ona baktı ve süklüm püklüm gülümsedi. "Affedersin. Dikkatim dağıldı."

"Bunun için özür dilemene gerek yok. Ne yapıyordun?"

"Ormandan çıkarken pembe bir japongülü fark ettim," diye açıkladı. Sonra Jamie'nin daha önce, gecenin geç saatlerinde yıldız tozu toplayıp iksir hazırlarken de fark ettiği bulaşıcı bir heyecanla gözleri parladı. "Bazı insanlar çiçeklerin anlamları olduğunu düşünür ya hani? Pembe kamelyaların da birini özlediğin anlamına geldiğini duymuştum. Acaba bunu kullanabilir miyim diye düşündüm. Hani belki pembe kamelya özütünü beyaz zambak yaprakları, ay ışığı ve henüz çözemediğim bir şeyle birleştirirsem o birini özleme hissini yumuşatacak bir iksir ya da çay bulabilirim gibi geldi."

Jamie'nin dudağının bir kenarı tebessümle kıvrıldı. "Biliyor musun, çocukların büyüden senin gibi bahsettiğini duymadım hiç."

"Onlara zaman ver," dedi Mika şefkatle. "Daha güçlerinden korkmamayı bile yeni öğreniyorlar. Elbette benimle aynı hisleri hiç tatmamışlardır. Cadılar her zaman büyüye âşık değildir. Biz de herkes gibi kendi kimliğimiz ve kendi gücümüzle kendimize has bir ilişki kurarız."

"Peki ya şu Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti'nin geri kalanı?"

"Diğerlerini çok iyi tanıdığım söylenemez ama yıllar içinde söylediklerine bakılırsa hepimiz farklı hayatlar yaşamayı seçmişiz gibi görünüyor. İçimizden biri yakın zamanda boşandı ve bir diğeri evlenmek üzere. Bir başkasıysa neredeyse otuz yıldır evli ve mutlu. Barista olarak çalışan bir cadı tanıyorum, bir de kendi pastanesi olan biri var. Bir diğeri ilkokul öğretmeni." Mika sanki birden tatsız bir fikirle çarpılmış gibi irkildi: "Açıkçası benim en çok benzediğim Primrose galiba."

Jamie ona kuşkulu bir ifadeyle baktı; sıcakkanlı ve neşeli Mika ile bir gorgona benzediğini düşündüğü Primrose'u bağdaştırmaya çalıştı kafasında. "Neden?"

"Onu tanıdığımdan beri yalnız," dedi Mika. "Tıpkı benim gibi. Ayrıca bunun Hepimizin İyiliği İçin Uyulması Gereken Kurallar ve Yapılması Gereken Fedakârlıklar yüzünden olduğunu

söylüyor ama ben bundan daha fazlası olduğunu biliyorum. Zuzanna, şu otuz yıldır evli olan cadı, kocası onunla ilgili gerçeği bilmediğinden evde neredeyse hiç büyü yapmadığını söylüyor. Pek umurunda da değil gibi. Ya da Sophie'ye bakalım, şu öğretmen olan. Tek başına yaşıyor ama gücünü neredeyse hiç kullanmıyor ve bunun o kadar da ilgi duymamasından kaynaklandığını söylüyor. Ama Primrose ve ben öyle değiliz. Nefes almaya nasıl ihtiyaç duyuyorsak büyüye de öyle ihtiyaç duyuyoruz."

"Anladım," dedi Jamie. "Bir anlamda benim kitaplarla ilgili hislerim gibi. Lillian kütüphaneyi idare edecek birine ihtiyacı olduğunu söylediğinde resmen üstüne atladım."

"Eminim öyledir. Sevdiğin işi yaptığına seviniyorum."

Sesinde arzulu bir tını vardı. Jamie'nin kalbini titretti bu ama tek yapabildiği başını hafifçe eğmek oldu.

"Sanırım herhangi bir işte uzun süre kalamamamın nedeni bu," diye mırıldandı Mika. "Evleri temizledim, garsonluk yaptım, barmenlik yaptım. Sadece kolay bulunan ve kolayca bırakabileceğim işler olduğu için değil. Tutkun olduğum tek iş büyü olduğundan."

"Peki yapabilsen ne yaparsın?" diye sordu Jamie. "Cadı olmak bir meslek olsa nasıl bir şey olurdu?"

Mika ona şüpheci bir ifadeyle baktı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"İstemesem sormazdım, Mika. Unuttun mu, ben kibar değilim?"

Bu cevap Mika'yı gülümsetti. Cevabını düşünürken alnı, dürüst olmak gerekirse, sevimli bir şekilde çizgi çizgi oldu. "Emin değilim. Bunu hep düşünüyorum ama sanırım hiçbir zaman bir fikre fazla bağlanma izni vermedim kendime." Yüzü yumuşadı. "Şunun dışında: Kendi tılsımlı çay ve iksir dükkânım olduğunu hayal ederdim önceden. Küçük, hikâye kitaplarındaki gibi bir yer, raflarda iksir ve çay yaprağı kavanozları, tezgâhın üzerinde bir havanla tokmak ve köşede kaynayan kazan."

Mika söyler söylemez Jamie bunların kulağa ne kadar doğ-

ru geldiğini, ne kadar da *onluk* olduğunu hissetti. Bir şey daha hissetti. O büyü sevgisi ve kendini gizlemeden yaşamanın mutluluğu altında her şeyden çok istediği şey *insanlar*dı. Arkadaşlık kurabileceği ziyaretçiler, yardım edebileceği arkadaşlar, sevdiği şeyleri paylaşacağı bir aile.

"Videolarında kurduğun yer orası." Mika'nın alter egosu. "Yalnızca bir videonu izledim ama arka plandaki kazanı ve iksirleri hatırlıyorum. Bir de seni; bilge ve hınzır cadıyı."

Mika güldü. "Sanırım gerçeğine en çok yaklaşabileceğim de oydu işte."

"Bunu gerçekleştirebilirsin, biliyorsun."

"Sanmıyorum," dedi Mika. "Burada değil. Henüz değil."

Arabaya sessizlik çöktü. Jamie, kızın aklında bir şeyler olduğunu anladığından sabırla bekledi.

"Bazen," dedi Mika az sonra, "dünyanın başka yerlerinde cadı olmak nasıl bir şeydir merak ediyorum. Doğduğum yer olan Hindistan'da mesela. Ya da Amerika'da, Norveç'te, Mısır'da. Neresi olursa. Bazen çirkin şeyler geliyor aklıma, mesela batıl inançları daha köklü olan yerlerde cadıların hâlâ avlanıp avlanmadığını merak ediyorum ama en çok da aileleri ve toplulukları düşünüyorum. Cadıların kimseden gizlenmeden yaşayabildikleri bir yer var mı? Şehir halkının oralı cadılarla dostane ilişkiler kurduğu, ne bileyim mesela arkadaş canlısı doktorla birlikte çalışıp hemen hemen her şeyi düzeltebildikleri topluluklar var mı?" Süklüm püklüm bir ifadeyle gülümsedi, Jamie'nin ona kahkahalarla gülmesini beklermiş gibiydi ama adamın aklının ucundan bile geçmiyordu böyle bir şey. "İşte sanırım *orası*, öyle bir yer varsa tabii, çay ve iksir dükkânımı açabileceğim yerdir."

"Aramaya gidebilirsin."

Mika bunu duyunca başını kararlılıkla iki yana salladı. "Sanmıyorum. Başka yerler hakkında bilgi edinmeyi severim ve dünyanın diğer yerlerindeki cadılarla ilgili daha çok şey öğrenmek hoşuma giderdi ama..."

Mika duraksayınca Jamie boşluğu doldurdu. "Ama oradan

oraya gezinerek o kadar çok zaman geçirdin ki artık sadece yerleşebileceğin bir yer istiyorsun, öyle mi?"

Mika, adamın bu konuda onu anlamasına inanamıyormuş gibi gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmışken başıyla onayladı. "Her şeyden çok, kendim olabileceğim *bir yer* istiyorum. Bir yuva istiyorum."

"Yuva, aranmaya değerdir," dedi Jamie sessizce. "Biraz zaman alsa bile."

"Sen buldun mu?"

Jamie bunun geleceğini biliyordu ama yine de bedenindeki tüm kaslar kaskatı kesildi. "Evet. Buldum."

Mika bir süre başka bir şey demedi ve tekrar konuştuğunda da sesi yumuşacıktı. "Belfast'tan neden ayrıldın?"

Jamie'nin içini Mika'ya dökme fikrini saçma bulduğu bir dönem olmuştu ama şimdi tam da bunu yapmak istediğini fark etti. Ona söylemediği gerçekler vardı ve o gerçekler göğsünün içindeki bir boşlukta yaşıyor, suçluluk ve pişmanlıkla yankılanıyorlardı ama belki de bu *paylaşabileceği* bir gerçekti.

Ağır ağır nefes verdi ve geçmişinin daha az dikenli yollarından birini aradı. Mika'nın ona bakmaması, gözlerini camdan dışarı çevirmiş olması da iyi gelmişti. "Babam kaba, cüsseli bir adamdı," dedi. "Kaba derken hani pejmürde ve tuzu kuru bir kabalıktan bahsediyorum, zalimlikten değil. Tanıyıp tanıyabileceğin en nazik, en tatlı adamdı. Ki sen Ken'i de tanıdın, düşün." Mika gülümsedi. Jamie gerginliğini azaltmak için omuzlarını yuvarladı. "İki abim var ama babamın gözdesi bendim. Nedenini bilmiyorum çünkü Ryan ve Matt de onun irikıyım, şamatacı kopyalarıydı ama onun kadar yürekli değillerdi. Benden epey büyüklerdi. Beni hiç sevmediler. Bunun bir nedeni nispeten geç gelmemdi, bir nedeni de küçük, cılız olmam ve dışarı çıkıp diğer çocuklarla futbol ya da ragbi oynamak yerine evde kalıp kitap okumayı tercih etmemdi. Ama en çok da babam sevdiği için sevmezlerdi. *O da* futbol ya da ragbi oynamayı tercih ederdi ama

benimle evde kalır ve en sevdiğim kitaplar üzerine abuk subuk konuşmalarımı dinlerdi."

"Seni çok seviyormuş gerçekten."

"Babam hayattayken Ryan'la Matt ben hiç yokmuşum gibi davranırlardı. Sonra, ben on iki yaşındayken babam öldü. İş kazası. İnşaatçıydı."

"Başın sağ olsun. Eminim onu kaybetmek seni öldürmüştür."

"Eh, öldürmedi," dedi Jamie acı bir neşeyle. "O yüzden de abilerim o işi halletmek için ellerinden geleni yaptılar."

Uzun, koyu kirpikli gözler irileşti.

Sesi kalınlaştı. "Sıradan şeylerdi işte. Kitaplarımı yırttılar. Dağınıklığın canımı ne kadar sıktığını bildikleri için odamın altını üstüne getirdiler. Babamın günlüklerini benden sakladılar." Derin bir nefes aldı. "Babamın eski kemerlerini bulup beni sırayla dövmek için kullandılar. Döverken durmadan gülüyorlardı çünkü ellerindeki *babamın* kemerleriydi ve bunun onun beni dövmesiyle aynı şey olduğunu söylüyorlardı."

"Kimse bunlara *sıradan* şeyler demez," dedi Mika şefkatle. Gözlerinde parıldayan akmamış yaşlar korkunç bir öfkeye bıraktı yerini. "Oradan çıkıp gitmeden önce dört yıl boyunca bu şekilde mi yaşadın?"

Jamie omuzlarını silkti.

"Tüm bunlar olurken annen neredeydi?"

"Babam onun yaşam ışığıydı," dedi Jamie. Dişlerini öyle bir sıkmıştı ki canı yanıyordu. "Abilerim de her zaman *onun* gözdesi oldu çünkü tıpkı babama benziyorlardı. Babam öldükten sonra annem dağıldı. Ruh gibiydi. Yataktan bile doğru düzgün çıkmıyor, neredeyse hiçbir şey yemiyor, tek kelime etmiyordu. Benim için bir şey yapamazdı." Neşesiz bir tebessümle baktı. "Buraya geldiğim gün Lucie annemi arayıp iyi olduğumu söyleyeyim diye ısrar etti. Telefonu kapadığında bana annemin çekip gittiğim için rahatlamış gibi göründüğünü söyledi. Sanırım o da benim daha iyi olacağımı biliyordu."

"Bu *müthiş* berbat bir şey, biliyorsun, değil mi?" dedi Mika.

Jamie şerit değiştirirken direksiyonu biraz fazla öfkeli çevirdi. "Onun suçu değildi. Acı çekiyordu."

"Sen de acı çekiyordun. Seni koruması gerekirdi."

Jamie'nin dişleri birbirine çarptı. Keşke hiçbir şey anlatmasaydı. Mika'nın amansız dürüstlüğüne hazır değildi. "O..."

"Yas tutuyordu," diye tamamladı Mika ve sesindeki o nezaket, öfkesinden bile beterdi. "Kalbi kırıktı. Depresyondaydı. Bunları anlıyorum. Ama..."

"Mika, kes artık, tamam mı?"

"Sen onun ailesiydin. Hepinize karşı sorumlulukları vardı."

Jamie çok uzaklardan gelen kendi sesini duydu. "Söylesene," diyordu o kısık, buz gibi ve yabancı ses, "*Sen* aileler hakkında ne bilirsin ki?"

Mika'nın tam göğsüne saplanan bir bıçak, kanını döken bir baskıydı bu. Gerçekten öyle söylemek istememişti, değil mi? Kendi canı yanıyor diye onun da canını yakmak istememişti değil mi?

Peki o zaman neden sözlerini geri alabilmeyi diliyordu?

Mika'nın yüzü kireç gibi olmuştu ama adamın gözlerinin içine baktı. "Hiç ailem olmadı, doğru," dedi ve o her daim sağlam, pürüzsüz olan sesindeki titreme Jamie'yi neredeyse mahvedecekti. "Herhangi biri tarafından sevildiğimi de düşünmedim hiç. Ama sen ne düşünürsen düşün, bunun beni kötü muamele görmenin nasıl bir şey olduğu konusunda bilhassa ehil kıldığını ileri sürebilirim ve bu da demek oluyor ki sana daha iyisini hak ettiğini söylerken ne dediğimi gayet iyi biliyorum. Sen daha iyisini *hak ediyorsun*."

Jamie'nin sesi çatladı. "Öyle dememeliydim. Özür dilerim."

"Biliyorum," dedi Mika sessizce. Kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuştu ama hafifçe gülümserken yüzüne biraz da olsa renk gelmişti. "Ben de özür dilerim. Benden kesmemi istedin ama ben durmadım. Durmalıydım."

"Bu söylediğim şeyin bahanesi olamaz."

"Tek bir şey sorabilir miyim?"

Jamie, "Bugün neden oraya gittiğimizi merak ediyorsun," diye tahminde bulundu.

Mika başıyla onayladı.

"Belfast'tan ayrıldığımdan beri onları görmedim. Annemle birkaç defa konuştum ama daha önce beni bir yere çağırmamıştı hiç. Beni görmek istediğini ama hep korktuğunu söyledi. Ta ki şimdiye kadar. Bu altmışıncı yaş günü olayı onu harekete geçirdi. Bana kalırsa gitmeyi reddedeceğimi düşündü ama ben reddetmedim. O benim annem ve ben onu paramparça bırakıp gittim. Ona bunu borçluyum."

Mika'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa ona cevaben söyleyecek sözleri vardı ama söylemedi. Onun yerine kahramanca bir çaba göstererek sadece, "Peki ya abilerin? Onlar da orada olacaklar, değil mi?" diye sordu.

"Son günlerde onları pek düşünmüyorum ama düşündüğümde de hep çok *kocaman* geliyorlar." Omuz silkti. "Hani küçükken yatağımızın altındaki canavarlardan korkardık ya? Onların kocaman ve ürkütücü olduğunu düşünürdük ama ışığı açıp baktığımızda tek gördüğümüz birkaç örümcek ağı olurdu."

"Bugünün de öyle olacağını mı umuyorsun?"

"Aşağı yukarı," dedi Jamie. "Yatağının altındaki şeyden korkan bir oğlan çocuğu için yapabileceğimin en azı buymuş gibi geliyor. Bugün o canavarları gördüğümde sadece örümcek ağına dönüşeceklerini umuyorum."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Liverpool'daki Tate, hemen Mersey Nehri'nin üzerindeki bir rıhtımdan dönüştürülmüştü. Geniş kemerleri ve kırmızı kolonları olan, bir ziyaretçi akınının kapılardan girip çıktığı uzun, tuğla bir binaydı ve Mika o insanlara katılmak için en ufak bir istek duymadı.

Birkaç dakikalık yürüme mesafesinde küçük bir otopark buldular ve Mika arabada kalmak yerine galerinin girişine kadar Jamie'ye eşlik etti. Adamın omuzları gergin, vücudu kaskatıydı ve Mika bir an hiç gelmemiş olmalarını diledi.

Tam Mika, "İyi olacak mısın?" diye sorduğu anda Jamie de, "İyi olacağından emin misin?" diye sordu.

İkisi de aynı anda, "Evet," diye yanıt verdiler.

Mika güldü. Jamie bile hafif bir tebessüm etti.

"Çok uzakta olmayacağım," dedi Mika.

Adamın galeriye girişini izledi ve o gözden kaybolur kaybolmaz etrafındaki dostane altın tozlarını toplayarak onu sakin bir yere götürmelerine izin verdi. Gittiği yerde parlak, soğuk gün ışığının üzerine tünemiş, kıyı boyunca uzanan bir duvar buldu ve son bir saatte Ian'ın ona gönderdiği mesaj sağanağına yanıt vermek için örme sarı montunun cebinden telefonunu çıkardı.

İlk yedi mesaj Jamie'nin kendi gibi görünüp görünmediğine dair kaygılı sorgulamalar şeklindeyken sekizincisi Kayıp Koyun'un stoklarında flamingo pembesi yün bulunmadığına dair üzüntüsü üzerine yazılmış bir kasideydi.

Hazır oralardayken saygın bir yüncü görürsen, tatlım, diye bitiyordu mesaj, lütfen bana flamingo pembesi al. Hepsini.

Mika tam bu isteğe yanıt vermek üzereydi ki başparmaklarından başlayıp ağır ağır kollarına yayılan ve kollarındaki tüm tüyleri kaldıran o bildik karıncalanma hissini duydu.

Yakınlarda bir cadı vardı.

Duvarın üzerinden atladı, bir adım uzaklaştı...

Doğruca neşeli, mavi saçlı bir Kore güllesiyle karşılaştı. Kendinden daha kısa, daha neşeli, siyah saçlı başka bir Kore güllesiyle el eleydi.

"M-Mika?" Gülleler birden soluk soluğa durdular, o kararlı ilerleyişlerini öyle ani noktalamışlardı ki neredeyse düşeceklerdi. Mavi saçlı olan Mika'yı kucaklamadan önce kısacık bir an panikle baktı. "Seni burada görmek ne büyük sürpriz!"

"Hilda?"

"Benim ya, salak!" Hilda, Liverpool'da büyümüştü, o yüzden saçları onu ele vermese bile o cıvıl cıvıl Liverpool ağzı başka hiçbir şeyle karıştırılamazdı. "Ya kim olacaktı?"

Mika afallamıştı. Aşırı Gizli Cemiyet toplantılarının kendine has, aşina olunan o ortamının dışında başka bir cadıyla karşılaşmak o kadar tuhaftı ki birkaç kez üst üste gözlerini kırpıştırdı. Birbirleriyle konuşmaları serbest miydi acaba? Hilda da ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"N'aber?" dedi diğer gülle imdatlarına yetişerek. "Ben Kira, Hilda'nın nişanlısıyım. Sen şu kitap kulübündeki Mika mısın?"

"Ben..." Mika çaresizce Hilda'ya baktı. Hilda'nın kendi evinde ondan *bahsettiğini* duyduğuna o kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemedi.

Hilda hemen atılarak manidar bir tonlamayla, "Evet," dedi.

"Bu. Mika. Kitap kulübümden. *Sanal* kitap kulübü. Kendisi şeyde yaşıyor, ee..."

Hilda tam cümlesini "Brighton" diye tamamladığı anda Mika da, "Norfolk," deyiverdi.

Hilda duraksadı. "Yine mi taşındın?"

"Daha geçen ay. Sen burada ne yapıyorsun?"

"Biz burada yaşıyoruz," dedi Hilda, kaşları mavi saçlarının arasında kaybolurken. "Asıl *sen* burada ne yapıyorsun?"

"Bir arkadaşım Tate'i ziyarete geldi. Ben de onu bekliyorum."

"Biz de tam oraya gidip düğün planlarıyla ilgili görüşmek üzere biriyle buluşacaktık," dedi Kira. "Hilda, istersen ben birkaç dakika önden gideyim, sen de burada kalıp arkadaşınla hasret gider. Ne dersin?"

Kira göz kamaştırıcı bir hızla çekip gitti.

Mika gözlerini kırpıştırdı. Hilda'yla birbirlerine baktılar.

"Şey," diye başladı Hilda.

"Eee," dedi Mika.

Sonra aynı anda konuştular: "Primrose kesinlikle öğrenmemeli!"

Kısa bir sessizlik oldu, ardından ikisi de bir haltlar karıştırmış genç kızlar gibi kıkırdamaya başladılar.

"Yok artık," dedi Hilda gülmekten akan yaşları silerek. "Müzelik bir kocakarının adını duyunca bile altına sıçan yetişkin kadınlarız."

"Müzelik, *güçlü* bir kocakarı."

"O da var tabii."

Mika kolunu Hilda'nın koluna geçirerek, "Seni görmek güzel, Hilda," dedi. Çenesiyle galeri tarafını gösterdi. "Kitap kulübü ha? Hâlâ bilmiyor mu?"

Hilda'nın yüzü düştü. "Ona gerçeği söylemeye korkuyorum."

"Nasıl karşılayacağını bilmediğinden mi?"

"Hem o var hem de ona söylediğimi öğrenirse Primrose'un diyecekl[illegible]erinden korkuyorum. Bir de Kira'nın beni artık sevme-

mesinden tabii." Hilda dalgın dalgın mavi buklelerinden biriyle oynadı. "Onu seviyorum. Bunu ondan saklamaktan nefret ediyorum. Üstelik ona güvenebileceğime gerçekten ama gerçekten inanıyorum. Ama ne zaman ona söylemeyi düşünsem Primrose'un sesi yankılanıyor kafamda. *Asırlardır bizim karşımızda oldular, miniğim*" -Hilda'nın Primrose taklidi tuhaf derecede başarılıydı- "*Onlara bir şans verirsek yine aynısını yaparlar.*"

Mika, "Biz ancak tek başımıza hayatta kalırız," diye mırıldandı.

"Onu da duyuyorum."

Mika, Hilda'nın yüzünde belirsizlik ve üzüntü görmekten hiç hoşlanmamıştı. "Az önce gördüğüm kadarıyla," dedi, "Kira sana sanki gökyüzüne tırmanmışsın da ayı oraya sen koymuşsun gibi bakıyor, yani çok büyük bir ihtimalle seni tam da olduğun gibi sevecek ve kabul edecektir. Kutsal Kâse gibi bir şey bu. Ona gerçeği söyle. İkinizin arasındaki o şey Primrose'un gazabına değer."

Kahverengi gözleri dolan Hilda titrek bir tebessümle karşılık verdi. "Bu cidden çok iyi bir moral konuşmasıydı."

"Ben de öyle düşünüyorum açıkçası." Mika arkadaşını hafifçe dürttü. "Git hadi. Konuş onunla. Düğününüzü planlayın ve bir sonraki toplantıda bana hepsini anlat."

Hilda ona bir öpücük vererek uzaklaştı. Mika onun Kira'ya gerçeği söyleyip söylemeyeceğini merak etti. Böylesine büyük, korkutucu bir adımla ilgili konuşmak kolaydı ama o adımı gerçekten atmak bambaşka bir şeydi.

Yalnız kalalı on dakika olmamıştı ki başını kaldırıp Jamie'nin ona doğru geldiğini gördü. Gideli ne kadar olmuştu ki? Bir saatten az? Hemen doğrulup bir sıkıntı var mı diye Jamie'nin yüzüne baktı. Ama Jamie ona gülümsüyordu; hem de Mika'nın kalbine uygunsuz şeyler yapan yavaş, çarpık bir gülümseme.

Sonra Jamie'nin bir kolunun altında bir yığın kitap olduğunu ve hepsinin dövülmüş deriyle kaplı eski, yıpranmış ciltleri olduğunu fark etti. Soluğunu tuttu. "Hadi canım! Yoksa onlar?.."

"Babamın günlükleri."

"Geri mi aldın?"

Jamie gözlerinde kıvılcımlanan baş döndürücü bir keyifle başını sallayarak onayladı. Aslanlar tarafından yenilip yenilmeyeceğinden emin olmadığı bir arenaya çıkmış, burnu bile kanamadan dönmüştü. Hatta daha da iyisi: Ondan çok ama çok uzun bir zaman önce alınmış değerli bir şeyle geri dönmüştü.

Arabaya doğru ilerlemeye başlarlarken Mika, "Biraz daha kalmak istemedin mi?" diye sordu.

"Sanırım annemin de benim de ihtiyacımız olan tek şey birbirimizi bir kez daha görmekmiş," dedi Jamie. Bunu düşünürken enerjisi düşmüştü. "İkimizin de hayatında babamın ölümünden önceki hâline dönemeyeceği kadar çok şey oldu ama galiba birbirimizin hayatındaki çözülmemiş pürüzlerden ibarettik yalnızca. Onu gördüğüm an gerçekten tek isteğimin onun iyi olduğundan emin olmak olduğunu anladım. Onu paramparça bırakmıştım ve şimdi bir bütün olduğunu öğrenmek istiyordum. Ya da bütüne yakın bir şey işte. Öyleydi. Sanırım o da aynı şeyi istiyordu."

Mika onu sevecenlikle dürttü. "İhtiyacın olanı almana sevindim."

"Sen iyi misin? Ben içerideyken ne yaptın?"

"*Ben* bir cadıyla karşılaştım," dedi Mika.

Jamie şaşkınlıkla ona baktı. "Yeni bir cadı mı?"

"Hayır, Cemiyet'tekilerden biri. Hilda. Daha önce bahsetmişimdir belki." Mika ona Hilda'yla konuşmasını özetledi ve "Umarım Kira'ya söyler. Ondan bu kadar büyük ve önemli bir sırrı sakladığı için çok mutsuz görünüyordu," diye bitirdi.

Jamie'nin yüzünden bir gölge geçti, gözlerindeki ışığın birazı daha sönmüştü ama sadece, "Kutsal Kâse mi?" dedi.

Mika uysalca omuz silkti. "Eh, *öyle* ama. Olduğumuz gibi sevilmek ve kabul görmek? Hepimizin aradığı bu değil mi?"

"Belki de," dedi Jamie, kendi kendine konuşur gibi. "Ama onu bulduğumuzda anlayamayabiliyoruz bazen."

Jamie'nin arabasını bıraktıkları otoparka geldiler. İçerisi neredeyse tamamen boşalmıştı, kış karanlığı erken çöküyordu.

"Abilerinden bahsetmedin," dedi Mika. "Gelmemişler miydi?"

"Gelmişlerdi." Jamie'nin gözleri düşünceli bir edayla suya kaydı. "Bütün o *alanı* kaplayacaklarını düşünmüştüm, içeri girdiğimde sadece onları görebileceğimi. Ama öyle değildi. Hatta neredeyse fark etmeyecektim onları."

Mika gülümsedi. "Örümcek ağları."

Jamie de gülümsedi. "Kesinlikle örümcek ağları."

"Bu yolculuğa değdi o zaman, ha?"

Jamie başıyla onayladı. "Sanırım uzun zaman önce kendimi toparlamaya başlamamın da faydası oldu. Bu konuda Ian, Ken ve Lucie'nin hakkını ödeyemem. Ama geldiğime memnunum. Galiba bazı travmalar tekrar ziyaret edilemiyor ama bazılarının da mutlaka ziyaret edilmesi *gerekiyor.*"

Konuşurken arabanın kilidini açtı ve içeri girmek üzere olan Mika'yı dirseğinden yakalayarak durdurdu.

"Sen benimle gelmeseydin bütün yol boyunca insanlığın bildiğim tüm olumsuz düşüncelere dalardım," dedi Jamie acı bir sesle. Mika bu ifadenin fazlasıyla dramatik ama yine de fazlasıyla doğru olduğunu düşünerek güldü. "O yüzden teşekkür ederim."

"Yardımcı olabilmeme sevindim."

Jamie bir süre daha gözlerine baktı, ardından arabanın diğer tarafına geçip oturdu.

Mika bir nefes verdi ve o da kendi tarafına oturdu.

İlk hız büyüsünü şehrin dışına çıktıklarında yaptı, her daim etrafında olan altın tozlarının keyifle sıçrayışlarını izledi. Büyü kullanılmayı o kadar seviyordu ki...

"Bunu çok yapıyorsun," dedi Jamie, onun altın tozunu dalgın dalgın parmaklarına sarışını izlerken. Onun açısından muhtemelen hiçbir sebep yokken parmağını hareket ettiriyor gibi görünüyordu.

"Kendimi bildim bileli yaparım," dedi. "Büyü, bir cadının arkadaşıdır. İlgi görmeyi sever. Sana istediği ilgiyi göremezse ne kadar yaramaz olabileceğini daha önce söylemiştim ama çoğunlukla yardımcı olmaya çalışan sadık bir arkadaştır. Mesela Ian bana ilk ulaştığında gücüm beni hafifçe dürtmese onu pek de sallamazdım sanırım. İsteği çok tuhaftı."

"Kesinlikle öyleydi," dedi Jamie düz bir sesle.

"O dürtmeyi de görmezden gelebilirdim elbette. Sonuçta sadece bir dürtmeydi. Kendi seçimlerimizi yapmıyormuşuz gibi bir şey yok. Ama onu görmezden gelmedim ve buradayım işte."

Jamie'nin kaşlarının arasında minik bir kırışıklık belirdi. "Gücünün seni neden dürttüğünü merak etmiyor musun? Tuhaf bir şey sonuçta, öyle değil mi? Kurallara göre diğer cadılardan uzak durman gerekiyor ama o senin bize gelmeni istedi. Ya sana Kuralların işe yaramadığını söylemeye çalışıyorsa? Ya diğer cadılara da aynı şeyi söylüyorsa? Belki de orada Hilda'ya rastlaman da sadece bir tesadüf değildi. Cadıların bir araya toplanmasının ciddi riskleri olduğunu biliyorum ama bana sorarsan büyü, hepinizi bağlayan o güç, yalnız olmanızı *istemiyor* gibi."

Bu yorum Mika'yı kalbinden vurdu. Yıllar boyunca başka hiç kimse ve hiçbir şey yokken o ve büyü vardı hep. Ama ya ikisi de daha fazlasını istiyor, daha fazlasına *ihtiyaç duyuyorsa?*

Ya bu mümkün değilse?

"Dünyayı dönüştüremem, Jamie. Dünya fazla büyük, fazla karmaşık ve fazla inatçı."

"Dünyayı dönüştürmekten bahseden kim?" Jamie omuzlarını silkti. "Sadece birazcık iyileştirmeye ne dersin? Sonra birazcık daha iyileştirmeye? Böyle biraz biraz derken ta ki bir gün, belki biz gittikten çok sonra dönüşmüş olur. Kendine izin verdiğinden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Mika kollarını kendine doladı, hislerinin ağırlığından kendini korumak için zayıf bir hareket. "Korkuyorum."

"Neyden?"

"Başarısız olduğumda kalbimin kırılmasından," dedi Mika.

"Reddedilmekten. Çok şey istemekten. Tekrar tekrar sevilemez olduğumu fark etmekten. Gelip giden onca dadıdan hiçbiri sevmedi beni. Primrose sağ olsun, hatırlamıyorlar bile. İnsanlar genelde deniz gibidir, daha büyük bir şeyin sabit, silinemez bir parçası. Ama ben daha çok kıyıya vurup geri çekilen ve ardında hiçbir iz bırakmayan bir dalga gibiyim."

Jamie yutkundu, direksiyonu tutan elinin boğumları bembeyaz olmuştu.

Mika başka tarafa baktı. "Hiç kimsede bir iz bırakamayacağımdan korkuyorum."

O kadar uzun bir sessizlik oldu ki Mika fazla pervasız, fazla dürüst sözlerini geri almak istedi ama sonra onu duydu. O kadar kabataslak, o kadar kararsız ve öyle sessizdi ki neredeyse kaçıracaktı:

"Korkarım bunun için biraz geç kaldın."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Altı çikolata, üç hız büyüsü ve yarım saat sonra ormanlık alanda tekrar durdular. Jamie, Kış Gündönümü'nden bir önceki ya da bir sonraki günden daha güçlü olduğunu anlıyormuş gibi yapmadı ama Mika için önemli olduğunun farkındaydı. O yüzden orman tabelasını görünce saptı.

"Jamie, buna gerçekten gerek y–"

"İster burada oturursun istersen de kuşburnu, kestane ve işte her ne gerekiyorsa onları aramaya gelirsin," dedi Jamie kendi kapısını açarken. "Ama ben gelmeni öneririm zira beni gagalasa bile kuşburnunu tanımam o yüzden tek başıma gitmesem iyi olur. Tabii sen tüm iksirlerinin zehre dönüşmesini *istiyorsan* o başka, ki kimsenin seni suçlamayacağı tamamen mantıklı bir tercih olurdu o da."

Mika gülerken neredeyse arabadan düşecekti ve Jamie'nin peşinden giderek neşeyle dolambaçlı yoldan ağaçlara doğru ilerledi.

Çalışırken bir yandan da konuştular, yani en azından çoğunlukla Mika konuştu (bitki bakımı, *Northanger Manastırı*'nın neden Austen'in ikinci en iyi işi olduğuna dair geçerli iddialar ve mükemmel çayın nasıl demleneceği üzerine) ve Jamie de dinledi. Onun için hava hoştu, zira giderek azalan ışığa ve soğuktan

kirpiklerinin bile uyuşmasına rağmen orada durup bütün gün onu dinleyebilirdi.

Bir kayıtsızlık vardı üzerinde, kısmen geçmişini en sonunda bir kenara bırakmanın adrenalininden, kısmen de burada, ıssızlığın ortasında Mika'yla baş başa olmanın acayipliğinden. Bunun tümüyle, korkunç derecede aptalca olduğunu *biliyordu* ama o an, o dakika *umursayacak* gücü bulamıyordu kendinde.

"Belfast'a dönmeyi düşündün mü hiç?" diye sordu Mika ona. Jamie onun her aklına geleni o sırada ne konuştuklarına bakmaksızın pat diye söylemesine o kadar alışmıştı ki gözünü bile kırpmadı.

"Bazen. Ziyarete gitmeyi isterim. Babam orayı severdi ve bazen İrlanda seslerini özlüyorum." Aralarında neredeyse hiç mesafe kalmamıştı ve Jamie çok yakın durduklarının çok ama çok farkındaydı. Kızın burnuna dağılmış çilleri bile görebiliyordu. "Ama ayrıldığım için pişman değilim. Yolumu Nowhere Malikânesi'ne düşürdü."

Mika gülümsedi. "Kendine bir aile bulduğun yere."

"Evet."

Ve bir de seni bulduğum, diye ekledi zihni sessizce. Hem de hiç izin falan almadan.

Aptalca, lakayt bir düşünceydi bu. Bu işi sonunun iyi olmayacağını *biliyordu.*

Gözleri uzun, *çok uzun* bir süre kilitlenip kaldı. Kızın gözlerinde kuşku, umut ve *arzu* vardı. Jamie'nin hisleriyle öylesine uyumluydu ki adamın nefesi kesildi.

"Evet," dedi sessizce.

Mika'nın tebessümü Jamie'nin iradesinin son zerresini de silip götürdü. "Evet."

Yavaş yavaş çözüldüğünü, onu bir arada tutan parçaların çatırdadığını hissedebiliyordu. Kızın mürekkep karası parlak gözlerine baktı, kahverengi teninde dans eden altın sarısı ikindi ışığını izledi.

İleri doğru titrek bir adım attı. Bir elini kızın saçlarına geçirdi.

Mika aralarındaki mesafenin geri kalanını kapadı ve adam başparmağını kızın üstdudağında gezdirdi. Mika'nın nefesi kesildi. Jamie'nin kalbi tekledi.

Bir an için sanki ikisi de ayaklarının altındaki toprakta dehşetengiz bir kayma olmasın diye kendilerini tutuyormuş gibi öylece kaldılar. Sonra göz açıp kapayana kadar Jamie'nin dudakları kızın dudaklarında, kızın avuçları adamın göğsünde ve adamın başparmağı kızın boğazının çırpınan tabanındaydı. Kontrolsüz, aç, zincirlerinden boşanmış gibiydiler.

Kızda deniz tuzu ve şeker tadı vardı. Bir de şimşeğin bir tadı varsa şimşek tadı. Soğuk rüzgâr, geçmiş ve gelecek, kendine sakladığı korkunç sırlar... Hiçbirinin önemi yoktu. Tanrı aşkına, boğuluyordu ve yüzeye çıkmayı istemiyordu bile. Kızın bedeni onunkine öyle yaslanmıştı ki kendi kalbinin yanında onun kalbinin hızla çarpışını da hissedebiliyordu.

Ara verdiklerinde Jamie başını eğdi ve alnını soluk soluğa Mika'nın boynunun kıvrımına dayadı. Mika'nın bir eli ensesindeki saçlarla oynamaya, parmaklarının her değişiyle bedenine elektrik kıvılcımları göndermeye başladı.

"Ormanda seks yapmayı reddediyorum," dedi Mika adamı kahkahalara boğarak. "*Ben* bile olmaması gereken yerlerdeki kirleri temizleyecek kadar büyülü değilim."

Jamie huşuya benzer bir hisle doldu. "Nasıl başarıyorsun bunu?"

"Neyi?"

"Beni güldürmeyi."

"Bunun için *çok* çalıştım."

"Ah, aslına bakarsan seks *yapacağımızı* düşünmemiştim."

"Düşünmen *gerekirdi*," dedi Mika ânında. "Kesinlikle ama kesinlikle düşünmen gerekirdi."

Jamie, "Gel buraya," dedi ve onu tekrar öptü. İşi bittiğinde Mika titriyordu, o yumuşak ve imkânsız derecede sıcak vücudu, adamın kotundaki sert, ağrıyan kabartıya yaslanmıştı. Jamie'nin

başı arzudan ve şehvetten öyle bir dönüyordu ki doğru düzgün düşünemiyordu bile.

Yağmur da elbette tam o anda yağmaya başladı.

Mika gökyüzüne baktı, gülerken omuzları titriyordu. "Müthiş tipik."

Jamie'nin kahkahasının o zımparamsı pürüzleri Mika'nın bedeninde titreşiyordu, ki dürüst olmak gerekirse bu da onu arzu ve hayal kırıklığıyla dolduruyordu. Etraflarını saran havada hınzırca dans eden ve yüzlerce faydasız ateşböceğini andıran altın tozuna bakarak fırtınayı *birkaç* dakika daha oyalayabileceklerini düşündü.

"Hadi gidelim." Jamie gümüşi gözlerinde neşeli bir ifadeyle onun elini tuttu. İkisi de çoktan sırılsıklam olmuşlardı.

Islak, kaygan patikada dikkatle yürümeleri gerektiği için arabaya ağır ağır döndüler ama Mika genel olarak yağmura aldırmazdı ve soğuk da Jamie'ye yapışma konusundaki arzusunu dizginliyordu. Ama yakın zamanda mükemmelleştirdiği sıcak tutma büyüsünü yaptı ve kendi parmaklarından adamın parmaklarına akmasına izin verdi.

"Beni istemediğini düşünmüştüm," dedi, cümlenin sonuna doğru soru sorar gibi bir tonlamaya geçerek.

Jamie gözlerini devirdi. "Bana hepimizin yıldız tozundan yapıldığımızı söylediğin günden beri seni istemediğim tek bir an bile olmadı."

Mika'nın kalbinde afallamış, keyifli bir gümbürtü koptu ama başını iki yana salladı. "Daha iki gün önce arabada beni reddettin."

Jamie bir kaşını kaldırdı. "Hani ateşten sayıkladığın günü mü diyorsun? O mu?"

"Sinir bozucu derecede haklı bir noktaya parmak bastın."

Ayakkabıların sesi ıslak otların arasında yankılanıyordu. Jamie gözlerini kapadı. "Tanrım, Ian bunu asla öğrenmemeli."

"Düşünebiliyor musun?" Mika gülse mi ağlasa mı bilemedi. "O ukalalığı bizi oracıkta öldürebilir."

Arabaya döndüklerinde yağmur hafiflemişti. Mika içeride sıcak su termosuyla iki poşet çay bulana kadar atıştırmalık kutusunu karıştırdı. Jamie arabayı tekrar yola sokarken Mika poşetleri suya bıraktı, ardından günün son hız büyüsünü yaptı.

"Al bakalım," dedi termosu Jamie'ye uzatarak. "İç şunu."

Jamie söz dinledi ve her yudumda kıyafetleri biraz daha kuruyup sanki hiç yağmura yakalanmamış hâle gelirken hayretle kendine baktı.

Mika sırıtarak termosu alıp çayın geri kalanını bitirdi. "Dün gece hava durumuna bakmıştım. Bu özel karışımın faydalı olabileceğini düşündüm."

"Yaptığın işte *gerçekten* iyisin, değil mi?"

Sözleri ve onları söylerken sesinden sızan hayret Mika'nın kalbine dokundu ve çayın bile erişemediği o kısmı ısıttı.

"On beş dakika mesafede küçük bir kasaba var," dedi Jamie pencereden ileriyi göstererek. Nowhere Malikânesi'ne iyice yaklaşmışlardı artık. "Tüm bahçelerin çiçekten çitleri var. Elektrik direkleri bile içinden çiçekler taşan saksılarla süslenmiş. Artık kullanılmayan ve içi çiçeklerle dolu kırmızı bir telefon kulübesi de var. Çiçeklerle dolu bir araba çeken bir at heykeli var ve arabaya da sanatsal bir biçimde devrilerek çiçekler taşıyormuş gibi şekil verilmiş. Yani orada bir çiçeğe takılmadan adım atamazsın."

Mika güldü. "Tam benlik bir yere benziyor."

"Kesinlikle." Sesi artık daha ciddiydi ve Mika bu işin nereye varacağını merak ederek, kafası karışmış gibi bir ifadeyle ona yandan bir bakış attı. "O kasabada birileri çiçekleri senin büyüyü sevdiğin gibi seviyor. Sonuna kadar gitmişler ve sen de gitmelisin. O tılsımlı çay ve iksir dükkânını açmalısın."

"Ama bu mümkün değil," diye itiraz etti Mika. "Dünyada bunu yapabileceğim tek bir yer bile bilmiyorum."

Tam o anda araba çift kanatlı demir kapılara doğru döndü.

Fırtına dinmişti ve muhteşem bir hava vardı; ıslak çimlerden yılan toprak kokusu ve yeni olasılıklar. İyice alçalmış olan a sarısı güneş Nowhere Malikânesi'nin çatı duvarlarında ve ba larında parıldıyordu. Mika'nın içini mutlak bir doğruluk h kapladı.

"Ait olduğumuz yeri aramak yetmez," dedi Jamie gözler karşıdaki eve dikerek. "Bazen o yeri *inşa etmemiz* gerekir."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kış Gündönümü'nden önceki günlerde Ian ve Lucie alışveriş listeleri hazırlayıp bütün ülkeyi beslemeye yetecek kadar yiyecek alırken Jamie ve Ken de evdeki tüm yüksek yerlere süs ışıkları asmak gibi son derece tehlikeli bir göreve odaklanmışlardı. Mika'ysa kızlar için birkaç ekstra ders sıkıştırmıştı araya.

Edward'ın ziyaretinin yarattığı stres ve gerilimin çocukların güçlerini kontrol edebilmeleri üzerine nasıl bir etki yarattığını anlamanın imkânı olmasa da Mika tecrübelerinden dolayı biliyordu ki *herhangi* bir konuda kontrol sağlamanın tek yolu, alışkanlık hâline gelene kadar pratik yapmaktı. Bu yüzden de Ian'la birlikte telden yaptığı kocaman bir metal atı canlandırma görevi verdi kızlara. Atın büyüklüğü, kızların daha önce çalıştığı küçük tahta bebeklere ve kâğıttan kuğulara göre sağlam bir ilerleme hâline getiriyordu onu; gerçek bir at boyutundaydı, yirmi farklı yerden birleştirilmişti ve Mika kızlardan atı çakıllı araba yolunda dörtnala koşturmak için birlikte çalışmalarını istemişti.

Zavallı at şimdiye kadar üç farklı yöne çekilmiş, çerçevesi korkunç derecede yamulmuş ve Mika onu büyüyle düzeltmek zorunda kalmıştı.

Daha başlamadan önce bile genel tavrının aksine suratsız

olan Altamira atı bırakıp Mika'nın yanına, çimlere çöktü ve süs ışıklarıyla kısmen donatılmış olan eve baktı. "Bu sene hiçbir şey kış ve bayram gibi gelmiyor," diye itiraf etti. "Ian mektubumu Noel Baba'ya postalamayı unuttu. Kar yok. Arka bahçede hâlâ ayçiçekleri var!"

Mika onu, "Ama sonradan postaladı, yani Noel Baba'nın sana hediye yapacak zamanı var hâlâ," diye teskin etti. "Kar olmaması üzücü, sana katılıyorum. Ayçiçeklerine gelince, ağustostan sonra açmaması gereken bir çiçeğe göre fazla inatçı görünüyorlar." Altamira'nın açık kahverengi örgüsünün ucunu sevgiyle çekiştirdi ve kibarca ekledi, "Bence şu sıralar hepimiz Edward'ın ziyaretinden başka bir şeyi düşünmekte zorlanıyoruz. Zaman bu kadar azalmışken falan... Ama sana söz veriyorum bir günlüğüne bunu tamamen unutup hep birlikte mükemmel bir Gündönümü geçireceğiz. Şansın varsa belki sana *çok* özel bir peri şarabı da hazırlarım."

"Peri şarabı mı?" diye ciyakladı Altamira ellerini ağzına götürerek. "O da ne?"

"Bekleyip görmen gerekecek sanırım."

"Of, *çok* heyecanlıyım!"

Rosetta ve Terracotta da onlara katıldı. "Ne için heyecanlısın?" diye sordu Rosetta.

"Mika, Gündönümü'nde bize peri şarabı hazırlayacağını söyledi!"

Rosetta hevesle, "*Gerçekten* de perilerin içtiği bir şey mi?" diye sordu.

Daha da hevesli olan Terracotta'nın öğrenmek istediğiyse, "*Gerçekten* şarap mı olacak?" sorusunun cevabıydı.

Mika kahkaha atmamak için kendini tuttu. "Kardeşinize de dediğim gibi, öğrenmek için beklemeniz gerekecek. Siz ikiniz neden atla çalışmıyorsunuz?"

"O at inatçı," dedi Terracotta hiç sakınmadan.

Rosetta, "Asıl *sen* inatçısın," diye düzeltti onu. "*Birlikte* çalışmamız gerekiyor."

"Ama bize hep birlikte büyü *yapmamamız* söylendi, unuttun mu?" diye yanıtladı. "Mika'dan önce denememiştik bile."

"Sizden önce ben de hiç denememiştim," diye itiraf etti Mika. "Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti'nde büyülerimizi diğerleriyle paylaşınız ama hiçbir zaman o büyüleri birlikte *yapmayız*. Dördümüz bu açıdan alışılmadığız. Hatta," diye ekledi son anda aklına gelmiş gibi, "bize bakıp *başıbozuklar* bile denebilir."

"Başıbozuk mu?" diye sordu Altamira.

"Primrose hep benim en başıbozuk fikirlere kapıldığımı söyler," dedi Mika. "Düşündüm de belki de bununla barışmanın zamanı gelmiştir. Hep birlikte başıbozuk olabiliriz."

"Belki bizim de kendi Aşırı Gizli Cadılar Cemiyetimiz olur," diye önerdi Rosetta.

"Evet!" diye haykırdı Altamira. "Sadece dördümüz!"

"Aşırı Gizli *Başıbozuk* Cadılar Cemiyeti," dedi Terracotta sırıtarak. "Ne diyorsun, Mika?"

"Mükemmel diyorum," dedi Mika. Kalbi daha fazlasını diyemeyecek kadar kabarmıştı.

Şahane bir andı ama aynı zamanda neredeyse bütün yetişkinlik hayatı boyunca kendine verdiği sözü tutmakta nasıl başarısız olduğunun da kanıtıydı: *Kimseye bağlanma.*

O sözün artık bir önemi olmamasını arzuluyordu çünkü sonuçta bu ev ve bu insanlar daha önce karşılaştıkları gibi değildi. Onun kim olduğunu biliyorlardı. Sırlarını biliyorlardı. Burada kabul görmüş, anlaşılmış ve hatta *sevilmişti.* Bu durumda bağlanmak gerçekten de o kadar kötü olur muydu? Kendine burayı cidden çok sevdiğini, bu insanları çok sevdiğini ve hiçbir şeyi burada kalmaktan çok istemediğini itiraf etmesi gerçekten o kadar kötü olur muydu?

Ama kalamazdı, değil mi? Burası Lillian'ın eviydi ve o geri döndüğünde Mika'yı burada istemeyebilirdi. Hem istese bile, Mika'nın çocuklarla yaptığı derslerin, evinde bir cadının daha yaşaması riskine değeceğini düşünse bile diğerlerinin de aynı şeyleri hissedeceğini kim bilebilirdi ki? Bir ay, üç ay ya da altı

ay sonra, daha önce sevmeyi denediği herkes gibi onların da Mika'nın sevmeye değer biri olmadığına karar vermeyeceklerini kim garanti edebilirdi?

Hava kararıp deniz sakinleşince ve Mika kendi zihnindeki hamster tekerine sıkışıp kalınca aklına düşen düşüncelerdi bunlar. Gün ışığında bunları düşünmemeye çalışsa da onun bile görmezden gelemediği bazı şeyler vardı.

Bezdirici, feci derecede çekici, Jamie-şeklinde şeyler.

Ormandaki o günden sonra onu doğru düzgün görmemişti ve bir kez bile yalnız kalmamışlardı. Bunun bir tesadüf olduğuna şüphe yoktu ama Mika adamın kendini kasten geri çektiğinden ve onu görmezden gelmeye geri döndüğünden son derece emindi. O gün eve döndüklerinde gözlerinde paniğe benzer bir şey vardı. Panik ve suçluluk.

İkisi de yetişkin insanlardı. Jamie ormanda yaşananlardan pişmanlık duyuyorsa bunu dile getirebilirdi. Peki neden getirmemişti?

Mika, Gündönümü kargaşası ve kutlamalar bittikten sonra ona sormaya karar verdi.

Gündönümü gerçekten de kargaşa ve kutlama vadediyordu. Gündönümü arifesinde hâlâ yapılacak o kadar çok şey vardı ki Mika'nın zihni ürktü. Kızların boyayıp süsleyeceği ve o gün masanın üzerine serilecek kış temalı kâğıt masa örtüsü vardı mesela; bir kuş yemliği asmış ve içini kışlık yemişlerle doldurmuşlardı; bahçeden içeri büyük, kabarık bir alaçam taşınmış ve alelacele mümkün olan en çirkin, en gösterişli şekilde süslenmişti. Ev ve bahçe; süs ışıklarından, penguen ve kutup ayısı şeklindeki porselen biblolardan ve fişe takıldığında (ya da bir cadı tarafından büyülenerek prize yakın durma zorunluluğundan kurtarıldığında) yanan metal rengeyiği heykellerinden geçilmiyordu. Daha önce hiç tılsımlı bir sera ayrıcalığına erişmemiş olan Ken, mevsimi olmayan her türlü şifalı ot, sebze ve meyve toplayabildiği için havalara uçuyordu; Jamie bir kar tanesi avı planlamak için kendini kütüphaneye kapamıştı; Ian ve Lucie'nin mutfaktaki ey-

lemleriyse bütün evi leziz elma şarabı, alkollü puding, ağır ağır pişen but ve tarçın kokusunun sarmasına neden oluyordu. Mika ise ne zaman birinin yardıma ihtiyacı olsa onun yayına koşuyor, kendisi için yaratılmış gibi görünen alanlara sığmayı dünyanın en doğal şeyi olarak görüyordu.

Öte yandan Kirke durumdan hiç memnun değildi. Kendi rutinlerini, arkadaşlarını ve her şeyden de öte kestirmeyi seven tatlı, sakin, tembel bir yaratıktı. Bütün o gürültü ve hareketlilik hiç hoşuna gitmiyordu, memnuniyetsizliğini kütüphanenin görece huzuruna çekilip suratını asarak ve Jamie'den ilgi isteyerek gösteriyordu.

Gündönümü'nün başlangıcında, saat gece yarısını vurduğunda Mika; bu ekstra büyülü günde iki karışım da çok daha güçlü olacağından kazanlarında iki farklı iksir kaynatıyordu. (İksirlerden biri meşhur peri şarabıydı, ki şu zamana kadar Excalibur'a yakın kutsallıkta bir mite dönüşmüştü. Kızlara elbette peri şarabının yalnızca tatlı, şurubumsu lavanta ve azıcık Gündönümü cazibesi katılmış yıldız tozu çayından ibaret olduğunu söylememişti.)

Yatağa gitti, sonra erkenden kalkarak tamamlanmış iksirlerini şişeleyip iki yeni iksir üzerinde çalışmaya başladı. Alt kata indiğinde saat henüz erken olmasına rağmen herkesin çoktan uyanmış olduğunu gördü; hediye beklentileri kızları şafak sökmeden uyandıracak kadar büyüktü.

Ama ortam tehlikeli derecede endişe vericiydi. Mika içeri girdiğinde Terracotta ve Jamie giderek şiddetlenen bir tartışmanın ortasındaydı ve ancak Rosetta ona yaklaşarak kulağına fısıldamaya başlayınca neler kaçırdığını anladı: Altamira nihayet haftalardır kayıp olan yapbozunu bulmuştu. Terracotta'nın almadığı ortaya çıkmıştı. Fakat ne yazık ki bu durum biraz geç çözülmüştü zira Altamira çoktan Terracotta'nın odasına bir sepet çürük balık koymuştu.

Mika'ya göre bir avuç sersemlik ve saçmalıktı bu, kızların yaşındaki çocuklardan beklenecek türden şeylerdi ama görünüşe

bakılırsa Terracotta işi bir adım öteye götürmüştü. Yapmadığı bir şeyle suçlanmanın adaletsizliği ve balıklar çıkarıldıktan sonra bile odasını sarmaya devam eden çürük balık kokusu karşısında öfkelenerek Altamira'nın kafasına renk değiştiren bir iksir boşaltmış, kardeşinin kahverengi saçlarını yeşilin uçuk, solgun bir tonuna boyamıştı.

Jamie ve Terracotta'nın bayram havasında süslenmiş odanın ortasında tartışmaya başlamaları da böyle olmuştu.

"Senin *çok* geniş bir hareket alanın var, Terracotta ama sınırı başka birine bile isteye zarar vermek!"

"Offf," dedi Terracotta küçümser gibi. "Sadece *saçı*."

"Oflama, mesele o değil!" diye çıkıştı Jamie. "Bir daha sakın böyle bir şey yapma. Anlaştık mı?"

"Hayır, anlaşmadık," dedi Terracotta kollarını göğsünde kavuşturarak. "Hiçbir şey için söz vermiyorum."

Jamie'nin böylesi bir küstahlığa hak ettiği kadar zekice ve güçlü bir cevap vermek istediği belliydi ama cevap vermesine kalmadan kollarını beline sarıp kazağına doğru ağlamaya başlayan Altamira dikkatini dağıttı.

Bunun tüm öfkeli sözlerden daha etkili olduğu kanıtlandı; Terracotta'nın yüzü ânında değişti. "Ah, *hayır*, ağlama, Altamira! Sadece odam korkunç koktuğu için sana çok kızmıştım ama özür dilerim! Düzeltebiliriz! En azından *Mika* düzeltebilir, düzeltirsin, değil mi Mika?"

"Düzeltebilirim," dedi Mika hemen Altamira'nın göz seviyesine çömelerek. "Neden gidip fazlasını yıkamıyorsun? Sonra da ben rengi yok edecek bir büyü yaparım, tamam mı?"

Altamira çıkar çıkmaz Terracotta gözünün ucuyla Jamie'ye bakarak soluğunu verdi. "Yapmamam gerekirdi, biliyorum. *Üzgünüm.*"

"Öyle misin gerçekten?" diye sordu Jamie sertçe. "Yoksa sırf duymak istediğimizin bu olduğunu düşündüğün için mi böyle diyorsun?"

Terracotta hafiften süklüm püklüm bir edayla, "Şu an o ka-

dar da üzgün değilim," diye itiraf etti. "Ona yapbozu çalmadığımı söyledim ama bana inanmadı. Ben de fazla ileri gittim ve bir süre sonra üzüleceğimi biliyorum, o yüzden doğrudan özür kısmına geçmenin bir zararı olmaz diye düşündüm."

Rosetta kıkırdamasını bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Jamie'nin ağzı bile seğirdi. Mika titreyen dudağını ısırarak yüzünü bir şekilde ifadesiz tutmayı başardı. "Bayağı etkili," dedi boğuk bir sesle. "Hiçbir şey olmasa da epey zaman kazandın."

"Kesinlikle," dedi Terracotta memnuniyetle.

"Hadi gel," dedi Rosetta ona hâlâ kıkırdarken. "Gidip Altamira iyi mi diye bakalım."

İkisi odadan çıkarken Mika birden günlerdir ilk kez Jamie'yle baş başa olduğunu fark etti. Jamie kazağındaki gözyaşı lekelerini inceleyerek Mika'ya ters bir ifadeyle baktı. "Dramatik bir kargaşa yaşamadan bir gün geçirmeyi ummak fazla olur, değil mi?"

"Üzgünüm," dedi Mika süklüm püklüm. "Onlara büyünün eğlenceli olabileceğini öğretmeye o kadar odaklandım ki görünüşe bakılırsa onu kullanırken sorumlu davranmaları gerektiğini öğretmeyi atlamışım."

"Uzun zamandır olmadıkları kadar mutlular," dedi Jamie sesini alçaltarak. "Bunun için üzülmene gerek yok."

"Jamie, eğer..."

Ama daha fazlasını söylemesi mümkün olmadı zira tam o anda ön kapı açıldı ve Ian, "Mutlu Gündönümleriiii!" diye haykırarak içeri daldı. Sesi o kadar yüksekti ki civardaki herkesin onu duyduğu kesindi.

Mika da Jamie'yle konuşmayı sonraya bırakarak Altamira'nın saçını düzeltmek *ve* Terracotta'nın odasındaki kokuyu büyüyle yok etmek üzere üst kata çıktı.

Gerçekten de bu sorunlar çözülür çözülmez kızlar birbirlerine neden kızgın olduklarını unutup kendilerini tamamen kutlamalara kaptırdılar. Elma şarabı ve peri şarabı su gibi aktı ve Ian herkese kendi elleriyle ördüğü gökkuşağı çizgili kazaklar hediye etti (ayrıca hiçbirinin onu gölgede bırakacağından endişelenme-

mesi için başına Noel Baba şapkası takarak kendi görünüşünü yüceltmişti).

Hediyeler dağıtıldı: kitaplar, video oyunları, Kirke için oyuncaklar, Ian için bilhassa Kayıp Koyun'dan alınmış yeni bir yün ve çok daha fazlası. Mika ona verilen sevimli saksı bitkileri ve şahane vintage defterler karşısında çok duygulandı ("Senin büyü defterinin sayfaları bitiyor gibiydi, biz de Jamie'yle bunun hoşuna gideceğini düşündük," demişti Rosetta utana sıkıla); her biri için ayrı ayrı hazırladığı, üzerine isimlerini ve içindeki maddelerin saçma sapan, tuhaf bir şekilde listelenmiş hâlini yazdığı çay yaprağı kavanozlarını sahiplerine vermeyi geç akıl edebildi.

Mika, Jamie'yi izlerken epey bir gergindi ama kendi etiketinde adının altında yazan malzemeleri okurken dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

En çekici somurtuşlardan 12 adet
Yarım çay kaşığı zımparamsı kahkaha
En şahane kalp
Ve bir sürü yıldız tozu

Jamie okuduktan sonra başını kaldırıp Mika'ya baktı ve gözlerindeki ifade Mika'nın nefesini kesti. Kalbi tekledi.

Etraflarındaki herkes kendi etiketlerini okurken bir dizi burundan gülme, kahkaha ve hatta Lucie'nin gürültüyle burun çekişi duyuldu. Böyle bir tepki aldığı için hem etkilenen hem de utanan Mika kızaran yanaklarıyla başını eğip parmağını yeni büyü defterinin eski, gevrek sayfalarında gezdirdi.

Daha sonra kar tanesi avının zamanı geldi: Jamie ince bir tahtadan yüz tane güzel, narin, *eşsiz* kar tanesi yapmış, hepsini gümüş, beyaz ve açık mavinin çeşitli yanardöner tonlarına boyamış ve cesur yarışmacılara ön ve arka bahçenin neresinde gizlenmiş olabileceklerine dair ipuçları hazırlamıştı.

Kar tanelerini Lucie'den yardım alarak kendi sakladığından Jamie ile Lucie'nin gerçek avın dışında kalmaları daha adildi.

Mika onların yokluğunun takımların dengesini bozduğunu öne sürerek çocukların da rızasıyla Ian ve Ken'in takımına katıldı ve mutlu geçen bir saat boyunca buz gibi bahçede boş yere çocuklardan daha fazla kar tanesi bulmaya çalıştılar. (Yani aslında o kadar da çok çalışmadılar ama Mika çocuklar seksen dokuz kar tanesi bulurken onların *on bir* kar tanesi bulmasını biraz küçük düşürücü buldu.)

Soğuktan kızarmış yanakları ve hakkıyla kazanılmış bir zafer hissiyle içeri koşan çocuklar boyadıkları masa örtüsünü serdiler. Ardından Ian'ın aşkla yaptıklarına sıra geldi: leziz mi leziz bir tuzlu but; patates püresi; kızartma; doğrudan seradan gelen sebzelerle tazecik bir salata; ballı sosla kızartılmış yaban havuçları; bir sürü mükemmel, kabarık Yorkshire pudingi; ev yapımı çubuk şekerler ve iki tane yapış yapış, kubbe şeklinde çikolatalı, deniz tuzlu ve birinde yetişkinler için *bol miktarda* brendi bulunan pasta.

Tüm bunlardan sonra bir rehavet kaçınılmazdı, dolayısıyla öğleden sonranın geri kalanını kayıp bastonlar, yalnız oğlanlarla arkadaş olan penguenler ve başka tatlı, aşırı duygusal hikâyeler içeren karlı filmler izleyerek geçirdiler. Akşam yemeği için kalanları yedikten sonra gecenin ilerleyen saatlerinde masa oyunları oynandı ve en sonunda kızlar kanepede uyuyakalınca yatma saati geldi.

Mika ve diğer yetişkinler bir süre daha uyanık kalıp bol bol elma şarabı içtiler ve alkollü pudingden bolca yediler. Jamie yatağa diğerlerinden daha erken gidecek gibi olunca Mika dizginleri eline alma zamanının geldiğine karar verdi.

"Konuşabilir miyiz?" dedi ona ve Jamie'ye reddetme fırsatı vermeden hızla odadan çıktı.

Mika odadan çıktığında Ian sarhoşluktan iyice kendinden geçmişti. Tam bunu söyleyecekken bir çift çelik gibi gri gözle kar-

şılaştı ki böbürlenmeye başlamadan önce Jamie'nin de Mika'nın peşinden çıkmasını beklemenin en iyisi olabileceğine karar verdi.

Kuzeye yaptıkları yolculuk *bir şeylere* yol açmış olmalıydı ama Ian, Mika ile Jamie'nin eve gelip de birbirlerine tek kelime etmemelerinin hayal kırıklığını hâlâ atlatamamıştı. Tamamen onların ayıbıydı bu.

O yüzden de Jamie bir dakika kadar sonra Mika'nın peşinden gittiğinde Ian da onların peşine düşüp münasip bir mesafeden kulak kabartmaya niyetlenmişti ama Ken ve Lucie, aklıselimin o cefakâr koruyucuları ona izin vermedi. Hatta Ken, Ian'ı ısrar ederse kanepede yatmaya mecbur bırakmakla tehdit edecek kadar ileri gitti (üstelik Ian'ın sırtının, yataklarının o mükemmel yaylı hafızalı süngerine ihtiyaç duyduğunu *bildiği* hâlde!).

Bu yüzden Ian suratını beş karış asarak yerine oturup elma şarabını bitirdi ve sabaha kadar hiçbir şey öğrenemeyecek olmanın acısına boyun eğdi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mika bahçe boyunca yürüyüp arka kapıdan çıktı, ayçiçeklerini geride bırakarak kum tepelerine doğru ilerlerken Jamie de bir adım arkasındaydı. Burann zifiri karanlık olduğunu ve ikisinden birinin bileğini burkabileceğini söyleyerek itiraz edecekti ki Mika bir elini havada salladı ve binlerce yumuşak, ışıltılı ateşböceği yolu aydınlattı.

Jamie neyin geleceğini biliyordu. Ormandan sonra kendini geri çektiğinde –bunun için kendinden nefret etse de öyle yapmazsa daha çok nefret edeceğini biliyordu– Mika'nın kafasının nasıl karıştığını ve kalbinin kırıldığını görmüştü. Kız bunu iyi saklamıştı ama Jamie onu tanıyor, o mürekkebimsi gözlerinin açılıp kısılışını ve nasıl hissettiğine bağlı olarak bedeninin nasıl durduğunu biliyordu.

Mika sonunda durduğunda çakıllı plaja varmışlardı. Yapay ateş böcekleri başlarının etrafında dönüyor, kızın yüzüne altın ışıltılar yansıtıyordu, tıpkı evin salonunda şöminenin önünde otururken olduğu gibi.

Jamie kıyıya vuran dalgaların sesinden çok az daha yüksek bir sesle konuşarak sessizliği bozdu. "Evet?"

"Canını sıkan bir şey var," dedi Mika.

Jamie kızın *buradan* başlamasını beklemiyordu. Duruşunu değiştirdi, ellerini iki yanında yumruk yaptı çünkü ona dokunma arzusu neredeyse karşı konulamazdı. "Birkaç güne Edward burada olacak."

Mika hiç etkilenmemiş gibiydi. "Bundan fazlası var. Başka bir şey. Ormanda beni istiyorken rol yapmıyordun ama o zamandan beri benden kaçmak için ne yapacağını şaşırdın. Olanların tekrarlanmasını istemiyorsan söylemen yeter, bırakırım."

Keşke bilseydi.

Jamie, bir doğal afet gibi gelen o çekime direniyordu. Onunla mücadele etmek *canını yakıyordu*. Orada dururken Mika'nın her detayını hafızasına nakşetmeye çalıştı; ateşböceklerinden ve kış yıldızlarından bir hale içinde, denizden esen rüzgâr saçlarını yüzünün etrafında dağıtırken ve saç telleri öpmek istediği ağzına girerken. Jamie yutkundu. Tanrı aşkına, öyle güzeldi ki...

Titrek bir nefes aldı. "Yürümez, sen ve ben."

Mika'nın kaşları çatıldı. "Neden?"

"Sen ciddi değilsin." İnanılmaz karanlık ve uçsuz bucaksız görünen denize baktı. "Bense her şeyden çok ciddiyim. Seninle olmaz."

Mika'nın tebessümü silindi. Jamie, kızın boğazının oynadığını gördü. "Kim olduğumu biliyorsun," dedi Mika. "Hakkımdaki gerçeği biliyorsun. Tüm o alışılmış nedenlerim seni durdurmadı."

"Ama senin yeni nedenler bulacağını düşünüyorum," dedi Jamie sessizce. "Daha önce kimse için yeterli olmadın, o yüzden benim için yeterli olduğuna inanacağını sanmıyorum. Seni incitecek bir şey yaptığım anda, ki *yapacağım* çünkü yaşamlarımızın nasıl boka sardığına dair bilmediğin çok şey var, çekip gideceksin."

"Bu mu yani?" Mika'nın o mürekkep karası gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Güven ikimiz için de kolay elde edilen bir şey değil, o yüzden denemeyeceğiz bile yani, öyle mi?"

"Bilmediğin şeyler var..."

"Anlat o zaman."

"*Yapamam.*"

"Çünkü sadece seninle ilgili değil," diye tahminde bulundu Mika. Gözleri, adamın gözlerine bir şeyler arar gibi kilitlenmişti. "Çünkü birilerini ya da bir şeyleri koruyorsun."

"*Her şeyi* koruyorum."

Mika bir an için hiçbir şey demedi. Sonra çok kısık sesle, "Peki, bir daha sormam," dedi.

Jamie'nin etrafından dolaşarak tekrar kum tepeciklerine doğru ilerlemeye başladı. Omuzları dimdikti, ellerini kollarının altına sıkıştırmıştı, bütün ışığı sönmüştü.

Jamie bu zayıf açıklamayı kabul etmenin, ona öyle veya böyle bir kez daha dışlandığının söylenmesinin, kesin bir biçimde onlardan biri *olmadığını* ve hiçbir zaman olamayacağını görmenin Mika'ya nelere mal olacağını anlıyordu ve birden, onun uzaklaşmasını izlerken, bunların hiçbirinin ona bunu yapmaya değmeyeceğini idrak etti.

Mika hiç sevilmemişti. Kimse onu seçmemişti.

Ama Jamie şimdi onu seçebilirdi.

Onu bir daha hiç görmeyecek olması anlamına gelse de ona bunu verebilirdi.

"Bekle."

Mika durdu ama ona dönmedi.

"Sana yalan söyledik," dedi Jamie.

Sonra da her şeyi anlattı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Mika kum tepeciklerinin üzerine çıktı. İçinde bir yerlerde karanlık, boş bir kaygı ve müthiş derin bir acılar denizi vardı ama öyle derine gömülmüşlerdi ki Mika dışarı çıkmanın yolunu hiç bulamayacaklarını ummuştu.

Süpürgeotlarını ve ayıpençelerini geçti, binlerce ateşböceği benzeri ışık yolunu aydınlatıyordu. Bahçe kapısından içeri girdiğinde kış göğünde yıldızlar parlıyordu ve garip, inatçı ayçiçekleri o kadar canlı parlıyordu ki sanki alev almış gibilerdi.

Koi göletinde bir kuğu vardı. Bu o kadar da alışılmadık değildi zira yabani ördekler ve kuğular daha önce de göletin çekimine kapılmışlardı (ve her seferinde büyüye dair iyi bir içgüdüsü olan yabani şeylerin kendine has kibarlığıyla koilere dokunmamışlardı) ama yine de o durgun, sessiz, hayalet beyazı şekil, Mika'nın korkusunu dindirecek hiçbir şey yapmamıştı. Arkasında deniz hızla kıyıya vuruyor, ayçiçeklerinin bulunduğu kısma yaklaşırken onu yatıştıran bir ninni söylüyordu.

Mika sanki öne doğru görünmez bir top uzatıyormuş gibi avuçları dışarı bakacak şekilde ellerini kaldırdı. *Asıl* tuttuğu şey, ayçiçeklerinin etrafındaki büyüydü ve hepsini kontrol edene dek o büyüyü çiçeklerin köklerine, saplarına ve yapraklarına

işledi. Bütün ayçiçeği arazisi, yaklaşık yarım metrelik zengin, koyu toprakla birlikte ağır ağır yerden yükseldi ve Mika toprak parçasını usulca yakınlardaki çimlerin üzerine bıraktı. Altın tozu onları terk edip Mika'nın bileklerine ve beline dolanırken ayçiçekleri yavaş yavaş parlaklıklarını yitirdi.

Mika yeni bir yükseltme büyüsü yaptı, bu kez az önce açığa çıkardığı uzun, karanlık deliğin dibindeki nesne içindi. Solgun bir şey kalktı havaya.

Demek doğruydu.

Mika o solgun şeyi ayağının dibine, çimlerin üzerine bıraktı ve ellerini hemen geri çekip kollarının altına alarak ısıttı. Altın tozunun ve ateşböceklerinin parıltısı etrafında süzülüyor, onun o solgun şeyin ne olduğunu *görmemesini* imkânsızlaştırıyorlardı.

Beyaz ve el değmemiş bir iskeletti. Etrafında, Mika'nın Ian'ın bizzat ördüğünden neredeyse emin olduğu yumuşak, çizgili yün battaniyenin kalıntıları vardı. Bir kafatası, omurga, uyluk kemiği, ayak parmakları. Kemikler. Çürüme kokusu ya da bir çürümüşlük izi yoktu, yalnızca toprağın ve yağmurun nemli, topraksı kokusu.

Komik bile sayılabilirdi. Tüm o başıbozuk fikirlerine rağmen o bile *bundan* şüphelenmemişti. Dürüst olmak gerekirse artık tek eksikleri bir madalyondu, ondan sonra müthiş bir gotik hikâye olabilirdi...

Ah. İşte oradaydı.

İskeletin boynunun etrafında parlatılmış gümüşten, üzerine *L* harfi oyulmuş bir madalyon vardı.

Kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Jamie ona anlattığında inanmadığından değildi bu, sadece bazı şeyleri kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu insanın. Jamie ilk kez ona doğruyu söylemişti: Burada, karşısında, gömüldüğü ve imkânsız denebilecek kadar mükemmel ayçiçeklerinin altında gizlendiği yerden çıkarılmış olan şey Lillian Nowhere'den kalanlardı.

Mika haftalardır buradaydı ve onca zamandır ayçiçeklerinin altında bir *ceset* vardı.

"Geri kalanı nerede?" Jamie'nin hemen arkadan gelen sesi boğuk ve kaygılıydı. Kıyıdan buraya kadar onu sessizce takip etmiş, beklemişti. "Bu kadar kısa sürede sadece kemikleri kalmış olamaz."

"O bir cadı," dedi Mika hissizce. "Toprak onu almış ve karşılığında size ayçiçeklerini vermiş."

Sonra bir anda korku ve keder saplandı Mika'nın içine.

Jamie'yle yüz yüze gelmek için topuklarının üzerinde döndü. "Ne zaman öldü?"

"Haziranda," dedi Jamie pürüzlü bir sesle. "Güney Amerika'ya gitmek üzere yola çıkmadan önceki geceydi. Bir fincan çay almak için mutfağa doğru ilerlerken öylece *düşüverdi*. Daha yere düşmeden ölmüştü. Kalp krizi olmalı. Ya da belki anevrizma."

"Yani ben sizi tanıdım tanıyalı Lillian ölüydü," dedi Mika, öfkesini ve acısını, o kısık ve gergin sesine olabildiğince yansıtmaya çalışarak. "Kızlar biliyor mu?"

"Hayır. Sadece dördümüz, bir de şimdi sen."

"Neden?"

Jamie bakışlarını gecenin karanlığına çevirdi, montunun ceplerindeki elleri sımsıkı birer yumruk hâlini aldı. "Onu tanıdığım süre boyunca Lillian vasiyeti konusunda bize karşı hep çok açık oldu. Bize karşı açık olduğu ender şeylerden biriydi. Vasiyetini görmemize izin vermişti. O öldüğünde Ken ve Lucie'ye bir miktar para kalacağı, evi ve diğer eşyaları benim alacağım ve kızların yasal vasiliğinin de kız kardeşi Peony'ye geçeceği yazıyordu."

"Peony mi? Hani şu bir kere bahsettiğiniz ama hiçbirinizin tanışmadığı kardeş mi?" diye sordu Mika inanamayarak; bütün o acının ortasında dehşet ve merhamet de kendine bir yer bulmuştu. "Kızları *onun* almasını mı istemiş?"

Jamie başıyla onayladı. "Bu konuda onunla konuşmaya çalıştık ama kızların hayatlarında yetişkin bir cadı olmasını istediği konusunda oldukça katıydı. O artık etrafta yokken onları koruyabilecek biri."

"Kalkanları yenilecek biri," dedi Mika. "Tıpkı onun yaptıkları gibi, baharda bitecek olan."

"Ama mümkün olan en iyi yaşam her zaman en güvende olduğun yaşam değildir," dedi Jamie usulca. "Bunu en iyi sen bilirsin."

"Doğru, bilirim."

"Kızları tanıdıkları tek aileden koparmak, onlara kalkanların yok olmasının verebileceğinden çok daha büyük bir zarar verir. Lillian'a bunu anlatmaya çalıştım ama dinlemeyi reddetti." Çenesindeki bir kas titredi. "Kızlar bizim ve biz de olara aitiz. Onların ailesi *biziz*. Onları kaybedemeyiz. Ama vasiyetle mücadele etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Soruşturdum."

"O gün şehirde avukatın ofisine girmenin gerçek nedeni *buydu*, değil mi? Babanın vasiyetiyle bir ilgisi yoktu?"

"Bana neden orada olduğumu sormanı beklemiyordum o yüzden aklıma ilk geleni söyledim. Özür dilerim. Ama evet, Lillian'ın vasiyeti konusunda bir şey yapıp yapamayacağımızı sormak için oradaydım. Yapamazmışız. Kızların vasiliğini alabilmemin tek yolu Lillian'ın kardeşinin onları almayı reddetmesiymiş, o da büyük bir kumar."

"Siz de Lillian'ın ölümünü bildirmek yerine onu gömdünüz."

Başıyla onayladı. "Açıkçası uzun vadede ne umduk ben de bilmiyorum. Lillian'ın ölümünü bir şekilde *on yıl* boyunca, kızlar yasal bir vasiye ihtiyaç duymayacak yaşa gelinceye kadar saklamayı mı? Gülünç ve aptalca geliyor ve gerçekten öyle. Panikledik ve aklımıza gelen tek şeyi yaptık. Onu gömdük. Daha iyi bir plan yapmak için zaman kazanmamız gerekiyordu."

"Peki Edward?"

"Onda da vasiyet var, o yüzden içeriğini gayet iyi biliyor ve onu uygulayacak yetkisi var." Jamie'nin nefesi aralarında buğulanıyordu. "Ian sana o mesajı göndermeden bir ay kadar önce Edward arayıp Lillian'a aylardır ulaşamadığını ve endişelendiğini söyledi. Ona telefonun çekmediği bir yerde olduğunu söylemeye çalıştık, meşgul olduğunu söyledik, aklımıza gelen tüm

bahaneleri öne sürdük ama yemedi. Bize 26 Aralık günü burada olacağını ve Lillian'ın da burada olmasını beklediğini bildiren resmî bir mektup yolladı. Onu göremezse kayıp olduğunu bildirecek ve bizim hakkımızda da gerçeği gizlediğimiz yönünde suç duyurusunda bulunacakmış."

"Tamam," dedi Mika, her tür vahşi, acı dolu hissi mümkün olduğunca dizginlemeye çalışıyordu hâlâ. "Belki de ahlaki yapı konusunda tamamen zayıfım ama tüm bunları gerçekten *anlıyorum*. Kızları yanınızda tutmanın bir yolunu bulmadan Lillian'ın öldüğünü kimsenin öğrenmesine izin veremezdiniz ve *şimdi de* Edward'ın onun öldüğünü öğrenmesine izin veremezsiniz çünkü hem kızları kaybedersiniz *hem de* sizin suç işlediğinizi yetkililere bildirebilir. Lillian hakkında kayıp duyurusunda bulunmasına da izin veremezsiniz çünkü bu, polisin buraya kamp kurması anlamına gelir, ki bu da nihayetinde Lillian'ın kalıntılarını bulmalarına yol açabilir. Muhtemelen kızların büyüsünün de ifşa olmasıyla sonuçlanır."

"Aşağı yukarı böyle."

Mika, bastırdığı acının patlama tehdidiyle çatlayan sesiyle, "Anlamadığım kısım," dedi, "benim."

"Aklımıza hiçbir şey gelmiyordu," diye itiraf etti Jamie. "Sonra Ian senin videolarını gördü. Zaten kızların yaşamlarının ne kadar kısıtlı olduğundan ve kendi güçlerine dair ne kadar az şey bildiklerinden bahsediyorduk, yani bir eğitmene ihtiyaç duyma kısmı doğru. Ama Ian'ın sana mesaj atarkenki zamanlaması Edward'la ilgili. Senin bize yardım edebileceğini umduk. Ian, seni buraya getirebilirsek, seni tanıyıp da sana güvenebileceğimizi görürsek gerçekleri de anlatırız diye düşündü. Böylece sen de Lillian kılığına girebilir Edward'ı püskürtebilirdin."

"Ki bu da Ian'ın kendimi büyüleyip büyüleyemediğimi öğrenme hevesini açıklıyor," dedi Mika buruk bir sesle. İhanet hissi katlanamayacağı kadar ağırdı. Sevmeye başladığı bu insanlarla yaptığı *her* konuşmanın altında art niyet mi vardı?

"Mika..."

Mika, "Beni *tanıdınız*," diyerek Jamie'nin sözünü kesti. "Beni o kadar iyi tanıdınız ki size daha önce kullanıldığımı, manipüle edildiğimi ve yalanlara maruz kaldığımı anlattım. Bunun bana neler yaptığını anlattım ve hiçbir noktasında, *bir kere bile* beni durdurup sizin de aynı şeyi yaptığınızı itiraf etmediniz. Tanrım, Jamie! Ormanda öpüştük biz be! Bunları bana neden daha önce anlatmadın? Neden bana yalan söylemeye devam ettin?"

Jamie'nin gözlerinde suçluluk ve pişmanlık savaşıyordu, konuşabilmesi biraz zaman aldı.

"Çünkü diğer cadılara söylemeyeceğine güvenemedik."

Hah, işte. Buraya gelerek kendini riske atmıştı, o üç muhteşem çocuğa güçlerini nasıl kullanacaklarını öğretmeye kendini adamış ve bu evdeki herkese kalbinde yer açmıştı ama yine de ona güvenememişlerdi. Ne yaparsa yapsın yetmiyordu. *O* yeterli değildi.

Ona söylenen yalanların gözle görünen açıklaması buydu elbette ama Jamie'nin bunu söylediğini duymaya ihtiyacı vardı, tıpkı ayçiçeklerinin altındaki kemikleri görmeye ihtiyaç duyduğu gibi.

Sessizce, kendini bir rüyanın içinde gibi hissederek kemikleri tekrar yerdeki mezara koyup ayçiçeklerinin bulunduğu toprak parçasını yerine taşıdı. Büyünün altın iplikleri toprağın derinliklerine dalarak çiçeklerin köklerini tekrar toprağa bağladı.

"Benden bu kadar," dedi usulca. "Haklıydın. Beni incittin ve gidiyorum. İkimizi de çok iyi tanıyorsun."

"Mika, *lütfen*..."

"Burada kalamam," dedi Mika ve bir an düşündükten sonra ekledi: "Ayın yirmi altısında sırf Edward'ın ziyareti için geleceğim."

"Bir dakikalığına Edward'ı unut. Sadece beni dinle..."

Ama Mika dinleyemezdi. Buna katlanamazdı. O yüzden konuşmaya devam etti. "Kendimi nasıl tılsımlarım bilmiyorum ama Edward'ı Lillian'ın hâlâ hayatta olduğuna inandırıp size biraz daha zaman kazandırmanın başka bir yolu olmalı. Ne ya-

pabilirim bakacağım. Kızlar için en azından bu kadarını yapabilirim. Sonra da kalan eşyalarımı toplayıp temelli gideceğim."

Jamie başka bir şey söylemedi.

"Teşekkürler," diye ekledi Mika. "Biraz geç de olsa bana doğruyu söylediğin için."

Kız çekip giderken Jamie onu durdurmadı.

Mika sevmeye başladığı karanlık, sessiz evi boydan boya geçti, kızların mışıl mışıl uyudukları odaları ardında bıraktı ve kısa süreliğine de olsa şimdiye kadarki en muhteşem evi olan tavan arasına çıktı. Rasgele seçtiği kıyafetleri topladı, iki kazanından küçük olanıyla iksir malzemelerini aldı. Ancak kazana bir şey damlayınca ağladığını fark etti.

Bir şey daha aldı yanına: *Akıl ve Tutku'nun*, Primrose'un en sevdiği kitabın iç tarafına bantlanmış gümüş bir anahtar.

Ardından gözyaşlarını sildi, Kirke'yi uyandırdı ve birlikte evden ayrıldılar.

Dışarıda gece göğü solgundu, kış beyazlığı hâkimdi ve hâlâ kar yağacak gibiydi ama muhtemelen o beklenen kar hiç gelmeyecekti. Arabaların park edildiği ahırın dışında sessiz bir karaltı vardı ve Kirke yürek parçalayan iniltilerle ona doğru koştu. Mika da o sesi çıkarmak istiyordu, kafa karışıklığı, ihanet ve öfkenin doğurduğu perişan, kederli bir haykırış ama eşyalarını sessizce Süpürgesapı'nın bagajına yerleştirdi.

"Kızlara, yirmi altısında geldiğimde onlarla doğru düzgün vedalaşacağımı söyle." Sesi titriyordu ama kendini zorlayarak konuşmaya devam etti. "Kirke, gitme zamanı."

Kirke yürek parçalayıcı bir inilti daha koparırarak Jamie'nin yanından ayrıldı ve arabanın arka koltuğuna atladı. Mika kapıyı kapar kapamaz Kirke ıslak burnunu pencerenin camına dayadı.

Jamie cama elini yasladı ama gözleri Mika'daydı. Yutkundu, sesi çatallanmıştı. "Çok üzgünüm. Yalan söylememin bir sürü nedeni var ama asla, *asla* seni incitmek istemedim."

Gündönümü gecesinin solgun, hafif ışığında Mika adamın

gözlerinin, ışığı yansıtan dökülmemiş yaşlarla elmas gibi parladığı izlenimine kapıldı.

Süpürgesapı'na bindi ve gitti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Mika üç saatten uzun süre araba kullandı. Hız büyüsü yapabilirdi elbette ama daha hızlı gitmek *istemedi*. Hatta Süpürgesapı'nı sonsuza dek sürmek mümkün olsa öyle yapardı.

Gidebileceği tek bir yer vardı. Nowhere Malikânesi'ne dönemezdi. Mika'ya cevaplayamayacağı ve cevaplamayı tercih etmeyeceği sorular soracak olan Primrose'a gidemezdi. Başka kimsesi yoktu.

Ama York şehir merkezinin sessiz bir caddesinde mükemmel bir şehir evi vardı ve anahtarı da Mika'daydı.

Tavan arasında kıyafetlerini toplarken ne yaparsa yapsın kendini hep çocukluğunda bulduğunu fark etmişti. O yüzden çocukluğundaki evi de kullanabilirdi. Otuz bir yaşındaydı ama yine oradaydı işte, tıpkı çocukluğundaki gibi kendi zihninin hamster tekerine hapsolmuş, neyin *gerçek* olduğunu (tabii gerçek olan bir şey varsa) anlamak için tüm anılarına otopsi yapıyordu. Önceki otopsilerinin sonunda cevap hep hiçbir şey çıkmıştı. Hiçbir şey gerçek olmamıştı. Bakıcıları ona bakmak için para almıştı ve bazıları kibar, bazıları da sadece nazikti ama hiçbiri için önemli biri olmamıştı. Kimi onun kalbini kırmadan çekip gitmişti, kimi de Mika dışlandıktan, kullanıldıktan ya da

ona yalanlar söylendikten sonra gitmişti. Sonunda da hep unutulmuştu.

Yıllar içinde Mika onu farklı yapan her şeyi kucaklamış ve kendini çok sevdiğini keşfetmişti. Ama insanlarla bağ kurmadıkça bir değeri var mıydı bunun? Başka insanların yârenliği olmadan, ailelerin kurulabileceği binlerce yoldan birini kullanarak bir aile kurmadan yaşamak, *gerçekten* yaşamak mümkün müydü?

Hani şu ormanda düşen ağaçla ilgili eski felsefe sorusu gibiydi, değil mi? Kimse onu hatırlamıyorsa, kimse için bir önem arz etmiyorsa, gerçekten de var olmuş sayılır mıydı?

Nowhere Malikânesi'ne kadar bir hayaletten ibaretti; kimsede kendinden bir iz bırakmıyordu ama geride kalan o değerli birkaç hafta boyunca belki de en sonunda canlanmış olabileceğini düşünmüştü. Pinokyo ya da Kadife Tavşan gibi sonunda gerçek olmuştu.

Ama artık bilmiyordu. *Neyin* gerçek olduğunu bilmiyordu. Jamie'yle tavan arasındaki o geceler, adamın ailesini kurtaracak daha büyük bir planın parçası mıydı? Ian, Ken ve Lucie'nin tüm o nezaketlerinin altında, ne kadar faydalı olabileceğine dair inceleme yapmak mı yatıyordu?

Hamster tekerini çevire çevire Süpürgesapı'nı bir şehir evinin o tanıdık beyaz kapısının önündeki küçük araç yoluna kadar götürüp durdu.

Kirke iki ön koltuğun arasından başını uzatıp eve uzun, umursamaz bir bakış attı.

"Biliyorum," dedi Mika. "Ama elimizde yalnızca bu var."

Evin için üniversiteye gitmek için oradan çıkarken bıraktığı gibiydi, bir daha da geri dönmemişti. Mobilyalar eski, basit ve sayıca azdı. Duvarlar boş, yerler tozluydu, köşeleri örümcek ağları kaplamıştı ama Mika bir minderin altına sanatsal bir dokunuşla gizlenmiş tüm o pastel boya karalamalarını görebiliyordu; bir çocuğun dışarıdaki dünyayı görebilmek için yüzünü cama yaslamasından kalan, uzun zaman önce silinmiş o yağ lekelerini; küçük bir kızın nergis ve papatya topladığı küçük, duvarla

çevrili çimenliği. Bir zamanlar kapının arkasındaki askılıkta asılı duran montların -tüvit pofuduk ve su geçirmez montların- gölgesini ve yine aynı küçük kızın bir keresinde, sallanan bir dişini çektiği mutfak masasının çizilmiş kenarını görebiliyordu.

Hayaletlerle dolu bir evdi burası.

"Belki de Süpürgesapı'nda yaşayabiliriz," dedi Mika, Kirke'ye. "Yer var." Kirke uykulu uykulu burnunu çekti. "Haklısın. Su tesisatı lazım olur. Burada kalsak daha iyi o zaman."

Isıtma, su ve elektrik çalışıyordu çünkü Primrose kendi evinin *tamamen* çürüyüp gitmesine asla izin vermezdi, Mika da tozlu perdeleri çıkarıp rengi solmuş kanepe örtülerini kaldırdı, sahanlıktaki yüklükten nevresim çıkardı ve hepsini mutfaktaki yıkama-kurutma makinesine attı.

Gecenin kalanını halıları süpürüp yerleri ovarak ve evi mesken tutmuş örümcekleri ve ölmüş güveleri büyüyle temizleyerek geçirdi. Mobilyaların yerini değiştirdi, yeni yıkanmış perdeleri astı, örtülerle nevresimleri yerlerine geçirdi ve yanında getirdiği birkaç kitabı etrafa bıraktı. İşi bittiğinde ev, o hatırladığı ev değildi artık.

O kadar yorulmuştu ki zihnini toparlayamıyordu, ki asıl istediği de buydu zira hamster tekeri nihayet durmuştu. Kendini duşa atıp bir güzel ağladı uzun uzun. Sonra da bir zamanlar onun olan yatak odasında uykuya daldı.

Dönüp duran hamster tekerini durdurmanın en iyi yolu insanın kendini faydalı, pratik işlerle oylamasıydı, Mika da bu yüzden sonraki birkaç gün boyunca takıntılı bir biçimde Edward sorunsalına odaklanarak gecesini gündüzüne kattı. Gıda alışverişlerini teslim aldı, Kirke'nin duvarla çevrili bahçeye gönlünce girip çıkabilmesi için arka kapıyı açık bıraktı, kazanıyla iksir yapım malzemelerini çıkardı, büyü defterini kontrol etti ve beyin fırtınasına daldı.

Kendini bir başkası gibi gösterecek büyünün rünlerini bilmi-

yor, böyle bir büyünün yalnızca teoride olduğunu düşünüyordu ama aynı işi yapacak bir *iksir* demlemek mümkün müydü acaba? Neye ihtiyaç duyardı? Bildiği hangi bitkiler ve malzemeler çok belirgin bir illüzyon etkisi yaratabilirdi?

Ama sadece dört günü kaldığından o kadar yabancı ve karmaşık bir iksir tertip edebilecek zamanı olduğunu sanmıyordu. Olumsuz sonuç verme olasılığı yüksekti. Öte yandan, daha basit bir iksir, göz boyama büyüsünden daha az etkili ama riski de çok daha düşük bir iksir işe yarayabilirdi. Portföyünde halihazırda bulunan bir iksiri uyarlayabilirdi, ki bu da elindeki kısa süreyi en iyi şekilde değerlendirmesini sağlardı.

Kâğıt parçalarına bir şeyler karaladı, telefonunda açılan onlarca sekme arasında gidip gelerek araştırmalar yaptı. Belki de duyuları şaşırtacak ve içeni bir yalana inandırmaya eğimli hâle getirecek bir çay demleyebilirdi?

Mika'nın aklından bir an bile Nowhere Malikânesi'nin sakinlerini yarı yolda bırakarak kendi tercihlerinin sonuçlarıyla yüzleşmeye zorlamak geçmedi. Evdeki yetişkinler, özellikle de Jamie konusundaki karmaşık hislerini sorgulayamayacak kadar hassastı hâlâ. Ama kızlar konusundaki hisleri o kadar da karmaşık değildi. Rosetta, Terracotta ve Altamira en iyisini, yaşanabilecek en neşeli yaşamı hak ediyorlardı ve bu da ancak bir arada, evlerinde ve onları arka bahçelerinde bir ceset saklayacak kadar çok seven insanlarla kalırlarsa mümkün olurdu.

Dolayısıyla Mika büyü defterini tekrar tekrar kontrol etti, bitki ilimlerini inceledi ve kazanında deneyler yaptı.

İlk başta iksirin sırrı onu tamamen anda tuttu, kaşık şıngırtılarında, yıldız tozlarının ışıltısında ve sıvının usulca kaynayışında kendini kaybetti. Çözülmesi gereken sırra o kadar odaklanmıştı ki başka hiçbir şeye yer kalmamıştı.

Uzun sürmedi elbette. Kirke'nin yas tutar gibi pencereden dışarı baktığı sessiz anlarda Mika çok kısa bir süre için evi olan o yeri ne kadar özlediğini düşünmekten kaçamıyordu. Eğik çatı

duvarlarını, denizin kıyıya vuruşunu, tuzlu havayı, *insanları* özlemişti.

Hiçbiri gerçek değilse onları nasıl bu kadar özleyebilirdi ki?

Ne olduğunu anlamadan Noel gelip çattı, ki onun farkına da ik. yanındaki şehir evlerinin kahkahalarla, çatal bıçak sesleriyle ve Noel şarkılarıyla dolup taşmasıyla vardı. Yılın diğer her günü neşeli olmak için elinden geleni yapan Mika kendini *suratsız* biri gibi hissetmeye başladı birden. Buna engel olamıyordu; Noel'in her şeyi tüm yoğunluğuyla ortaya çıkarmak gibi bir huyu vardı. Evet, neşe, iyi niyet ve nezaket vardı ama bir de yalnızlık vardı.

Duvarların diğer tarafındaki kutlamalara aldırmayıp bir elinde çay fincanı, ayağının dibinde Kirke ve mutfak masasında usul usul buharı tüten kazanla kanepeye kıvrılmaya devam etti.

Kapının tıklatılması onu hazırlıksız yakaladı. Küçük çocuğuyla birlikte süslediği zencefilli kurabiyelerden bırakmak için uğrayan iyi niyetli bir komşu olduğundan son derece emindi. Geçmişte Noel günlerinde Mika'nın kapısının çalınmasının tek nedeni hep bu olmuştu. Kanepeden kalkıp yüzüne bir gülücük yerleştirerek kapıyı açtı.

Ah.

Çam iğnesi ve tuz.

Jamie topukları üzerinde yaylandı, ağzının bir kenarı zayıf, çarpık bir tebessümle kıvrıldı. "Merhaba."

Onu kapısında, *bu kapıda* görmek komik geldi Mika'ya. Nefesi kesildi ve bir an için öfkesini unuttu, ona yalan söylendiğini unuttu, acı çektiğini unuttu. Kollarını boynuna dolayıp ağlamak istedi. Kendini tamamen onun ince ama sağlam sıcaklığına, zımparayı andıran pürüzlü sesine ve o aptal, karşı konulmaz çam iğneliğine bırakmak istedi. O acılı, hiddetli gri gözlerine bakmak ve *gerçek* bir şeyler görmek istedi.

O yüzden de o kısacık an boyunca, kalbi göğsünde şiddetle titrerken, karşısındaki adama dair tüm detayları hafızasına nak-

şetti: Saçlarının bittiği noktadaki o küçük, beyaz yara izini, alçalmakta olan akşam güneşinin kahverengi saçlarına sarımsı bir ışıltı katışını, köşeli çenesindeki o seğiren kası, gri gözlerindeki umudu ve özlemi, bütün bedeninin sanki düşmek için bir darbe beklermiş gibi kendini hazırlayışını.

Sonra o an geçti ve Mika derin, titrek bir nefes alarak hatırladı.

"Yarın tam zamanında geleceğimi söyledim sana," dedi düz bir sesle. "Beni ikna etmek için gelmene gerek yoktu."

"Onun için gelmedim."

"Neden geldin peki? Hatta *nasıl* geldin?" Alnı çizgi çizgi oldu. "Beni nerede bulacağını nereden biliyordun ki?"

"Ian'la imzaladığın sözleşmede adres olarak burayı vermişsin." Jamie'nin gözleri Mika'nın yüzünde dolaştı. "Habersiz geldiğim için özür dilerim. Önce aramam gerekirdi ama açmayacağını düşündüm."

Mika'nın kalbi patlayacak ve duyguları her yere saçılacaktı sanki. Kirke mükemmel zamanlamayla Mika'nın yanından geçip neşeli bir havlamayla Jamie'ye doğru zıpladı, bu da Mika'ya darmadağın olmuş kaotik kalbini kontrol altına almak için ihtiyaç duyduğu fırsatı sağladı.

Kapıyı açık bırakarak arkasını döndü. "Sanırım içeri gelsen daha iyi olacak."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Mika su ısıtıcısını çalıştırdı ve ötmesini bekledi. İçeriden Jamie'yle Kirke'nin seslerini duyabiliyordu. Kısık, pes mırıltılarla neşeli havlayışların bir karışımı. Gözlerini kapayıp alnını buzdolabının serin kapısına yasladı, diğer odaya dönüp kendini onun kollarına atarak sımsıkı sarılma dürtüsüyle savaştı.

Çay hazır olduğunda en sakin, en soğukkanlı maskesini takmış gibi hissetti. Fincanları alıp salona geçti.

"Kızlar seni özledi," dedi Jamie sessizce. "Hepimiz özledik."

"Kızlara neden ayrıldığımı söyledin mi?"

"Onlara her şeyi anlattık. Bize çok öfkeliler." Hafifçe gülümsedi. "Lillian konusunda yalan söylediğimiz için değil. *Seni* onlardan uzaklaştırdığımız için."

Mika yutkundu. Kanepedeki yerine dönüp sıcak, rahatlatıcı fincanını eline aldı. "Neden geldin, Jamie?"

"Bir penceremi açık bırakıyorum."

"Bunun ne demek olduğunu anlamam mı gerekiyor?"

Jamie kanepenin diğer ucuna otururken aralarına biraz mesafe bıraktı. Başını çevirip Mika'ya bakmadı, onun yerine elindeki çay fincanına dikti gözlerini. "Sıçıp batırdığımız anlamına geliyor. Tamamen ayrılmak istemenin nedenini biliyoruz. Ama

biz de kalmanı istediğimizi bilmeni isteriz. Sadece şimdilik değil. Her zaman. O yüzden de bir pencereyi açık bırakıyoruz ki bir gün geri dönmek istersen her zaman istendiğini bilesin."

Tanrı aşkına, adam daha on dakikadır buradaydı ama Mika şimdiden altüst olmak üzereydi. Yutkundu, boğazındaki yumru katlanamayacağı kadar sancılıydı. "Sorun şu ki yalanları ve numaraları unutmak çok kolay olurdu," dedi. "Çünkü neden yaptığınızı biliyorum. O üç çocuk ve birlikte kurduğunuz o tuhaf, muhteşem aile için yaptınız ve bu anlayabileceğim bir şey. ATM'yi bozacak bir büyü falan istemediniz. Benden ailenizi korumanıza yardım etmemi istediniz. Bunu bağışlayabilirim. *Bağışladım da.*"

Durdu, nefesleri titrek çıkıyordu. Jamie, onun sözünü henüz bitirmediğini bilerek bekledi.

"Zorlandığım kısım," dedi Mika, "ne kadarının gerçek olduğunu asla bilemeyecek olmam."

Jamie fincanını bir gümbürtüyle bırakıp kaşlarını çatarak onunla yüz yüze gelmek için döndü. "*Hepsi* gerçekti. Mika. Bana bak. Sana yalan söylediğimiz tek konu, yardımına neden ihtiyaç duyduğumuzdu. Onun dışındaki her şey, *her şey*, gerçekti. *Gerçek.* Seninle alakalı hislerimiz gerçek."

İnatçı bir gözyaşı damlası kendini kurtardı ve Mika onu yanağından hızla sildi. "Hayır, buna inanmıyorum. Beni gerçekten tanımış olsaydınız, bana gerçekten güvenmiş olsaydınız gerçeği bana çok daha önce söylerdiniz. Ama yapmadınız. Diğer cadılara söyleyeceğimi düşündünüz!" Sesi öfkeden titriyordu. "*Neden* böyle bir şey düşündünüz ki? Kızların varlığından bahsetmedim onlara! Bunu neden söyleyeyim?"

"Kalkanlar yüzünden," dedi Jamie boğuk bir sesle ve Mika o an göğsüne bir yumruk yemiş gibi hissederek anladı.

"Rosetta'yı şehre götürdüğümüz gün..."

Jamie başıyla onayladı. "O gece sana her şeyi anlatacaktık. Ama sonra senle ikimiz diğer cadılardan bahsettik."

"Ben de Lillian ortalarda görünmeyecekse kızların kalkanla-

nın koruması olmadan bir arada büyümesinin onlar için güvenli olmayacağı gibi bir şey söyledim," diye tamamladı Mika. Arkasındaki pofuduk yastıklara yaslandı, aniden tükenmiş gibiydi. "Yardıma ihtiyacınız olacağını söyledim."

"Biz de Lillian'ın öldüğünü öğrenirsen kızların varlığını Cemiyet'ten saklama konusundaki düşüncelerini değiştirebileceğini düşündük," dedi Jamie sessizce.

Mika birkaç dakika konuşmadı, hamster tekeri çılgınca dönüyor, çayı ellerinin arasında soğuyordu. Fincanı bıraktı.

Keşke Nowhere Malikânesi'ni o şekilde terk etmeseydi. Ona yalan söylendiği ve manipüle edildiği için öfkelenmekte haklıydı ve bu ihanete uğramışlık hissi duygusal olarak gerçekti ama şimdi tüm bu hayaletleri ve yatağın altındaki canavarlarıyla bu evde otururken o ani kaçışının acı karşısında bir refleks olduğunu anlamıştı. Önceden kullanıldığında ve ihanete uğradığında verdiği tepkileri vermişti; ama bu kez durum farklıydı, öyle değil mi? Çünkü Nowhere Malikânesi'ndeki hiç kimse kendi çıkarı için yalan söylemiş ya da ihanet etmiş sayılmazdı. Ailelerini korumak için yapmışlardı bunu. Koruyacak bir ailesi olsa onun da aynı şeyi yapma ihtimali yok muydu?

"Bende resmin yalnızca bir parçası vardı, Jamie," dedi en sonunda. "Bana her şeyi anlatmış olsaydın o kalkanların büyüsünü tazelemek için yardıma ihtiyacınız olduğunu *düşünüyorum* diyebilirdim ama kızların sizinle, kendi evlerinde kalmasının daha önemli olduğuna katılıyorum. Onlara söylemezdim."

"Biliyorum." Jamie başını iki yana salladı. "Haftalardır biliyorum ama kabullenmek istemedim. Çünkü kabullenirsem benim için hiç istemediğim kadar önemli olduğunu da kabullenmek zorunda kalacaktım."

"Gerçeği bana daha önce söylemeni isterdim," dedi Mika yumuşak bir sesle. "Sen bana en sonunda söyledin ve bunun da bir anlamı var ama benim hakkımda yanılmadın. Canım yandığında kaçtığım konusunda. Kaçmak zorundayım. Çünkü buradaki her şey, içimdeki ses bana Nowhere Malikânesi'nin gerçek ol-

duğuna inanmamı ve güvenmemi söylüyor ama nasıl yaparım bilmiyorum. *Korkuyorum.*"

"Onu da biliyorum," dedi Jamie. Kanepeden kalkıp halının üzerine, Mika'nın hemen önüne diz çöktü, ellerini kızın dizlerine koydu. "Bir kez daha böyle hissetmekten korkuyorsun. Geri döner, açık bıraktığımız pencereden girer ve kendine *oraya ait olmak* için izin verirsen, bu elinden alınırsa dayanamayacağından korkuyorsun."

Mika gözlerinden yaşlar süzülürken başıyla onayladı. "Sizi zaten çok ama *çok* önemsiyorum ve bu da kendim olabileceğim bir yerde olduğum için *tehlikeli* bir mutluluğa sürüklüyor beni. Öte yandan öyle bir niyetiniz olmasa bile sizin tarafınızdan incitilmem o kadar kolay ki." Sözcükler alelacele dökülüyordu ağzından. "Bunları konuşmak için orada kalmalıydım ama temelli geri dönebilir miyim bilmiyorum. O aptal, kırılgan kalbimle tekrar kumar oynayabilir miyim, bilmiyorum."

Jamie'nin sesi çok, çok kısıktı. "Senin kalbin benim gördüğüm en güçlü şey. Ben bile kendimi daha cesur ve *daha mutlu* olmak isterken buluyorum onun sayesinde." Gözleri gözlerini buldu. "Kal. Benimle kal."

"Cadı olmasam yine de beni ister miydin?"

Jamie kahkahalara boğulurken gözleri parladı. "Hayır."

"Tanrım, *bazen* güzel şeyler söyleyebilirsin, biliyorsun değil mi?"

"Hayır, söyleyemem. Seni istiyorum, Mika. Seni *sen* yapan milyonlarca şey var, gülüşün gibi. Her şeye rağmen Primrose'u önemsemen, teninin rengi, dünyaya uyum sağlamak için bir maskeye ihtiyacın olduğuna karar verdiğinde benimki gibi asık bir surat yerine güler yüzlü bir maske seçmen. Bunlar birkaçı sadece. Bir diğeri de ne, biliyor musun?" Bir kaşını kaldırdı. "Büyüyü sevmen. Nefes almaya nasıl ihtiyacın varsa ona da öyle ihtiyaç duyuyorsun. Cadı olmasan sen *sen* olmazdın. Ben de *seni* istiyorum. Tamamını."

Odaya sessizlik çöktü. Kirke mutfaktaki fırının yanında

uyuklamaya gitmişti çünkü evdeki en sıcak yer orasıydı, o yüzden her zamanki burun çekişleri bile yoktu. Şömine rafının üzerindeki saatin tiktakları vardı yalnızca. Mika ıslak gözlerini sildi, içi içine sığmıyordu ve hâlâ çaresizce korkuyordu.

Ama aynı zamanda deli gibi de *istiyordu*.

"Çaylarımızı tazelememiz gerekecek," dedi Jamie ona yeniden bir alan bırakarak. Doğruldu, soğumuş çaylarını mutfağa götürdü ve su ısıtıcısını tekrar çalıştırdı.

Mika kanepeden kalkıp şömineyi yakmaya gitti. Çakma tuğlaları olan elektrikli şöminelerdendi. Mika yapay alevlerin neşeyle titreşmesini izledi bir süre. Daha sonra parmağını diğerlerinden daha kırmızı ve tebeşirli gibi görünen bir tuğlanın üzerinde gezdirdi. Altı ya da yedi yaşındayken kırmızı pastel boya sürmüştü üzerine. Bu yüzden başının derde girmesini beklemişti çünkü o sıralar burada olan Primrose *böyle şeyleri* sevmezdi. Ama Primrose sadece omuzlarını silkmiş ve "Sanat sanattır, miniğim. Gururla sergilemelisin. Hatta o tuğlanın geri kalanını da boyamana yardım edeyim," demişti.

Bu küçük nezaketi ve bunun gibi birçok anı unutmuştu. Hayaletlerle dolu bu evde bile bir parça ışık vardı.

"Çay demleniyor," dedi Jamie yanına gelip dikilerek. "Sen iyi misin?"

"Sanırım."

"Nowhere Malikânesi'ne ilk gittiğimde darmadağındım." Jamie'nin gözlerinde ateşin yansıması titreşti. "En ufak bir gürültüde irkilirdim. Kimsenin bana dokunmasına izin vermezdim. Kendimi odama kilitlerdim. Lillian bana bir ev vermiş olabilir ama beni tekrar parça parça bir araya getiren Ian, Ken ve Lucie oldu. Onlara izin vermem çok uzun zamanımı aldı. Ben de korkuyordum. Onları kaybetmenin bana yapacaklarından korkuyordum. İnsanları sevmek ve kendine sevilme izni vermek büyük bir inanç sıçraması. Gözlerini kapayıp bir uçurumdan kendini hiçliğe bırakmak ve düşeceğine değil de uçacağına inanmak gibi. O uçurumdan senin adına ben atlayamam, Mika.

Bu ancak senin yapabileceğin bir şey ve ben yapacağını biliyorum. Belki hemen şimdi değil ama biliyorum, yapacaksın. Er ya da geç uçacaksın."

Mika'nın sevme kısmıyla ilgili bir sorunu yoktu. Onu seviyordu, hepsini seviyordu, hem de canını yakan bir şiddetle. Bir süredir bunun farkındaydı.

Ama kendine *sevilme* izni vermek? O çok daha zordu. Cesaret ve güven gerektiriyordu, bir de yatağın altında yaşayan canavarların hakkından gelmeyi. Jamie, haklı olarak uçurumdan onun yerine atlayamayacağını söylemişti. Bunu ancak o yapabilirdi.

Peki yapabilir miydi? O uçurumun en ucuna kadar gidip düşme riskinin her zaman baki olduğunu bile bile atlayabilir miydi?

"Ya yapamazsam?" diye sordu Mika, sesi fısıltıdan halliceydi.

"O zaman ben de verebileceğin ne varsa o kadarıyla yetinirim," diye yanıtladı Jamie. Bir adım yaklaştı. "Ama senin de bildiğin gibi, ben bütünüyle seninim. İstersen."

"İstiyorum. Her şeyden çok istiyorum."

Jamie'nin yüzünde çarpık bir tebessüm belirdi ama ona dokunmadı. Onun yerine çaylarını içtiler ve Mika, kazanda hâlâ dumanı tüten iksiri ona gösterip Edward'ın kafasını karıştırarak söyledikleri her yalana inandırmayı umduğunu açıkladı. Kısa bir süre için ikisi de bunun işe yarayacağı ve yarından sonra bir daha o hain avukat ya da bahçede gömülü kemik yığını konusunda endişelenmeyecekleri umuduna kaptırdılar kendilerini.

Jamie, Lillian'la ilgili gerçekleri anlattıklarında kızların ne dediğini söylediğinde Mika günlerdir ilk kez güldü; gerçek, dolu dolu bir gülüş. "Sanırım onların bu konuda ciddi ve saygılı olmalarını bekledik ama şimdi düşünüyorum da saçma bir beklentiymiş bu." Duraksadı. "Altamira, Lillian'ı ormana gömmemiz gerektiğini söyledi."

"Hayır, ben öyle düşünmüyorum," dedi Mika bilgece bir tavırla. "Tilkiler ormanın yüzeyini kazıp dururlar, bilirsin. Ceset saklamak için korkunç bir yer."

Jamie ona iğneleyici bir tavırla baktı. "Evet, Terracotta da aynen böyle söyledi."

Sıcak şarap şişesini açarak akşam yemeği niyetine limonlu bir cheesecake gömdüler ve yan evden ne zaman biri, "Yok artık *Tanrım*, Dede!" diye bağırsa şarap şişesinden bir yudum içtikleri bir içki oyunu oynadılar.

Gece nihayet sessizleştiğinde çakırkeyif olmuşlardı ve Mika kendini *birazcık* daha cesur hissediyordu, Kirke'yse geceyi geçirmek için bilgece mutfağa çekilmişti.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedi Mika merdivenin dibinde duraksayarak. "Gelmek ister misin?"

"Siktir, evet."

Jamie merdivenin ortasında Mika'nın boynunu öptü ve sendeleyince onu yakaladı. Mika dönüp dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve bir süre sanki merdivenin sonuna bile ulaşamayacaklarmış gibi göründü.

Ama ulaştılar. Jamie bir eliyle Mika'nın başının yanında kalan kapıyı iterken diğer elinin başparmağıyla kızın öpüşmekten şişmiş dudaklarını okşadı. Mika parmağını ısırdı, sonra emdi. Adam inledi. Mika uzanıp adamın katlanmış kollarının kenarlarıyla oynayarak bir parmağını önkolundaki kasların üzerinde gezdirdi.

"Önkollar benim felaketim," dedi hülyalı bir sesle.

Jamie onu alnından öptü. "Sen de *benim* felaketimsin."

"Böyle şeyler söylemeye devam edersen yatağa varamayız."

"Bu fedakârlığa asilce katlanacağıma söz veriyorum."

Mika güldü ve adamın kolunun altından ileri atıldı. Jamie dönüp onu belinden yakaladı ve sırtını kendi vücuduna yasladı. Diğer eliyle de saçlarını kızın omuzlarından çekti. O yumuşak, ipeksi teller parmaklarının arasından kaydı. Ardından başını kızın çıplak ensesine doğru eğdi.

Yerdeki halıya kadar gidebildiler ancak. Mika adamı sırtüstü yere iterek üzerine oturdu, onu öperken saçı bir omzunun üzerinden sarkıyordu. Parmakları adamın gömleğinin düğmeleriyle uğraşırken sürtünme ihtiyacıyla üzerinde yaylandı. Jamie'nin

elleri onu yerinde tutmak için kalçalarını kavradı. Öpüşmeyi kesip kesik kesik soluklarla başını arkaya attı.

Mika doğrularak elbisesini başının üzerinden çekip çıkardı. Sutyeni yoktu. Jamie'nin bedeni sarsıldı ve ikisini birden döndürerek düğmeleri açılmış gömleğini çıkarırken Mika'yı altına aldı. Kısa bir an hiç kıpırdamadan huşuyla ortaya çıkardığı, kızın terle tuzlanmış altın rengi teninin her zerresini izleyerek üzerinde dururken dişlerinin arasından bir inleme kaçtı.

Mika onu izlemesine izin verdi, ta ki sabırsızlanıp adamın dudaklarını usulca dişleyene kadar. Jamie biraz inleme biraz kahkaha gibi gelen bir ses çıkardı. "Üzgünüm."

"Bence değilsin," diye fısıldadı Mika adamın ağzına doğru.

Jamie kızın boynunu boydan boya öperken boğaz boşluğunda çılgınca atan nabzının üzerinde duraksadı, ardından dudakları memelerinde bitti. Mika altında kıvranıp inlemeye başlayana ve *siktir, lütfen* ve *bu harika* dışında bir şey diyemeyecek hâle gelene kadar dişledi, yaladı ve öptü.

Öpücüklerinin arasında alçak ve pürüzlü sesiyle, "Tanrım, bütün gün senin böyle dağılışını izleyebilirim," diye fısıldadı kelime kelime. "Tekrar tekrar, tekrar tekrar görmek istiyorum bunu. Parmakların omuzlarımı morartsın istiyorum. Dilimi bacaklarının arasında görmek istiyorum. Senin içinde olmak istiyorum."

"James Kelly," diye fısıldadı Mika. "Bu işte cidden iyisin."

Mika'ya onun kalbini paramparça eden utangaç, çocuksu bir sırıtışla bakacak kadar uzaklaştı ondan. Mika, karşısındaki adamın asık suratlı, soğuk ve erişilmez olduğunu düşünmüş olduğuna inanamıyordu. Altına dönüşen saf simyadan ibaretti oysa. Ona her baktığında sanki ilk kez bakarmış gibi bakıyordu ve Jamie ona ne zaman böyle baksa Mika kendinden geçiyordu.

Ellerini adamın ince, kaslı gövdesinde gezdirdi, adamın onun dokunuşuyla ürpermesinin keyfini çıkardı. Jamie'nin dokunup öperek elektriklendirdiği yerleri düşününce bu adil geliyordu ona. "Yatağa geçsek iyi olacak," dedi. "Gençliğinin doruklarında sayılmazsın, malum. Burada kalırsak belini incitebilirsin."

Adam gözleri parlayarak Mika'nın burnunu yaladı. Mika parmaklarını adamın ensesine dolayarak onu tekrar kendine çekti; bedeni ateşten eriyene ve adamın gözleri puslanana kadar öptü. Jamie kendini çekip öpücüklerini kızın boynuna götürdü, burnunu kaburgalarına gömerken Mika'nın elinde olmadan gülmesine neden oldu. Daha önce hiç böyle bir seks görmemişti; şehvet, akıllara durgunluk veren bir haz, kahkaha ve *şapşallığın* absürt bir karışımıydı ama mükemmeldi.

Jamie, kızın bacaklarını beline dolayarak onu kollarına aldı ve kendilerini yatakta buldular. Adam onu öperken bir eli de bacaklarının arasındaydı. Fısıltıyla küfretti. Mika'nın elleri, adamın kotunun düğmesindeydi. "Şimdi," diye inledi Mika onun altında kıvranarak. "Lütfen."

Jamie kotunu çıkarıp attı. Mika'nın gözlerine baktı. "Bunu istediğinden emin misin?"

"Bilmiyorum, Jamie," dedi Mika ciddiyetle. "Eli bacaklarımın arasında olan sensin. *Sence?*"

Jamie kısık bir ses çıkardı, parmakları hâlâ onu okşuyordu. Derken elini çekip kollarını başının iki yanına dayadı. Tek bir itişle onun içindeydi. Mika o vahşi haz dalgasıyla keyiflendi. Jamie geri çekilip tekrar içine girerken ürperdi, gözleri sanki çaresizliğin pençesindeymiş gibi kapandı.

Hem çok fazlaydı hem de yetersiz, her şeydi.

Sonrasında Mika yüzünü adamın terli boynuna gömerek ter, çam iğnesi ve okyanus kokusunu içine çekti. Jamie onun saçlarını öptü. Mika kedi gibi gerinerek esnedi. Jamie kotunu tekrar üzerine geçirdi ve Mika'yı öyle bir huşu ve şefkatle izledi ki Mika başını çevirmek zorunda kaldı, yoksa durduramayacağı kadar güçlü bir duygusallık dalgası onu yere serecekti.

"Kal."

Jamie tekrar yatağa, Mika'nın yanına tırmanıp çarpık gülümsemesini takındı, bir eli kızın bel kıvrımındaydı. "Hiçbir yere gitmiyorum."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Edward Foxhaven sıradan bir adamdı. Sıradan boyundan sıradan gri saçlarına ve sıradan mavi gözlerinin çevresinde toplanmış sıradan kazayaklarına kadar, Edward'da yoldan geçen birinin dikkatini çekecek hiçbir şey yoktu. Pahalı, jilet gibi ve makul, koyu renklerden oluşan takım elbisesi, kravatı ve ayakkabıları; hayatının diğer kısımlarına da her daim yaydığı bir hassasiyetle giyilirdi. Manşetlerinin konumuna da en az bir sözleşmedeki önemli ayrıntılara gösterdiği özeni gösteriyordu.

Tek sıradışı özelliği (ama onun, başka birinin değil) detaylara gösterdiği kılı kırk yaran özendi. Kimi avukatlar (isim verecek değildi ama çok da uzağa bakmaya gerek yoktu, firmanın diğer iki liyakatsiz ortağına bakmak yeterliydi) bir belgeye sadece şöyle bir göz atar ya da kimi daha sıkıcı ayak işlerini astlarına paslardı ama Edward gözünden hiçbir şey kaçmamasıyla böbürlenirdi. Kimi insanlar onun bu sabrının ve gayretinin sadece müvekkillerine daha kabarık bir fatura çıkarma bahanesi olduğundan yakınıyor olabilirdi ama yanılıyorlardı. Müvekkilleri onun titiz olmasını *istiyordu*. Ona yüklü miktarda para ödemek *istiyorlardı*. (Tabii firmanın kotasını doldurmak için çalışmaya mecbur olduğu az sayıdaki yoksul müvekkil dışında. Can sıkıcıydı ama

Edward, firmaya ortak yapıldığında o kotayı kaldıracaktı. Ki birileri onun işinde ne kadar mükemmel olduğunu fark ettiğinde kesin ortak yapılacaktı.)

Lillian Nowhere'i ele alalım mesela. Lillian cazibeli, zengin bir müşteriydi ve işlerini yürütmesi konusunda ona güveniyor, bunu yapması için sağlam da bir para ödüyordu. Edward'ın onun güvenini boşa çıkarmaya hiç niyeti yoktu, özellikle de zavallı Lillian'ın evini bir dizi son derece şaibeli insana açmaya karar verdiği düşünülürse.

Üzerine gidildiğinde bu insanlarda şaibeli bulduğu şeyin ne olduğunu tam olarak ifade edemediğini fark etmişti. *Biliyordu* elbette ama bu günlerde insanın *söylemesine* izin verilmeyen çok fazla şey vardı. Son derece uygunsuzdu bu.

Ancak kimi şeyleri *söyleyemiyor* olsa da oldukça gerçek bir endişe üzerine kesinlikle *harekete geçebilirdi*. Zengin, ihtiyar bir İngiliz hanımefendisine gizemli bir şekilde ulaşılamıyordu ve kimin suçlanacağından hiç şüphesi yoktu. O nedenle Nowhere Malikânesi'nde her ne halt dönüyorsa ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Edward yirmi altısı sabahı tam da bu düşüncelerle evin kapısını çalıp içinde yaşayanları sorgulamaya başlamıştı ki lacivert bir döpiyes giyip çiçekli bir şapka takmış sarsak, titrek bir iskeletle karşılaştı.

O andan sonra her şey iyice boka sarmaya başladı.

Mika ve Jamie sadece otuz dakika sonra arabalarını ahıra çektiklerinde çok geç kalmışlardı.

Jamie kendi arabasından inmeden saniyeler önce Mika Süpürgesapı'ndan indi; o şanlı, mükemmel yuvaya dönüş hissi kısa sürmüştü. Araç yolundaki tanıdık gelmeyen pahalı araba, bir şeylerin ters gittiğinin ilk kanıtıydı.

Paniklemiş bir sesle fısıldayarak, "Edward gelmiş mi?" diye sordu Jamie'ye. "Öğleden sonra gelmesi gerekmiyor muydu?"

Jamie'nin yüz ifadesi ciddiydi. "Muhtemelen bizi gafil avlamak için erken gelmiştir. Bunu yapacağından emin olabilirsin."

Eve yaklaşırlarken Mika, kızların çitin oraya yan yana tünediklerini gördü; bütün dikkatleri Ken'in aletlerini koyduğu küçük bahçe kulübesindeydi. Ayak sesleri duyunca döndüler. Altamira hemen çitin üzerinden atlayarak, "Mika!" çığlıklarıyla ona koşmaya başladı. Rosetta sıkıntılı bir ifadeyle bir süre daha oyalandı.

Terracotta'ysa, "Güzel, geldiniz. *Ufak* bir durum oldu ama Edward'ı bahçe kulübesine kilitleyerek çözdük," dedi.

Mika ve Jamie bir an donup kaldılar, ardından birbirlerine, sonra da tekrar kızlara baktılar.

"Ne yaptınız?" dedi Jamie en sonunda çok ama çok sakince. "Ayrıca Ian, Ken ve Lucie hangi cehennemde?"

"İçerideler," dedi Terracotta. "Paniklediler. Az önce bahsettiğimiz durum yüzünden. Edward'ı kulübeye kilitleme fikrinden uzun vadeli bir çözüm olarak pek etkilenmediler."

Mika tam da o an uygunsuz bir şey fark etti. Evin ön kapısının hemen dışında, karmaşık bir yığın hâlinde uzanan ve lacivert bir döpiyesle üzerinde satenden güller olan bir şapkaya benzeyen bir yığın vardı. Bir de *kemikler*.

"Siktir, Tanrım," dedi Mika. "Lillian'ı çıkardınız, değil mi?"

"Şey, evet," dedi Terracotta. "Siz bizi azarlamadan söyleyeyim, en parlak fikrimiz olmadığını biliyoruz ama ikiniz de burada değildiniz ve başka ne yapabiliriz bilemedik."

"Herhangi bir şey, Terracotta!" diye patladı Jamie. "Gerçekten de saklamaya çalıştığımız cesedi gömüldüğü yerden çıkarmak dışında *herhangi bir şey* yapabilirdiniz!"

Mika gözlerini kısarak yığına baktı. "Neden kıyafet var üzerinde?"

"Onu *eğlence olsun* diye çıkarmadık ya," dedi Terracotta gücenmiş gibi. Şimdiye kadar Rosetta da Altamira da tek kelime etmemişti, ikisi de kız kardeşlerinden çok daha mahcup ve daha az sakin görünüyorlardı. "Edward korkunçtu. Buraya geldiğinde ve

Lillian'dan bir iz olmadığını gördüğünde memnun olmuş gibiydi. *Memnun.* Ian, Ken ve Lucie'ye bir sürü şey sormaya başladı ve ona bir şey yaptıklarını bildiğini söyledi. Rosetta, Altamira ve ben de Lillian'ın odasına gidip birkaç kıyafetini aldık. Sonra bahçeye gidip bütün kemikleri dışarı çıkardık. Sonra da iskeleti bir araya getirdik, giydirdik ve canlandırma büyüsü yaptık."

"*Canlandırma* mı?.."

"Birlikte çalıştık, Mika!" dedi Altamira gururla. "Birlikte büyü yaptık! Tıpkı bize öğrettiğin gibi!"

Mika'nın buna "Çok iyi iş çıkarmışsınız, tatlım," demekten başka verecek bir cevabı yoktu.

Ciddiydi de. Onlarla inanılmaz gurur duyuyordu.

Aynı zamanda biraz da korkmuştu.

"Sanırım iskeleti yanlış toparladık," diye itiraf etti Rosetta. "Kemiklerden bazılarını yanlış yerlere koyduk. Doğru görünmüyordu."

"Ölü bir kadının kıyafet giyen iskeletinin kalıntılarıydı, Rosetta! Ne olursa olsun düzgün görünmezdi!" Jamie burnunun kemerini sıktı, çenesi öyle kasılmıştı ki Mika adamın dişinin kırılacağından korktu. "Edward'ın karşısına canlandırma büyüsüyle bir ceset çıkararak tam olarak ne elde edeceğinizi düşündünüz?"

Terracotta ona cevap gayet açıkmış gibi bir bakış attı. "Karşısındakinin gerçekten Lillian olduğuna onu ikna edebiliriz diye düşündük."

Mika, Rosetta'nın yüzündeki ifadeden olayın hiçbir âlında böyle bir şeyin mümkün olacağını düşünmediğini görebiliyordu ama bunu dile getiremeyecek kadar sadıktı.

"Terracotta," dedi Mika sertçe. Kalbi korkuyla gümbürdüyordu. "Edward o kemiklerin gerçek olduğunu biliyor mu? Lillian'ın öldüğünü biliyor mu?"

Terracotta'nın cesareti ilk kez sarsıntıya uğradı. Başıyla onayladı. "Evet. Biliyor."

"Zaten o yüzden kulübeye kilitledik ya onu!" diye araya girdi Altamira. "İskeleti görünce kafayı sıyırdı, Lucie de gerçeği

açıklayarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Ama adam dinlemedi bile. Bize ucubeler dedi, biz de iskeletin onu kulübeye kadar kovalamasını sağladık, telefonunu aldık ve onu içeri kilitledik."

"Size ne dedi?" diye sordu Jamie öfkeyle. "Yani, onu kış ortasında bahçe kulübesine kilitlemenize karşı çıkacaktım ama şimdi bunu hak etmediğinden pek emin değilim."

"Hak etsin ya da etmesin, o kadar da nezaketsiz değildik," dedi Altamira pişmanlıkla. "Ağaç evdeki o büyük battaniyeyi yanına koyduk, hani Mika'nın ısıtma büyüsü yaptığı var ya."

Ama Mika soğuk kulübeler ve büyülü battaniyelerle ilgili düşünecek durumda değildi. Zihninin içinde Terracotta'nın az önceki sözlerini tekrarlayıp duruyordu.

Evet. Biliyor.

Mika, Jamie'ye baktı. Kasılmış çenesi ve küle dönmüş yüzü adamın duyduğu dehşet ve çaresizliğin yegâne işaretleriydi. Bundan korkmuştu hep, gerçeğin ortaya çıkacağı ve Lillian'ın anısının onurlandırılacağı bu andan.

Korktukları *her şey* gerçek olmuştu.

Çocukları kaybedeceklerdi.

"Siz üçünüz burada kalacaksınız," dedi Jamie. "Kulübeye yaklaşmayın. Bu çim parçasından ayrılmayın. *Hiçbir şey* yapmayın. Bir dakika içinde döneceğiz."

Mika, onun peşinden eve gitti. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz mutfaktaki endişeli fısıltılar kesildi. Jamie sanki artık iki ayağının üzerinde duramıyormuş gibi kapıya yaslandı ve Mika adamın ellerinin de titrediğini gördü.

"Olmayacak" –sesi çatallandı– "senin kafa karıştırıcı iksirinin bunu düzeltebileceğini sanmıyorum."

Mika yumuşacık bir sesle, "Evet," dedi esefle. "Onu Lillian'ın Güney Amerika'da sağlıklı ve güvende olduğuna ikna etmemize yardımcı olacaktı. Az önce olanları geri alamaz." Jamie'nin yüzündeki ifade Mika'nın kaldıramayacağı kadar paramparçaydı. Şefkatle ona doğru uzandı ve Jamie'nin elleri kızın beline yerleşti, bedeni baştan ayağa ürperdi. "Çok üzgünüm."

Diğerleri mutfaktan telaşla çıkarken ayak sesleri duyuldu, belli ki onları duymuşlardı.

"Mika!" Ian'ın tebessümü kararsız ve sesi boğuktu. "Geri dönmüşsün. Ah, benim canım, canım kızım."

Lucie gözyaşlarına boğuldu. "Sana hiç yalan söylememeliydik! Çok ama çok üzgünüz!"

"Lucie, hayır! Gerçekten unutuldu gitti. Şu an endişelenecek daha mühim meselelerimiz var!"

Ken ve Ian aynı anda ona sarıldılar. "Seni görmek çok güzel," diye fısıldadı Ken. Ian'ın omuzları titredi.

"Dışarı geri çıkmalıyız," dedi Jamie bomboş bir sesle. "Çocuklar bekliyor."

Bahçedeki kızların ve Kirke'nin yanına çıktılar, kulübenin uzun gölgesi üstlerine vuruyordu. Güneş solgun ve beyazdı, ışığı soğuktu. Mika soğuğu ve kalp kırıklığını uzak tutmak için kollarını ovuşturdu.

"Bununla baş etmenin en iyi yolunun ne olduğuna karar vermeliyiz," dedi Ken sessizce. "Edward'ı sonsuza dek kulübede bırakamayız."

"Ben öldürmeyi öneriyorum," dedi Ian.

"Ben de katılıyorum," dedi Terracotta.

Herkes onların kısmen de olsa ciddi olduğundan emin olduğundan Lucie ve Ken, oldukça açık bir ifadeyle Edward'ı öldürmenin söz konusu olmadığını belirtti.

Ian ofladı. "O zaman ben içeri girip onunla konuşayım."

Ken'le Jamie aynı anda, "Kesinlikle *olmaz*," dediler.

"Ben girerim," dedi Mika.

"Hayır," dedi Jamie hemen. "Edward seninle hiç tanışmadı. Varlığından bile haberi yok, bunlara karıştığını falan da düşünmüyor. Seni görürse senin de üzerine bir şeyler atmanın bir yolunu bulur. Yapman *gereken*, tüm bunlar patlamadan Süpürgesapı'na binip uzaklaşman."

"Hangi kısım patlamadan?" diye sordu Mika alaycı bir tavırla. "Kızların Peony adındaki birine postalandıkları kısım mı yok-

sa hepinizin cinayet, cadılık ve başka kim bilir hangi suçlamalarla mahkemeye çıkacağınız kısım mı? Cidden, neden gideyim?"

"Gitmelisin," dedi Ian ve diğerleri de başlarıyla onayladı.

Mika hepsine dik dik baktı. "Beni korumaya *şimdi mi* karar verdiniz yani? Cidden mi? Neden?"

"Çünkü sen buraya geldiğinden beri bizi koruyorsun," dedi Terracotta.

"Çünkü senin güvende olmanı istiyoruz," dedi Altamira.

"Çünkü seni seviyoruz," dedi Rosetta.

Jamie sanki, *Evet, ondan,* der gibi omuzlarını silkti.

Mika ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı.

Rosetta'nın küçük omzuna kolunu atarak, "Hiçbir yere gitmiyorum. O kulübe dışında yani," dedi.

Alnı endişeyle kırışmış olan Ken, "Mika, bu pek akıllıca olmayabilir," dedi. "Adam güçlü, öfkeli ve panikle saldırması mümkün."

"Adam mitolojik bir canavar ya da dirgenlerle bekleyen öfkeli bir kalabalık değil ya," dedi Mika. "Adamın biri işte. Ayrıca az önce ölü bir kadının kıyafetleriyle etrafta koşturan bir iskelet gördüğü düşünülürse en azından ona kızları akıl hastanesine göndermekten vazgeçirecek bir hikâye uydurabilirim."

"Peki," dedi Jamie kısaca. "Ama ben de seninle geliyorum."

Altamira, Mika'nın beline sarıldı. "Dikkatli ol. Ben Edward'dan biraz korkuyorum. Eve ilk geldiğinde çok nazik ve kibardı ama sonra cidden kocaman, öfkeli ve *kaba* birine dönüştü."

"Sana söz veriyorum, o adamın size herhangi bir zarar verebileceği herhangi bir evren yok," dedi Mika öfkeyle.

Topuklarının üzerinde döndü ve bir adım arkasında Jamie'yle bahçeyi geçerek kulübeye doğru ilerledi. Anahtarı çevirip önce kilidi, sonra kapıyı açtı ve içeri girdi.

Mika, Altamira'nın Edward Foxhaven'ı neden korkutucu bulduğunu hemen anladı. Kırklarının sonunda, oldukça uzun, iriyarı bir adamdı ve muhtemelen içeri girdiklerinde kıpkırmızı

suratında alaycı bir ifadeyle onlara dönmüş olmasa son derece saygın göründüğü bile söylenebilirdi. Sonra bir de kulübenin neredeyse harap edilmiş olması vardı; aletler duvarlara fırlatılmış, tahtalar ufalanmıştı.

Jamie'yi görünce Edward'ın dudakları seğirdi. "Geldin demek. Ben de senin nerede olduğunu merak ediyordum. Başka bir ceset mi saklıyordun?" Mika'ya kısa, küstahça bir bakış attı. "Bu kim? Yeni hizmetçi mi?"

Gözü dönen Jamie ani bir hareket yaptı ama Mika hızla onunla Edward'ın arasına girdi. Altın tozları etraflarında öfkeyle dönüyordu.

Anlayışlı olmaya çalıştı. Edward korkmuş olmalıydı sonuçta. Bir iskelet tarafından kovalanıp bir kulübeye kilitlenmişti.

"Muhtemelen aklında pek çok soru vardır," dedi nazikçe. "Neden bizimle eve gelmiyorsun? Doğru dürüst konuşuruz. Belki burada gerçekten neler döndüğünü anlarsan..."

"Çok iyi anladım zaten," diye araya girdi Edward alayla. "Üç vahşi çocuk tarafından kaçırılıp hapsedildim. Yardım çağırmamam ya da tanık olduğum suçları bildirmemem için telefonum elimden alındı. Birileri, şüphesiz parası için masum bir kadını öldürdü. Onu uyarmıştım. Ona hepinizin güvenilmez olduğunu söylemiştim. Dinlemedi, ne yazık."

"Kimse onu *öldürmedi,*" diye çıkıştı Jamie. "Böyle suçlamalar yağdırman gülünç derecede sorumsuzca."

"Eh, durumun ne olduğuna karar vermek polisin işi."

"Edward, beni bir dinlersen..."

"Hiç sanmıyorum." Adamın gözleri haince parlıyordu. "Öte yandan *sen* beni dinleyeceksin çünkü bundan sonra olacaklar konusunda çok ama çok açık olmam gerektiğini hissediyorum. Beni bu kulübeden çıkaracaksınız. Telefonumu geri vereceksiniz. Polisi arayacağım. Günün sonunda o kötücül, duygusuz kafanıza yağdıracağım suçlamalara karşı sizi savunması için benim gibi birine bir servet ödeyeceksiniz."

Konuşmasının ardından içeri bir sessizlik çöktü. Mika, ar-

kasındaki Jamie'nin bedeninden yayılan öfkeyi kendi bedeninde hissedebiliyordu. Hareket edemedi. Soluk alamadı. Adamın sözlerinin merhametsizliği, sesinden yayılan nefret yüzünden bir an için olduğu yerde kalakaldı. Her zamanki gibi işleri bir şekilde daha da berbat etmekten korkuyordu.

Derken altın tozu, arkadaş canlısı bir kedi gibi Mika'nın ayak bileklerinin etrafına kıvrıldı, o korkunç an geçti ve Mika bir kahkaha attı.

Korkmakla işi bitmişti artık. İnsanların ona kendini küçük, tuhaf ve yanlış hissettirmesine izin vermeyecekti. Kendi evinin soğuk, nemli toprağı üzerinde duruyordu ve Edward Foxhaven onun dengi bile değildi.

Mika tek bir parmağını oynattı. Panik, Edward'ın yüzündeki kötücül ifadeyi yavaş yavaş sildi. Mika başını ilgiyle yana eğerek adamın ayaklarının dibinde biten sarmaşıkların bileklerini sarışını, kollarına doğru tırmanarak onu bağlayışını izledi.

"Az önce bahsettiğin şeylerin hiçbiri kesinlikle gerçekleşmeyecek," dedi Mika. Sonra adamın dehşete kapılmış bitkin gözbeneklerinin nasıl irileştiğini görmek için Edward'a doğru bir adım attı. "Gücü olan tek kişi sen değilsin ve bilhassa bu savaşta sana karşı şansımı deneyeceğim. Bu insanlardan herhangi birine zarar vermektense bu sarmaşıkların seni yutmasına izin veririm. Anladın mı beni?"

Edward başıyla onayladı, solgun alnında ter damlacıkları belirmişti, sarmaşıkların altında kasları seğiriyordu. "*Nesin* sen?"

Mika gülümsedi. "Yatağının altındaki canavar."

Mika dışarı çıkınca kapıyı tekrar kapayıp kilitledikten sonra büyüyü serbest bıraktı. İçeride sarmaşıklar düşecek, tekrar toprağa dolanacaktı.

"İyi misin?" diye sordu Jamie sessizce. Bir elinin parmaklarını kızın parmaklarına geçirdi.

Mika itiraf etmek istemediği kadar sarsılmıştı. Mesele Edward değildi, daha ziyade dışarıda onun gibi daha kaç kişi olduğuna dair hiçbir fikri olmamasıydı. Edward'la tanışan insanların

çoğunun onun son derece nazik bir adam olduğunu düşündüğünden şüphesi yoktu. *Lillian* öyle düşünmüştü. Adam o çirkin, zalim yanını *ona* hiç göstermemişti.

Tehlike nadiren bir canavarın yüzünü takınır ve eline dirgen alırdı. Hayır, tehlike daha çok Edward gibi insanlar şeklinde ortaya çıkardı; iyilikleri sadece bir noktaya kadar uzanan, iyiliklerini yalnızca kendileri gibi insanlara saklayan, kendilerinden birazcık daha farklı olan herkesten daha çok güç ve saygıyı hak ettiklerine inanan nazik insanlar. Ve Mika dışarıda alttan alta tıpkı Edward gibi çirkin olan kaç nazik, sıradan insan olduğunu asla bilmeyecekti.

Ama yine de, bu düşünce hâlâ aklındayken bir diğeri daha belirdi: Edward'a karşı sayıca üstünlerdi. Burada nazik olmasa da istisnasız *iyi* insanlar vardı, ki bu çok daha önemliydi. Sıradışı üç çocuğu, Mika'nın hayatı boyunca görmediği bir sevgiyle büyütmüşlerdi. Onları bütünüyle, şartsız sevmişlerdi. Bazı şeylere *rağmen* değil, oldukları her şey *için*. Mika ve diğer kızların farklı olması onlar için hiç önemli olmamıştı. O zaman dışarıdaki bütün o Edwardların sayısının Jamieler, Ianlar, Kenler ve Lucielerden az olması mümkün değil miydi?

"Aslında var ya, *iyiyim*," dedi yüksek sesle. "En azından şu an herhangi birimizin olabileceği kadar iyiyim."

Ön bahçenin diğer kısmına, diğerlerinin kulübeden duyulmayacak bir mesafede bekledikleri yere gittiler.

"Onu öldürdün mü?" diye sordu Terracotta hevesle.

"Onu bir kurbağaya mı çevirdin?" diye sordu Altamira.

"Hayır ve hayır," dedi Jamie. "Ama şu an Mika yüzünden kesinlikle kanı dolmuş hâlde, o yüzden belki bu bir süreliğine bu konuda hiçbir şey söylememeye ikna edebilir onu."

Şimdilik öyle olacaksa bile Edward'ın bildikleri, giyotin bıçağı gibi tepelerinde dolaşacaktı hep ve ne zaman ineceğini hiç bilemeyeceklerdi.

"Yani onu öylece bırakacak mıyız?" diye sordu Ian. "Onu yoluna gönderip inceldiği yerden kopsun mu diyeceğiz?"

"Eh, onu gerçekten öldüremeyiz, lan, ve sonsuza dek orada kilitli de tutamayız. Hem bildiğim kadarıyla zamanı geri alıp bugün gördüğü her şeyi unutturmanın bir yolunu da bilmiyoruz." Jamie'nin sesi kısıktı, öfkesi kaskatıydı. "Yani evet, görünüşe bakılırsa yapabileceğimiz tek şey onu bırakıp kendi yoluna göndermek."

"Ya da kendimize bunun bir yolunu bulmak için bir iki saat verebiliriz. Söz konusu olan ailemiz, James. Onun için savaşmak zorundayız."

Mika dinlemeyi bırakmış ve bir kez daha hamster tekeri gibi dönen düşüncelerine dalmıştı. Ancak bu sefer Jamie'nin söylediği birkaç kelime dönüp duruyordu zihninde.

Zamanı geri alıp her şeyi unutturmak.

Bunun bir yolu *vardı* ama bu, bir canavarı yenmek için bir gorgon çağırmak gibiydi. Gorgon, canavarı kesinlikle yenerdi. Peki savaş bittiğinde gorgonu kim yenecekti?

"Adım adım, her seferinde bir savaş, Mika," dedi fısıldayarak.

"Efendim?" diye sordu Ken ona.

"Bunu düzeltmenin tek bir yolu var," dedi. "Hoşunuza gitmeyecek ama elimizdeki tek şey bu."

Mika açıkladı ve diğerleri dinledi. Hoşlarına *gitmedi*, Mika'nın da hoşuna gitmiyordu ama hiçbiri tereddüt etmedi. Çünkü bu Edward'ı bildiği tüm sırlarla serbest bırakmaktan ya da diğer *bütün seçeneklerden* daha iyiydi.

Mika kotunun cebinden telefonunu çıkardı ve bir ismin yanındaki ARA butonuna tıkladı. Hattın diğer tarafındaki ses cevap verince, "Yardımına ihtiyacım var," dedi.

Eski zamanlardaki o küçük kız gibi söyledi bunu. Kimi zaman sevdiğiniz insanları korumak için ne gerekirse yapmak zorunda kalırdınız.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Mika tavan arasındaki eski yatağında bağdaş kurmuş oturuyor, sarı tulumunun ucundaki gevşek ipleri dalgın dalgın çekerek uzaklara bakıyordu ki Jamie gelip onu buldu. Yatağın kenarına oturup bir diziyle Mika'nınkini dürttü. Gözlerinde öyle çok şefkat ve o kadar az yargılama vardı ki Mika adamın omzuna yaslanıp avucunun dağınık çizgilerinde elini gezdirdi.

"Korkunç bir fikir mi bu?"

"Bir saat önce öyle düşünmüyordun," dedi Jamie akla uygun olarak. "Bu karmaşadan kurtulmanın tek yolunun bu olduğunu düşünüyordun."

"Altamira bana çok kızdı."

"Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, gün sona erdiğinde kızgın olmayacak." Avucunu Mika'nın parmağının altından çekip parmaklarını kızın parmaklarına geçirdi. "Ne pahasına olursa olsun doğru olanı yaptığını düşünüyorum."

Mika'nın yüzünde, olacakları düşününce duyduğu korkuyla durumun trajikomikliği arasında kalmış bir ifade belirdi. "Birkaç hafta önce biri bana yardım için Primrose'u çağıracağımı söylese..."

"Birkaç hafta önce biri *bana* onun adını duyunca ürpermeyeceğimi söylese..."

İkisi de güldüler.

"Eve dönmek güzel," dedi Mika usulca. "Bu tavan arasını özlemişim."

"Paylaşma konusunda istekli misin?"

Mika gülümsedi. "Ancak pembe cin getirirsen."

"Ne kadar istersen."

Mika'nın telefonu çalarak o kısacık huzur ânını böldü. "O arıyor."

"Çok hızlı oldu."

"Hız büyüsünü *ondan* kaptım," dedi Mika kederle ve telefonu açtı. "Alo."

Primrose'un "Mika, korkarım bahsettiğin şu evi bulamıyorum," diyen canlı, net sesi duyuldu, biraz fenalaşmış gibiydi. "Navigasyon bana hedefe ulaştığımı söyledi ama ev falan göremiyorum."

"Hah, bana bir dakika ver, gelip seni alayım," dedi Mika. "Koruma büyüleri yüzünden kapılar gözden kaçıyor."

Telefonu kapayıp yataktan indi. Jamie sorgulayan bir bakış attı. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır, onunla ilk önce baş başa konuşmalıyım. Kızları da içeride tut, olur mu?"

Aşağı inmesi, ayakkabılarını giymesi ve araç yolundan kapılara kadar koşması bir dakikadan uzun sürdü ama telefonu tekrar çalmayınca Primrose'un yaşlandıkça sabırlı olmayı öğrendiğini düşündü. Kapılardan dışarı adım atıp dar kır yolunun sağına soluna baktı ve yolun yirmi metre kadar ilerisinde Primrose'un parlak siyah arabasını kenara çektiğini, dörtlülerini yaktığını gördü.

Dikkatini çekmek için el salladı ve arabanın geçmesi için kenara çekildi. Primrose kapılardan içeri girer girmez motoru durdurdu, arabayı araç yolunda bıraktı ve yüzünde yoğun bir merakla dışarı çıktı. "Bu kalkanlar çok güçlü. Kim yapmış?"

"O kısma geleceğiz."

Primrose homurdandı. Başını eve doğru eğdi. "Demek Brighton'dan ayrıldığından beri buradasın. Peki ya şu DAÜ'deki sınıf toplaşması hikâyesi ne?"

"Üzgünüm."

Primrose sanki gerçekten kırılmış ve bunu saklamaya çalışıyormuş gibi kaskatı ve buz gibi bir sesle, "Bana yalan söylemek zorunda olduğunu hissetmene neden olacak ne yaptım sana, bilmiyorum," dedi. "Neyse, boş ver. Telefonda bahsettiğin şu alışılmadık hikâye de neyin nesi? Üç genç cadı ve çok fazla şey bilen avukat falan?"

"Hepsi doğru," dedi Mika eve doğru yürümeye başladıkları sırada. "Avukat bahçe kulübesinde."

"Hafızayla oynama konusunu onaylamadığın izlenimine kapılmıştım."

"Bazı şeylerin sandığım kadar siyah-beyaz olmadığını görmeye başlıyorum."

"Eh, avukatın zihninden tüm o büyü anılarını silmeyi çok isterim. Nihayetinde hepimiz için en iyisi bu." Primrose karşısında beliren ana evi izlerken gözleri zarif, rüstik çizgilerde gezindi. "Bahsettiğin şu genç cadılar nerede?"

"İçerideler. Merak ediyorum da," diye devam etti Mika, "*sen* bu kalkanları gerekirse tekrar kurabilir misin?"

"Tek başıma yapamam. Yakın bir şeyler çıkarabilirim belki." Primrose sanki bir şeyleri yapamadığını itiraf etmek canını yakmış gibi dudaklarını büzdü. "Koruyucu büyülere yeteneği olan kardeşimdi. Hâlâ hayatta olsaydı *onun* yardımı olurdu muhtemelen. Neden sordun? Bu koruma büyülerini yapan cadı nerede?"

"Şey, sorun şu ki Lillian öldü," dedi Mika yüzünü ekşiterek. Primrose'un sanki elektroşok yemiş gibi aniden duruşunu gözden kaçırdı. "Sana açıklamam gereken o kadar çok şey var ki telefonda olmazdı. Baharda bu kalkanların büyüsü kalkacak. Hayattayken kendisi her yıl büyüyü yenilermiş."

"Mika," dedi Primrose telaşla. Yüzünde Mika'nın daha önce hiç görmediği bir ifade vardı. "Az önce ne dedin sen?"

Ama Mika ona cevap veremeden ya da neden bir anda bayılacakmış gibi göründüğünü soramadan evin açılan kapısından gelen sesler girdi araya. Çocuklar görünürde yoktu ama Jamie, Ian, Ken ve Lucie telaşla evden fırlamışlardı. Gözleri Primrose'un üzerindeydi ve tıpkı kadın gibi betleri benizleri atmıştı.

Mika şaşkına döndü. "Neler ol–"

Ian çatallanan sesiyle, "Lillian?" dedi.

Lillian mı?

Primrose tamamen hareketsizleşti. "Lillian'ı tanıyorsun."

"*Sen* Lillian'ı tanıyor musun?" diye sordu Mika.

"Sen Lillian *değil misin?*" diye sordu Jamie.

"Neden Lillian *olsun ki?*" dedi Mika. "Primrose'u almaya gidip nasıl Lillian'la geri döneyim?"

"Primrose *bu mu?*" diye sordu Lucie gözlerini kocaman açarak.

Daha neler! Bu kadarı da saçmalıktı artık. Neler dönüyordu? İnsan neden–

Mika keskin bir soluk aldı. "Ah, Tanrım."

Jetonları düşerken ve bu yeni durumun müthiş adaletsizliğini birer birer idrak ederken herkes donup kaldı.

Mika, "Bana Lillian'ın kardeşinin adının Peony olduğunu söylemiştiniz!" diye itiraz etti.

"Peony mi?" Primrose hızla ona döndü. "*Benim* adım eskiden Peony'ydi."

Mika afalladı. Nasıl olabilirdi bu? Nasıl olurdu da yardıma çağırdığı Primrose, Edward'dan sonra Lillian'ın öldüğünü kesinlikle öğrenmemesi gereken tek kişi çıkabilirdi?

Ian sessizce inledi. Bir dakika kadar sonra da Primrose sanki dünyanın bütün kederi üzerine çökmüş gibi iç geçirerek boynundaki gümüş zincire uzandı. Mika zincirin ucunda tanıdık bir madalyon gördü ancak buna *P* harfi oyulmuştu.

Herkes dururken, "Ha siktir!" diyen *Lucie* oldu, ki bu da o gün olan tüm olaylar kadar şok ediciydi.

Primrose madalyonu yerine koydu. "Lillian benim kardeşimdi. İkiz kardeşim. Tek yumurta ikiziydik. Peony ve Lily Smith adlarıyla doğduk ama yirmi yaşında halamızla enişte mizin evinden ayrılırken adlarımızı değiştirdik. Bilirsiniz, bizi bulmalarını istemedik."

"Bir dakika," dedi Mika ağır ağır, tuhaf bir şeyin farkına vararak. "Kardeşinin öldüğünü söylemiştin bana. Lillian'ın öldüğünü biliyor muydun yani?"

"On beş yıldır falan görüşmemiştik ama öldüğü ânı hissettim." Primrose'un gözleri arazide gezindi, eğimli çatılara ve bacalara özlemle baktı. "Demek burası onun eviydi. Evden ayrıldıktan sonra ayrı yaşadık ama son otuz yıldır falan nerede yaşadığı konusunda epey gizemli olmaya başlamıştı. Zor bir ilişkimiz vardı."

Mika, Jamie'ye baktı ve onun da kendisine baktığını gördü. Yüzünde suçlayıcı bir ifade yoktu ama Mika yine de kendine kızgındı. Hayır, Primrose'un bir zamanlar farklı bir adı olduğunu ya da o adın ne olduğunu bilmesinin imkânı yoktu ama yine de yaptığı şeye inanamıyordu.

Primrose, Lillian'ın öldüğünü biliyordu. Primrose, Lillian'ın kardeşiydi, ki bu da onu kızların vasisi yapıyordu. Primrose'un genç cadıların nasıl yetiştirilmesi gerektiği konusunda oldukça sabit fikirleri *ve* ona bu üç genç cadıyla ilgili canı ne isterse onu yapabilecek bir yetki veren kapı gibi bir vasiyeti vardı. Kızları almak için daha önce gelmemesinin tek nedeni onların varlığından haberdar olmaması ya da onları nerede bulacağını bilmemesiydi ve Mika bu iki bilgiyi de ona vermiş bulunmuştu.

Mika soğuk deniz havasını içine çekti. Her şey sırayla. Önce canavar, sonra gorgon.

Keşke gorgonun beklediğinden çok daha güçlü olduğunu bilseydi.

"Minerva Hawthorn!" diye haykırdı Primrose aniden ve Ian

birden şaşaladı. "Sen Minerva Hawthorn'un oğlusun! Aman Tanrım, seni son gördüğümde bacak kadardın."

Ian ona zayıf bir tebessümle baktı. "Korkarım hatırlamıyorum."

"Doğru, hatırlayacağını sanmıyorum." Primrose'un gözleri tekrar eve çevrildi, sanki orada Lillian'dan bir iz arar gibiydi. "Peki mutlu oldu mu sonunda? Lillian?"

Mika diğerlerinin birbirlerine baktıklarını gördü. "Kendince mutluydu," dedi Lucie dikkatle. "Sık sık uzaklara giderdi. Arkeologdu."

Primrose gülümsedi. "Hayır, değildi. Ya da daha doğrusu *öyleydi* ama bu sadece dünyanın her yerine gitmek için bir bahaneydi."

"Bahane mi?" Jamie'nin kaşları çatıldı. "Neyin bahanesi?"

"Kardeşim ve ben zor bir çocukluk geçirdik," diye açıkladı Primrose. "Sizi kötü ayrıntılara boğmayacağım ama uzun lafın kısası, halamız ve enişte mız cadı olduğumuzu çok erken öğrendi ve o şeyi içimizden çıkarmak için ellerinden geleni yaptılar. Bir keresinde neredeyse ikimizi de öldürecek olan bir şeytan çıkarma ayini teşebbüsü oldu mesela. Böyle geçen bir çocukluk ikimizde de farklı tepkilere neden oldu. Lillian daha pervasız biri olurken ben de daha temkinli ve şüpheci biri oldum. O cadıların açıkça yaşamasını isterdi, bense mahremiyetin sağlayacağı güvenliği arzulardım. Arkeologluğun ardına saklanarak yaptığı buydu işte. Dışarıda bir yerlerde cadıların açıkça, korkusuzca, önyargılara maruz kalmadan yaşadığı bir yer olma ihtimaline takıntılıydı. On beş yıl önce onu son gördüğümde bu konuda feci bir tartışma yaşamıştık."

Primrose bunları söyledikten sonra bir süre duraksadı ve Mika merhum Lillian için üzüldüğünü hissetti. Mika'nın asla anlayamayacağı tercihler yapmıştı ama bu? *Bunu* anlıyordu işte.

"Ne kadar pervasız olursa olsun, üç cadıyı burada birlikte yaşamaya getirirken ne düşünüyordu hâlâ anlayamıyorum," diye

devam etti Primrose içten bir şaşkınlıkla. Mika gerildi. "Mika'nın kendi üstüne aldığı şu güç dalgası çocuklar yüzünden miydi?"

"Sebep *bendim*," dedi Mika kararlılıkla.

Primrose başıyla onayladı, her zamanki gibi soğuk ve otoriterdi. "Neyse, bunu daha sonra konuşuruz. Önce avukat. Bugün yaşanan olaylarla ilgili tüm anılarını silmemi istiyorsunuz, doğru mu?"

Mika, Primrose'u bahçe kulübesine götürdü, Edward'ı büyüyle uysallaştırdı ve sonrasını Primrose'a bıraktı. Çocukluğunun çeşitli safhalarından kalma anılarından biliyordu ki Primrose'un hafıza büyüsü nazik ve zor bir büyüydü, çok da zaman alıyordu.

Primrose çalışırken Mika da çocuklara bakmak için eve girdi. Çocuklar Altamira'nın yapbozuyla (bir sürü olaya neden olan şu meşhur yapbozla) ilgileniyor ve dışarıda neler olup bittiğini öğrenmeye can atmıyormuş gibi yapıyorlardı. Mika onlara kısaca gerçeği anlattı. Primrose'un o esrarengiz Peony çıkması karşısında can sıkkınlığından ziyade şaşkınlık hissine kapılmışlardı; ama Mika, bunun *gerçekten de* evlerinden ve ailelerinden koparılabilecekleri olasılığını düşünmemelerinden kaynaklandığından şüpheleniyordu. Yetişkinlerin her şeyi yoluna koyacağından eminlerdi hâlâ.

Mika elinde bir tepsi dolusu ayıpençesi çayıyla tekrar dışarı çıktığında güneş ufukta iyice alçalmıştı. Tepsiyi düğümlenmiş sarmaşıklardan oluşan bir masanın üzerine bıraktı. Ardından Jamie'nin yanına oturup başını göğsüne yasladı ve ona kendini iyi hissettirmek konusunda her seferinde işe yaramış olan çam iğnesi ile okyanus kokusunu içine çekerek soğuktan korunmaya çalıştı. Jamie ona sıkıca sarılıp dalgın dalgın bir saç buklesiyle oynamaya başladı.

"Dışarı çıktığında ne olacak?" diye sordu Ken sessizce.

"Edward'ın büyüden nerede kurtulmasını istediğimize karar verip onu oraya götüreceğiz," dedi Mika. "En mantıklısı direksiyonun başı. Sonra Primrose onu uyandıracak ve Edward bugün

öğrendiklerinin hiçbirini hatırlamayacak. Bir anlamda zamanı geri sarmış olacağız."

"Sonra da tüm bu fiyasko baştan başlayacak," dedi Ian kasvetle.

Ama Mika aniden kahkaha attı. "Hayır, çünkü Edward uyandığında *Primrose*'u görecek. Elimizde bir ikiz kardeş varken göz boyama büyüsüne kim ihtiyaç duyar ki?"

Bir süre sonra Primrose her zamanki dimdik zarafetiyle kulübeden çıktı ve kapıyı açık bıraktı. Çok fazla güç kullandığında hep olduğu gibi yaşlı ve kırılgan görünüyordu ama aynı zamanda tatmin de olmuş gibiydi.

Ian canlı bir ilgiyle kulübenin içine göz atıp Edward'ın yerde hareketsiz yattığını gördü. "Öldü mü?"

Primrose, Minerva Hawthorn'un tek çocuğundan daha fazlasını beklermiş gibi sert bir bakış attı. "Tabii ki hayır. Biraz başı ağrıyacak ama geçer. Bugünkü olaylara dair tüm anılarını sildim. Hepinize şüpheyle yaklaşıyor gibi ama o konuda bir şey yapamam."

"Şey, mesele şu ki," dedi Mika, "Edward'ı hayatlarımızdan sonsuza dek çıkarmak hepimiz için en iyisi olacak ve bence bunun bir yolu var."

Primrose, Mika'nın fikrini sessizlik içinde dinledi ve sonuna gelindiğinde neredeyse keyiflenmiş gibiydi (tabii Primrose'un herhangi bir şey karşısında keyiflenmesi gerçekten mümkünse). Jamie, Lucie ve Ken kulübeden aldıkları Edward'ı arabasının şoför mahalline taşırken Primrose bir tabureye oturup zarifçe ayıpençesi çayını yudumlayarak ("Bu çok güzelmiş, miniğim. Seninkilerden mi?") bekledi.

Primrose ayağa kalktı ve arabanın birkaç adım ötesinde dikilmek üzere ilerledi. Adamı uyandırırken yüzünde çekici, biraz da huzursuz edici bir tebessüm vardı.

Edward esneyerek gözlerini açarken ve saatin bu kadar iler-

lemesi karşısında şaşkınlıkla etrafına bakınırken herkes rahatını tutarak izledi. Edward arabanın kapısını açıp aşağı inerek manşetlerini düzeltti.

Sonra Primrose'u gördü ve o an yüz ifadesi gerçekten tablo gibiydi. "L-Lillian?"

"Nasılsın, Edward?" dedi Primrose bütün zarafeti ve letafetiyle. "Gördüğün gibi hayattayım ve fazlasıyla öfkeliyim. Senden titiz davranmanı istememe rağmen korkarım ki epey bir zamanımı hiç ettin ve senin deyiminle burada hazır bulunmamın emredilmesinden pek hoşlanmadım." Burnunu çekti. "Geçmişte harika işler çıkardığın için üstlerine resmî bir şikâyette bulunmayacağım ama şu konuda açık olayım, artık senin ya da firmanın hizmetlerine ihtiyaç duymuyorum."

"Ne? Ama..."

"Firmaya da bir mektup göndereceğim elbette. Sen de doğal olarak tüm evrakı eve yollarsın."

Primrose'un karşısındakini ezerkenki tavırları öylesine kibar ve o kadar karşı konulamazdı ki Mika, Ian'ın bile huşunun sınırlarını zorlayan bir saygıyla onu izlediğini görünce hiç şaşırmadı.

Primrose'un, Edward'a tekrar arabasını göstermesi ve eline Ian'ın kardan adam şeklindeki kurabiyelerinden iki tane sıkıştırıp görkemli bir şekilde el sallayarak yolcu etmesi çok sürmemişti.

Primrose'un en korkunç bakıcıları, en gaddar eğitmenleri ve en önyargılı cadıları bile acayip tatlı ama amansız bir biçimde ezip geçişini görmüş olan Mika bile etkilenmişti.

"Lillian'ı sonsuza dek belirsizliğe mahkûm edemeyiz," dedi Primrose, Edward'ın arabasının kapıdan çıkıp gözden kaybolmasını izlerken. "Benim önerim iki ya da üç ay daha bekleyelim, sonra yurtdışında bir kaza geçirdiğini bildirelim. Başka ülkelerde bizim hikâyemizi teyit etmekten mutluluk duyacak birkaç tanıdığım var, gerçek yaşlarını maskelemek için büyü kullanabiliriz."

"Peki ya vasiyeti?" diye sordu Jamie gözlerini kısarak. "Ölü-

münü bildirmediğimize göre vasiyeti tam mânâsıyla uygulamaya koyamayız."

"Ama vasiyette ne yazdığını biliyoruz," dedi Primrose. "En azından bu konuda bir fikrim var ve eminim bu evde de inceleyebileceğim bir nüshası vardır." Jamie'nin omzuna nazikçe vurdu. "Ölümünü bildirsek de bildirmesek de o evdeki çocuklardan yasal olarak mesulüm."

"Yasal vasi olmayı reddedebilirsin," dedi Mika. "O zaman çocukların vasiliği başından beri olması gerektiği gibi Jamie'ye kalır."

Primrose iç geçirdi. "Bunu zorlaştırma, Mika. Burada birlikte yaşayamazlar, biliyorsun."

Ama Mika'nın öyle bir şey bildiği yoktu.

Gorgon, canavarla savaşmıştı ama Mika da gorgonla savaşacaktı ve dahası, kazanacaktı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Mika sakince, "Bir konuya açıklık getirmeme izin ver, Primrose," derken gerginlikten tüm bedeni kilitlenmiş gibiydi. "O çocuklar burada, evlerinde, aileleriyle ve bir arada kalacaklar."

Primrose ona yılgın bir hüsranla baktı. "Mika, Kuralları biliyorsun. Şu an için haftalardır Kuralları ihlal etmeni görmezden gelmekten başka seçeneğim yok ama bu çocukları birbirinden ayrı tutmanın neden önemli olduğunu *biliyorsun*. Bunu yapmaktan ben de hoşlanmıyorum," dedi diğerlerine içten, âdeta kibar bir sesle, "ve kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, her birinin başında sizden birinin kalması beni elbette mutlu eder ama..."

"Sanki biz..."

"Primrose, beni dinlemiyorsun." Mika, Ian'ın ani patlamasını yarıda kesti. Primrose'u sertçe dirseğinden tutarak biraz uzaklaştırdı.

Birini *sürüklemek* gibi görgüsüzce bir şeyi hiç onaylamayan Primrose dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı. Evin çıkıntılı çatılarından birinin altında, sıcak, aydınlık bir pencerenin hemen yanında duruyorlardı. Süs ışıkları tepelerinde titreşiyor ve hava kararırken soğuk da gitgide artıyordu. Mika'nın soluğu önünde beyaz bir buğu hâlindeydi.

"Beni olay çıkarıp o çocukları daha da üzmeye zorlama,"

dedi Primrose. "Sana bu işin nasıl yürüdüğünü hatırlatmama gerek yok. Biz ancak yalnız başımıza..."

"...hayatta kalırız, evet, söylemiştin," dedi Mika. "Bunun doğru olup olmadığını bilemem ama bildiğim bir şey var ki Primrose, biz yalnız *yaşayamayız*."

Primrose'un alnı kırıştı. Afallamış ve bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Bugün yardım istemek için seni arayamasaydım ne yapardım?" diye devam etti Mika. "Seni her şey üzerinde katı bir kontrolün olmaması kadar korkutan bir şey yok, biliyorum ama geri kalanımıza uyguladığın kuralları kendine de uygulasaydın şu anda burada olmazdın. Sana ulaşamazdım bile. Birbirimize bu kadar ihtiyacımız olduğunu bilirken bu dünyada nasıl yalnız var olabiliriz ki?"

"Bu farklı," dedi Primrose gergin bir sesle. "Daha önce de dediğim gibi böyle kısa görüşmeler ya da yetişkin cadıların bir yerde kısa süreliğine bir araya gelmesi çok az risk taşır. Diğer yandan üç genç, eğitimsiz cadının *birlikte* yaşamasıysa bir felaket ve bunu neden göremediğini aklım almıyor."

"Görüyorum," dedi Mika. Son birkaç haftayı aklından geçirirken bir kahkaha attı. "Nitekim epey bir felaket de gördüm. Ama aynı zamanda daha önce hiç görmediğim kadar mutlu bir yaşamın da izlerini gördüm."

"Sanırım mutluluğun her riske değeceğini falan öne süreceksin," dedi Primrose kibirle ama Mika onu çok iyi tanıyordu ve o kibrin altındaki köklü acıyı duyabiliyordu.

"Beni neden kendin yetiştirmedin?" diye sordu Mika.

Bu, Primrose'u şaşırtmış olacak ki gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"Bakıcılar ve eğitmenler nedendi? Beni bizzat sen yetiştirip eğitebilecekken hiçbiri cadı olmayan, sürekli değişip duran o insanlar neden vardı?" Mika sesini yumuşak tutmaya çalışıyordu ama kalbi öyle hızla atıyordu ve Primrose'un istediğini elde *etmemesi* için elinden geleni yapma konusunda öyle kararlıydı ki

bu konuda çok zorlanıyordu. "Farklı yaşlardaki iki cadı birlikte yaşarsa neler olabileceğinden korktuğun için değildi, biliyorum çünkü yetişkin bir cadının bir çocuğun gücünü kontrol altında tutabileceğinin gayet farkındayım. O zaman neden?"

Primrose buz gibi bir tavırla, "Mika, bu soruların yersizliği sabrımın sınırlarını zorlamaya başlıyor," dedi ama Mika istifini bozmadı.

"Bana karşı kibardın," dedi. "Özellikle *iyi* değil ama kibar. Kimsenin üzerinde ikinci kez düşünmeyeceği küçük kibarlıklar. York'taki o eve gittiğimde o kibarlıklardan birkaçını hatırladım. Tabii o evde vuku bulmuş o kadar da kibar olmayan bazı şeyleri de hatırladım. Bana kendimi küçük ve değersiz hissettiren bakıcılar gibi. O travma o kadar uzun zaman hayatımı etkiledi ki, Primrose. Şimdi sadece beni hep biraz uzağında tutmanın nedeni, bir şeyleri kontrol etmeye bu kadar sımsıkı tutunmanın nedeni senin kendi travman mı diye merak ediyorum." Mika, Primrose'un yüzünün bembeyaz oluşunu izledi. "Halan ve enişten sanırım. Sana sevilemez olduğuna inanmayı mı öğrettiler? Dokunduğun her şeyi mahvedeceğine inanmayı?"

Primrose'un öfkeli gözleri alev almıştı ve hava birden fırtına yaklaşırmış gibi güç ve elektrikle doldu. Mika, gözlerini kaçırmayı reddederek olduğu yerde durdu.

Ve Mika kendini bildi bileli ilk kez, gözlerini ilk kaçıran Primrose oldu.

"Primrose," dedi Mika usulca. "*Lütfen*. Sana yaptıkları şeyin, Kuralların ötesindeki bir şeye şans vermekten korkmana neden olmasına izin verme."

"Yalnızca kendimi ya da seni düşünemem," dedi Primrose. "Grubumuzdaki *tüm* cadılara göz kulak olmam gerek. Hepimizin güvenliğini, o çocukların, kendi hataları olmayan bir şey yüzünden gücümüzü dünyaya ifşa doğuracağı sonuçları düşünmek zorundayım. Mutluluk riske girmeye değmez."

"Ama değer," dedi Mika hararetle. "En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yapıyorsun, biliyorum ama beni yetiştirirken ter-

cih ettiğin yöntem bana senin verebileceğinden çok daha fazla zarar verdi. Çok fazla gücün aynı yerde toplanmasının riskleri olduğunu *biliyorum*. Kimliğimizi başka insanlarla paylaşmanın ve güçlerimizi görmelerine izin vermenin ve sırrımızın büyüklüğü konusunda onlara güvenmenin riskli olduğunu *biliyorum*. Ama yeterince cesur olabilirsek, o riskleri göze alacak kadar güçlü olduğumuza inanmaya başladım. Gerçekten, *sahiden* inanıyorum buna. Kendimizi ve birbirimizi koruyabiliriz. Koruma büyüleri yapıp hataları düzeltebiliriz. Ayrı ayrı değil birlikte büyüyebiliriz."

"Romantik zırvalar," diye mırıldandı Primrose.

"Belki öyle ama bundan daha iyisini hak ediyoruz. Hepimiz." Mika yanlarındaki eve, sıcak ve samimi süs ışıklarına baktı. "Bu çocukları tanıyorum. Onlar yalnızca bir arada hayatta kalmıyorlar. Birbirlerinden *güç alıyorlar*. Bunu ellerinden alma."

"Kardeşim onların bir cadı tarafından yetiştirilmesini istemiş."

Mika gülümsedi. "Öyle olacak."

Primrose uzun, çok uzun bir süre sessiz kalarak sanki oradan ruhuna ulaşabilirmiş gibi gözlerine baktı. Mika bakışlarını kaçırmadı. Aksine Primrose'un yumuşak, buruş buruş eline uzanıp sımsıkı tuttu.

"En ufak bir gelişmeden bile haberdar edilmem gerekecek," dedi Primrose en sonunda, her heceyi önemle vurgulayarak. Sesi kolay kolay üstesinden gelemeyeceği ama gelmeye çabaladığı endişe, kaygı ve diğer eski, karmaşık hisleri gizliyordu.

Mika titrek bir nefes verdi, sonra sadece, "Ziyarete gelip işlerin nasıl gittiğini kendi gözlerinle görebilirsin," demekle yetindi.

Bunu duyunca Primrose'un yüzü biraz yumuşadı. "Bu kabul edilebilir."

Mika başka bir şey diyemeden ya da diğerlerine söylemek için arkasını dönemeden evin kapısı hızla açıldı ve üç kız, peşlerindeki köpekle dışarı fırladı. Primrose, Altamira'nın Jamie ile diğerlerine doğru koşarak "Mika başardı! Primrose bizi ayırmaya çalış-

mayacak! O kadar da korkunç biri değilmiş!" diye bağırmasıyla zirve yapan bu ani gürültü karşısında ince kaşlarını kaldırdı.

Mika süklüm püklüm, "Kulak kabartmışlar," dedi.

"Onlara korkunç olduğumu mu söyledin?" diye sordu Primrose hakarete uğramış gibi.

"Şey, ben..."

"Kenara çekil, Mika," dedi Primrose. "Şu çocuklarla bir de ben tanışayım da senin beni anlattığın gibi korkunç Medusa olmadığımı kendi gözleriyle görsünler."

Altamira, dikkatini çekmek için Jamie'nin manşetini çekiştirdi. "Ben Medusa'yı balık sanıyordum," diye fısıldadı kafası karışmış gibi.

Verdiği savaşı kazanmış olan ve kendini hem bitkin hem de coşkulu hisseden Mika resmen Jamie'nin kollarına yığıldı.

Jamie kulağına, "Teşekkürler," diye fısıldarken onu öpmemek o kadar zordu ki. (Ama öpmedi çünkü otuz bir yaşında olsa da *hiçbir zaman* Primrose'un onu biriyle öpüşürken görmesine izin verecek kadar büyümeyecekti!)

Primrose ve kızlar çok iyi anlaştılar. Çocuklar ona yaşamlarına dair tüm detayları anlatmayı bitirdiğinde gece çökmüştü.

"Hey!" diye seslendi Mika. "Kar yağıyor!"

Arabasının elinde tuttuğu anahtarı parlarken Primrose ayrılmak için hazırlandı. Kızların ona sarılmasına izin verdikten sonra Mika'ya döndü. "Peki ya sen ne yapacaksın? York'taki evi kullanmanı beklemeli miyim?"

Kendini ânında Mika'nın önüne atan ve tüm agresifliğini Primrose'a yönelten Terracotta, "Hayır, kesinlikle *beklememelisin*," dedi. "Onu alamazsın. O bizim."

Jamie, insanları sevmenin ve onlar tarafından sevilmek için kendine izin vermenin bir inanç sıçraması olduğunu söylemişti. Gözlerini kapayıp kendini bir uçurumdan hiçliğe bırakmak ve trajik ve şiirsel bir ölüm yerine uçacağına inanmak olduğunu.

Mika da en sonunda o uçurumdan hiçliğe bıraktı kendini ve ne oldu, biliyor musunuz? Uçtu.

OTUZUNCU BÖLÜM

Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti, her üç ayda bir, ayın üçüncü perşembesinde toplanırdı ama hiç değişmeyen tek şey buydu. Hiçbir zaman aynı yerde ikinci kez toplanmazlardı; mesela son toplantı Primrose Everly'nin şömine ateşiyle aydınlanan kabul salonunda (evet, oraya kabul salonu diyordu) ve ondan önceki de Outer Hebrides'teki soğuk, ıslak bir iskelede gerçekleşmişti. *Bu* toplantıysa güzel bir nisan sabahı, Norfolk'ın sessiz, güzel bir köşesinde gerçekleşiyordu.

Üstelik katılımcıların sayısı yirmi birden çok daha fazlaydı.

Mika'nın, ikisi de kendilerince dik kafalı insanlar olan Primrose'u ve Jamie'yi, Primrose'un şiddetle aptalca bir plan olarak adlandırdığı şeye izin vermeleri için ikna etmesi uzun zaman almıştı. Dürüst olmak gerekirse bu noktaya gelmenin sadece birkaç ay sürmesi Mika'yı hayretler içinde bırakıyordu, zira o, ikisiyle bu konudaki savaşının *yıllar* sürmesini beklemişti.

Elbette kalkanların da faydası olmuştu. Yeniden büyülenmeleri gerekiyordu ve Mika bu işi tek başına yapamazdı, dolayısıyla, diğer cadıların da burada olmasına *ihtiyaç duyduğunu* belirtmişti.

Bu konuda Jamie'nin itirazı fikrin kendisine değil de kendi deyimiyle huysuz yollarla koruduğu bölgenin yabancılar tara-

fından işgal edilmesineydi. "Neden başka bir yerde yapamıyorsunuz?" diye itiraz etmişti. "Kalkan büyülerini yapın, sonra çocukları ve *kesinlikle* Ian'ı da al ama lütfen, Tanrı aşkına, başka bir yerde yapın."

Sonunda ona yelkenleri indirten Mika'nın mantıklı argümanları, ateşli yakarışları ya da edepsiz cinsel kıyakları olmamıştı. "Ancak," demişti Jamie gözlerinde kötücül bir parıltıyla, "*sen* bahaneler uydurmayı bırakıp da büyülü çay ve iksir dükkânını açarsan kabul ederim bunu."

Böylece Mika (kahramanca, öyle hissediyordu) feci bir şekilde başarısı olma korkusunun üstesinden gelmişti. Ian'la birlikte ahırı güzel, tuhaf, antikamsı bir iksir dükkânına dönüştürdüler ve Mika çay yapraklarıyla şifalı bitkilerin sanatsal fotoğraflarıyla dolu bir internet sitesi açtı. Primrose da Cemiyet'teki cadıların hepsine internet sitesinin ve dükkânın adresini gönderdi.

Mika ilk harmanını bir haftadan kısa bir sürede sattı.

Bu da Jamie'nin bir sonraki Aşırı Gizli Cadılar Cemiyeti toplantısına evsahipliği yapmayı kabul etmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Primrose'la yapılan uzun tartışmalardan sonra *tamamen* eşi benzeri görülmemiş bir toplantı olacaktı bu.

Çünkü *herkes* davetliydi. Cemiyet'teki cadıların hepsi bekleniyordu elbette ama onları yetiştiren, onlarla birlikte büyüyen ya da onları seven herkes (hâlâ güvenilen ve istenen kişilerse elbette) de gelebilirdi. Primrose direnmiş, itiraz etmiş ve bu fikri düşünmeden reddetmek için bir sürü son derece mantıklı neden sıralamıştı ama o bile kararlılığının zirvesindeki Mika'nın gücüne karşı duramamıştı.

O bahar sabahı gökyüzünde dolgun, altın sarısı bir güneş kum tepeciklerinde çiçek açmış ayıpençesi tomurcukları, sonsuz mavilikteki okyanus ve ormanda yetişen yabani çançiçekleriyle Nowhere Malikânesi'nin ön bahçesi, Ian'ın tehlikeli bir şekilde bir *partiye* benzediğini söylediği bir şeye dönüşmüştü.

Tüm cadılar gelmişti elbette ve hatırı sayılır bir kısmı da Mika'nın başkalarını getirme davetini kabul etmişti. Belinda

Nkala kırklı yaşlarda, hafif şaşkın ve mahcup bir siyahi olan abisini getirmişti. Adam kendi elleriyle yaptığı bir limonlu cheesecake getirerek ânında herkesin gözdesi olmuştu. Hilda onu yetiştiren iki sevgi dolu teyzesini, beş şamatacı kuzenini, aksi kedisini ve nişanlısı Kira'yı ("Artık nişanlım değil, *karım* ve her şeyi biliyor!"); Agatha Jones'sa herkesi şaşırtarak her nasılsa kendinden de antika duran *erkek arkadaşını* getirmişti.

Mika için rüyalardan fırlamış gibi bir sahneydi bu; bahçenin kenarında durmuş çay içip cheesecake yiyen ve büyüleriyle büyü defterlerini gururla birbirlerine gösteren bu tuhaf (hatta insan *başıbozuk* kelimesini bile kullanabilirdi) insan çeşitliliğini izliyordu.

Lucie ve Ian açık büfe masasının sorumluluğunu üstlenmişti. Kirke aksi kediden fena hâlde kıllandığından onun gözetiminde herhangi bir emniyetsizlik yaşanmasın diye hayvanı takip ediyordu. Ken herhalde yarım saattir Belinda'nın abisiyle koyu bir sohbete kaptırmıştı kendini, coşkuyla futboldan bahsediyorlardı ve Altamira bu kadar çok yetişkinin üstüne düşmesinden son derece memnun görünerek ciddiyetle bildiği tüm küfürleri listeliyordu.

Başka bir yerde Rosetta ve Belinda bir aradaydı, küçük kız müthiş bir hayranlıkta, onun varlığına bile inanamıyormuş gibi kadını izliyordu. Mika, on yaşında olup da Belinda gibi güzeller güzeli bir siyahi cadının –o kalın, siyah saç buklelerinin arasında pembe çizgileri, İskoç aksanı ve her tür saçmalıkla kibar, makul bir biçimde baş edişi– var olduğunu öğrenmenin nasıl bir his olduğunu tahmin bile edemiyordu ama bunun, Rosetta'nın hayatındaki en önemli üç tecrübeden biri olduğunu tahmin edebiliyordu. Bu arada Terracotta da canlandırma büyüsündeki ustalığıyla caka satıyordu.

Mika yanlarından geçerken Sophie Clarke, Hilda ile Kira'ya, "Wrexham'a beni ziyarete gelmelisiniz," diyordu ve sarı bukleleri coşkuyla hopluyordu. "Sen de tabii ki, Mika! Senin şu kütüphaneci hakkında daha fazlasını öğrenmem *gerek*!"

"Kendisinin sosyal etkileşim konusundaki kronik isteksizliğini aşmasını sağlarsam," diye yanıtladı Mika, "onunla kendin bile tanışabilirsin!"

Ama Mika içeri girip Jamie'nin kendini kapadığı kütüphaneye ulaşamadan bir elinde bir tabak cheesecake ve diğer elinde çatalla gayet keyif alıyormuş gibi görünen Primrose tarafından yolu kesildi.

"Bunu tabii ki alışkanlık hâline *getirmiyoruz*," dedi, çünkü o Primrose'du. "Ama ne pahasına olursa olsun, canım, çok özel bir şey çıkardın ortaya."

"Böyle demene çok sevindim," dedi Mika, bu iltifattan fazlasıyla memnun. "Dünyanın bir gecede değişmeyeceğini ve hâlâ şüphelerin olduğunu biliyorum ama denediğin için teşekkürler."

Primrose ilerlemeye başlarken hafif kızarmış yanaklarla, "Hımm," dedi.

Mika içeri girdi.

Jamie, kütüphanenin bir köşesinde, birkaç kitap rafının ardına çektiği bir koltuktaydı; belli ki çocuklardan biri gelip dışarı çıkması için başının etini yemesin diye saklanıyordu. Kucağında açık duran kocaman bir kitaptan başını kaldırıp temkinli bir bakış attı.

"Hayır," dedi.

Mika kitabı büyük bir dikkatle yere bırakarak Jamie'nin kucağına oturdu. Adamın temkinli, inatçı ifadesi yumuşadı ve burnunu Mika'nın yanağına gömdü. "İnsanlardan nefret ettiğini biliyorum, o yüzden dışarı gelmen için sana musallat olmayacağım," dedi Mika. "Sadece bir kereliğine dışarı gelmen hoşuma giderdi diyeceğim."

"İnsanlardan *nefret* etmiyorum!"

"Ediyorsun," dedi Mika tatlılıkla. "Sende küçük çocuklara bahçesinden çıkmaları için bağıran aksi bir ihtiyarın ruhu var."

Jamie belli ki bunun haksızlık olduğunu düşünmüştü. "Hoşuma giden tek insanlar, çocuklar!"

Jamie'nin, dizinin üzerinde boş daireler çizen elini izleyerek, "Bence gayet güzel gidiyor," dedi Mika.

"Şaşırmadım. Bir yanım hâlâ bunu çok, çok uzaklarda gerçekleştirmenin iyi bir fikir olmasını dilese de gerçekten iyi bir fikirdi." Suratını astı. "Başka bir şey olmasa bile dışarı çıkıp Primrose'un beni mikroskopundaki bir numune gibi gözlemlemesini reddediyorum. Her seferinde yapıyor bunu. Seninle ilgili hislerimden pek emin olduğunu sanmıyorum."

"Meraktan soruyorum, benimle ilgili hislerin *ne?*"

Jamie gözlerini devirdi. "Seninle ilgili hislerimi gayet iyi biliyorsun."

"*Söylemen* gerek!" dedi Mika kızgınlıkla. "Kitap okuyorsun! İç Bayıltıcı Sözler'in söylenmesi gerektiğini biliyorsun. *Ruhumu paramparça ettin. Bir yanım acı, bir yanım umut,* gibi sözler. Ya da, *Hislerim bastırılamaz. Sana ne daha tutkuyla hayranlık duyduğumu söylememe izin vermeli ve...*"

Jamie eğlenmiş gibiydi. "Jane Austen tarafından yazılmamış herhangi bir romantik beyan biliyor musun?"

"Yani, aklımda onlar vardı. Bunun için Rosetta'nın Yüzbaşı Wentworth takıntısına teşekkür edebilirsin. Yavaş yavaş Bay Knightley'ye kayıyor."

"*Teşekkür* doğru sözcük mü? Yoksa *sorumlu tutmak* daha mı uygun olur?"

Mika iç geçirdi. Gerçekten trajikti bu.

"Of, peki," dedi tekrar canlanarak. "Çok ama çok uzun bir süre bana mahkûmsun zaten. Bir ara söyletirim bunları."

Jamie'nin dudağının bir ucu gülümsemeyle kıvrıldı, yalnızca Mika'ya sakladığı, ağır ağır gözlerine sirayet ederek onları güneş gibi parlatan bir gülümseme. Mika'nın kalbi göğsünün içinde bir tekme savurdu. Jamie'nin kimseye ona baktığı gibi baktığını görmemişti. Sözlere kimin ihtiyacı vardı ki?

Kucağından inip onu kitabıyla baş başa bıraktı ama daha kapıya bile varmamışken Jamie kitabı gürültüyle kapayıp ayağa kalktı.

"Seni daha az seveydim," dedi usulca, sesine karışan kahkahası sözlerin etkisini azaltmamıştı, *"bundan daha çok bahsedebilirdim."*

Mika birden dönüp kendini onun kollarına attı. "Ben de seni seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum."

"Yani bu dışarı gelip herkesle tanışacağın anlamına mı geliyor?"

"İsteksizce," dedi Jamie alaycı bir edayla, "ve müthiş bir yapmacıklıkla; ama evet. Geleceğim."

Mika ona mutlulukla gülümsedi, ardından parmaklarının ucunda yükselerek onu ağır ağır ve tutkuyla öptü. "Daha sonra bunu telafi ederim."

"Sana bunu hatırlatacağım."

Böylece birlikte dışarı çıktılar ve Primrose gerçekten de Jamie'yi eleştirel gözlerle inceledi. Hilda çok iyi arkadaş olacaklarına karar verdi ve Altamira onun kolunda sallanmak için tuttu. Mika günün nihayet mükemmel ve tastamam olduğunu hissetti.

En azından o öyleydi.

Belki dışarıda bir yerlerde tüm sırlarını açığa dökecek bir cadı vardı, cadılarla cadı olmayanlar arasında kalıcı bir köprü kuracak bir cadı. Kısacası, dünyayı değiştirecek bir cadı. Tatlı bir düşünceydi bu, güzel bir gelecek hayaliydi ama Mika o cadının kendisi olmayacağını bilmekten memnundu.

O, Mika Moon, dünyayı değiştirecek cadı olmayacaktı ama orayı günden güne biraz daha iyi bir hâle getirecekti. Bir zamanlar cadıların asla arkadaşları olamayacağına, bir toplulukları olamayacağına inanıyordu ama şimdi buradalardı işte. Bir zamanlar hiç ailesi olmayacağına da inanıyordu ama onlar da buradaydı. Bir zamanlar kimsede hiçbir iz bırakamayacağına inanan Mika, artık bıraktığı izlerin silinemez olduğunu, deniz gibi sonsuzluğun bir parçası olduğunu biliyordu.

Sahi, kim bundan fazlasını isteyebilirdi ki?

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmaya başladığımda pandeminin sekizinci ayındaydık ve tek yapmak istediğim büyüye ve aileye dair sıcak, samimi, romantik bir hikâye yazmaktı. Her şeyden öte aşk ve insanlar arasındaki bağla ilgili bir hikâye.

Beni, düzenlemeler aracılığıyla ilk taslağın sonuna ve kitabın gerçekten *kitaba* dönüştüğü o âna götüren de aşk ve insanlar arasındaki bağ oldu. Bu hikâyeyi tek başıma yazmam mümkün değildi, dolayısıyla burası bu kitaba katkıda bulunan şahane insanlardan bazılarına teşekkür etmek istediğim yer.

Öncelikle kitap yazmamı mümkün kılan kocam Steve'e. Tüm o sınırsız çaylar, zaman ve mekan, aşk ve amansız amigolukla geçen son on üç yıl için teşekkürler.

Mümkün olan her yönden bir süperstar olan temsilcim Penny Moore'a. Desteğin, mükemmelliğin, arkadaşlığın ve en çok da tüm o tuhaf, aptalca fikirlerime bakıp, "Evet, yap bunu!" dediğin için.

O olmadan bu kitabın ne hâlde olacağını düşündükçe ürperdiğim editörüm Jessica Wade'e! Tutkun, keskin gözlerin, inanılmaz zekice fikirlerin ve yolun her adımındaki rehberliğin için milyonlarca teşekkür.

Kesinlikle *rüya gibi* bir kapak için Katie Anderson ve Lisa Perrin'e.

Berkley ve Penguin Random House'taki muhteşem ekibin geri kalanına: Miranda Hill, Megan Elmore, Megan Gerrity, Alexis Nixon, Stephanie Felty, Jessica Mangicaro, Elisha Katz ve Tawanna Sullivan. Mika'nın hikâyesinde yeteneklerinizi konuşturduğunuz için hepinize teşekkürler.

Berkletes ve yetişkinler için yazma dünyasında beni coşkuyla karşılayan tüm diğer yazarlara. Ve elbette yayıncılık dünyasında yıllarca birlikte iniş çıkışlar yaşadığım yazar arkadaşlarıma.

Teslim tarihlerine gömülmüşken bile diğer insanlarla bağlantıda kalmamı hatırlatan aileme, çocuklarıma ve arkadaşlarıma.

Ve sana, sevgili okur. Sonuna kadar Mika'yla birlikte olduğun için teşekkürler.

Kimsesiz bir cadının, hayatına giren yeni bir aşk ve tuhaf bir aile sayesinde değişen yaşamının içinizi ısıtacak hikâyesi...

Birleşik Krallık'taki nadir cadılardan biri olan Mika Moon, kimsenin dikkatini çekmemesi için güçlerini saklaması, kendi hâlinde kalması ve diğer cadılardan uzak durması gerektiğini bilir. Küçük yaşta ailesini kaybetmiş ve tanımadığı insanlar tarafından büyütülmüş bir yetim olan Mika, yalnız kalmaya alışkındır ve çoğunlukla kurallara uyar... Tabii bir istisna dışında: Cadı gibi davrandığı videolar paylaştığı çevrimiçi bir hesabı vardır ve kimsenin bunu ciddiye almayacağını düşünür.

Ama bir gün, üç genç cadıya güçlerini nasıl kontrol edeceklerini öğretmek adına uzak ve gizemli Nowhere Malikânesi'ne gitmesi için yalvaran, beklenmedik bir mesaj alır. Mika, tüm kuralları çiğneyerek Nowhere Malikânesi'ne gider ve sadece üç öğrencisinin değil, aynı zamanda ortalarda olmayan bir arkeologun, emekli bir aktörün, iki cefakâr bakıcının hayatlarının ve sırlarının içinde bulur kendini... ve Jamie'nin. Nowhere Malikânesi'nin yakışıklı ve huysuz kütüphanecisi Jamie, çocukları korumak için her şeyi yapar ve ona göre Mika bir tehdittir. Sinir bozucu derecede çekici bir tehdit...

Mika, Nowhere Malikânesi'ndeki yerini bulmaya başladıkça, bir yere ait olabileceği fikrine alışmaya başlar. Ancak büyük bir tehdit kapılarını çaldığında, Mika'nın artık sevmeyi öğrendiği bir aileyi korumak için her şeyi riske atıp atmayacağına karar vermesi gerekecektir.

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

YABANCI